#شهاب ?:

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

Ketabton.com

د سهار ښخه چې د واده په سودا لګیا وم، نور نو نفس مې د ډېري ستړیا ښخه نه پورته کیدو، پښو کې مې هیس توان او حرکت نه و پاتې په بې حاله او ستړی غږ مې آسما ته چې زما ښخه مخکې د یو کالو دوکان خواته روانه وه ناري کړل او ومې ویل: آسما تا دې زما په سر قسم وي نور مې په پښو کې هیس توان او انرژی نشته ته و خداې نور خرید به پریږدو سبا ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسما- وي سبا نو کله د خريد وقت لرو؟ سبا ته د نکريزو شپه ده، ستا خسر ګنې اوس لا خفه وه او ويل يې: موږ رواج نلرو ناوی دی، د واده په شپو ورځو کې د کور ښځه ووځي، نن يې تاته اجازه نه درکول ته فکر کوی سبا دی پريږدی؟

د آسما په خبرو باندی مې د جهان د مور خبری ياد ته راځي، حق د آسما سره وو که نن مي خپل خريد نه وايي پوره کړی سبا خو بيخي اجازه نه وه! مجبوره په کرار، کرار او ستړی ګامو باندي د آسما پسې شوم، او د ماذديګر خوا آذنونه يې کول چې د کور خواته روان شو، کورته چې ورسيدم نور د لاس او پښو غورځيدلي وم، يواځي نفس مي تلو راتلو. د ډير ستړيا ښځه خپل کوټې ته نشوم تلي او مجبورۍ په دهليز کې د جهان د مور او راغلي ميلمنو سره کيناستم،

زما د حال په ليدو د جهان مور وويل: وی نو په تا باندی څه جبر وو چې خپل ځان دی د لاس او پښو واچوی؟ هلته کندهار کې ولې ستا په نظر دوکانونه نسته چې تا خپل شيان دلته جر،جر دی واخيستل او دسی دی ځان مړه کې؟

د هغې په جواب کې مي هيس ونه ويل، يواځي سر مي ښکته واچوی چې دهليز ته يو اوه اته کلن ماشوم چې ماته د جهان وراره معلوميدي رانونتي او کرار زما خواته راغي او ويې ويل: جهان کاکا وايې يو وارې د باندې راسه.

د هغه ماشوم په خبری زه د موضوع تر اخيره پوه شوم! غوښتل مي لځايه پاسم او د باندی د جهان ليدو ته لاړشم چې د هغې مور زما لاس ونيو او په تروش تندی هغه ماشوم ته وويل: ورځه جهان کاکا ته دی ووايه چې ادی ويل د واده تر شپې باره ته حق نلری چې شزه دی وګوری، تر هغه وخته ورته وايه په زړه دی لويه ډبره کشيژده(کيږده)او بيا يې ماته مخ کړو او ويې ويل: وی تاته هم نور شه خبره نده چې د واده تر شپې خپل د ميره مخې ته ولاړسې..

د هغې خبرو ته مي په حيرت باندې غوږ نيولي وو! د ځان سره مي وويل: دا نو څنګه کار دی؟ موږ خو کوژده کې يو بل ليدې وه او خبری کړی وه نو بيا دوي ولې دد خبرو اجازه د واده تر شپې بنده کړه؟ خو مجبوره بيرته همليته کينسم، فکر مي د جهان خواته وو پو هيدم ضرور يې پوښتنه کول چې ولې مو ناوخته کړل؟ د بازار ښځه په راتلو؟ موبايل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې هم نه درلود چې ورته زنګ ووهم او ورته خبر ورکړم،

زه لا په همدی فکرونو کې وم چې همغه کوچنې ماشوم بیا راغلو او ویې ویل: جهان کاکا وایې یو دقه دی راسې لږ کار ورسره لرم.

د هغه ماشوم پدی خبری په دهلیز کې ناست تول ښځې په خندا شول او هر چا یو خبره کول چا ویل"جهان تر ماښام صبر نلری"بل ویل دومره وربآندی ګرانه یې زموږ لیور دی د اوس څخه لیونی کړی خپل د دیدن پسې" او خلاصه چې هر چا یوه،یوه خبره کول او زه د شرم څخه ګز،ګز په ځمکه ننوتلم او پوهیدم چې جهان ولاکه ماته کوم د عاشقی او زړه تنګون خبره لری...!

د هغه راپیښ شوی اتفاقاتو او خبرو وروسته د جهان زړه کې زما په اړه شک پیدا شوی وو! تر دی حده چې واده چې یو کال وروسته موږ باید کړی وایې!په یو میاشت کې جهان خان ځان د ځمکې او آسمان څخه ووهې ترخو ژر یې وکړو دومره ولاړی راغې او بابا ته یې وویل: چې زه واده غواړم تر دی حده چې ادی او بابا شکمن شول چې هسې زه خو ماشوم نلرم چې جهان داسې ورختا دی او واده غواړی؟

د ادی په خبره د فکرونو څخه راووتلم..
ادی- ورځه لوری وګوره جهان زوی څه کار لری درسره؟

د ادی په خبره د جهان د مور د خنګ څخه پاسیږم د هغې تندی تروش دی لکه چې خپل د زوی په کار ناراضه وی؟ خو څه نه وایې د جهان خان د څلور وریندارګیانو د خندا او پسخندی نظرو او د روقیه د شیطان نظر لاندی د حویلې خواته ځم چې جهان خان په تروش تندی د کور دروازی مخکې د قدم وهلو په حال وینم، زما په لیدو هغه دریږی او ماته راګوی.

کرار کرار ورته نږدی کیږم چې د هغه د مخ ګونځې نور هم زیاتیږی د پښو د نوک څخه د سر تر وینته مې په ځیر،ځیر ګوری بیا په همغه تروش تندی وایې: ولې دی ناوخته کړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کراره لهجه ورته وايم: هغه آسما ويل نن به خريد خلاص کړو ځکه سبا نکيږی.
جهان خان- ولې نکيژی؟ دا اوس تا چشي اخيستل چې دونې مهمه وه چې بيخی ماشام دی کې؟ اممم؟

ورګورم پوهيږم د بهانې پسې ګرځې پوهيږم هسې شکې شوی او هر خبره زر ځله پورته بنکته کوی، پدی تولو پوهيږم خو هيس چاره نشته راسره! نه پوهيږم څه وکړم جهان خان بيرته د اول ورځې پشان شې؟ يواځې په کراره وايم: ستا مور نن لا اجازه نه راکول سبا بيخی نه کيدل نو ځکه نن مو خريد خلاص کړو.

جهان خان- دا اوس چشي خريد وو؟ ما درته وويل زه درسره ځم خو تا ويل"يا زنانه خريد دی؟ دا زنانه خريد بيا چشي دی؟
په خوار نظر ورګورم چې شايد نور د دی خبری سر او بر پريږدی خو جهان همغسې په ځير، ځير زما د خبر او جواب په تمه دی، د شرم څخه سر بنکته کوم او د مجبوری او ددی لپاره چې نور جهان د دی خبری شا پريږدی وايم: ه...هغ... هغه د..غ... دغه مو اخيستل هغه ..

جهان خان په بی حوصله لهجه وايې: چشې هغه؟ دغه؟ چشې دی اخيستل خو صحيح ووايه؟!
د ډير غوسې او شرم څخه تکه سره کيږم او ناساپه په يو ثانيه کې وايم: د کالو لاندې شئ مې اخيستي.

دا خبره کوم او د ډير شرم څخه تکه سره کيږم، زړه مې غوښت ځمکه څيری شې او ما لاندی کړی دومره وشرميدم، څو ثانې جهان هيس و نه ويل کله چې سر مې پورته کړو هغه په شيطان نظر راکتل! د يو مياشت وروسته ما د جهان دا نظر وليدو! هم حيرانه هم خوشحاله شوم ورته خو يو څه هم شرميدلې غوندی شوم، مخ مې ورڅخه وګرځه وو او د کور په خوا روانه شوم زړه مې ويل درپسې غږ کوی! يا هم کومه خبره ضرور کوی خو هغه هيس ونه ويل هيس!؟

د جهان پدی کار نه پوهيږم ولې زړه مې ورڅخه ونيول شو، ما غوښتل د پخوا پشان هغه راسره خبری وکړی، غوښتنه وکړی، زه ناز وکړم او هغه زما ناز واخلې خو اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

یواځې د هغه کار شوی وو شک کول بیځایه نیوکې او پوښتنې کول، چیرته ولاړی؟ چا سره ولاړی؟ ولې دی ناوخته کړل؟ ولې دی هغسې کړل؟ ولې دی داسې کړل؟ ولې.. ولې.. ولې.. دا یو میاشت د جهان کار ګرځیدلې وو ولې؟ هر کار او خبره کې ولې؟ چیری؟

جهان راپسې غږ نه کوی او زه هم شاته نه را ګرځم او همداسې زړه نیولې کورته ننوځم، زما په لیدو ټول یو معناداره مسکا کوی! او زه د هغوی د نظرونو څخه شرمیږم او په تلوار خپل د کوټې خواته ځم. خپل کوټې ته ګورم چې اوس یواځې د کوټې ځینې شیان پکې پاتې او نور ټول ادی په بکسونو کې ځای پر ځای کړی، زړه مې ناساپه نیولې غوندی شې او څو څاڅکې اوښکې مې د سترګو څخه توی کیږی، دی کوټې د هر کونج کونج سره ما یو خاطره درلود...

د کړکې څخه نیولې دیوالونه، الماری، قالینه، او حتا د کوټې چت..! چې زیاتر وختونه به پر ځای پرته وم او پورته چت ته به مې په کتلو فکرونه کول نه پوهیږم ولې خو ناساپه مې حسیب یاد ته راغلو هغه شپه مې یاد ته راغله چې اراده مې وکړل هغه څخه به خپل د انکار جواب اخلم هغه ټول شپه ما چت ته په کتلو د حسیب انځور ځانته رسم کړی وو؟! بیا مې هغه شپه یاد ته راغلل چې د کوټې همدی کونج کې ناسته وم

او د مړکانو دوا مې لاس کې وه ..؟! اه خدایه ربنتیا چې هم په انسان څنګه وختونه چې نه تیریږی! داسې چې خپله د هغه وخت د تیریدو وروسته حیران ویې چې آیا دا زما پخوا وخت وو؟ دا چل پر ما شوی وو؟ هیس مې باور نکیدو زه هوسۍ محمدی هغه جنې چې ټول فکر او ذکر مې د درس ویل او راتلونکې کې خپل د هیلو او آرمانو پوره کولو او د ګلابی رنګ کټ اخیستو او جوړه سیټ کالیو او بوټان او بکس درلودلو وو! اوس دی داسې شوی یم ...؟!

د جهان پشان انسان سره اوسیدل ماته مشکله او ستونزمنه نه وه، خو دا چې نور باید خپل کتابونه آرمانونه، خوبونه، هیلې ټول او ټول پریږدم او یواځې یو ښځه اوسیږم هو ښځه مطلب د یو کور کار کونکې د ماشومانو راوړونکې د خاوند او د هغه د کورنې خوشحاله ساتونکې خپل مشکلات او ستونزو ته پروا نه کول او د خاوند او د هغه کورنې ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه ډیر پام لرونکي او په یو لفظ کي زه اوس د جهان خان سدوزی ښځه نه ..! بلکي کوم احسان چي هغه پر ما وکړو زه د هغه غلامه

او کنیزه نوکره شوم، د عمر تر اخیره به په پورته سترګو ورته کتلي نشم د هغه په خبرو به "نا" راوړلي نشم..؟! ځکه هغه زما ژوند او عزت او حیا ژغورلي! آیا زه داسي ژوند کولي شم؟ د ډیر فکر کولو ښځه مي نور مغزه کار پریږدی ځم د نالي خواته تر څو شاید په ویده کیدلو باندی دا فکرونه مي له ذهن څخه ووځي او زړه مي لږ آرامه شي شاید پنځه دقي به لا د ځملیدو ښځه مي تیر شوی نه وه چي د کوټي دروازه خلاصه شوه او روقیه راننوتل

د راننوتلو سره سم یي د کوټي برق روښانه کړو او کله چي پر ما یي نظر پریوتو چي د کوټي کونج کي مي ځان په نالي او کمپل کي پیچلي نو په حیرت او تعجب یي وویل:
وی... دا نو چشي دی؟

په بي حوصله نظر روقیه خواته ګورم، د جهان د ټول کورني سره یي فرق درلودا! د خبرو د انداز ښځه یي نیولي کالي، فیشن، خبری، حتا خوراک دا یو شپه زموږ میلمانه وه او زه په همدی یو شپه کي پوه شوم چي د جهان کورني د مشر ښځه نیولي تر کشره ټولو یو شي بیحده خوښ دی؟ هغه هم "غوښه" او د روقیه د غوښي ښځه بیحده بد راځي؟! ډیر جالبه انداز باندی زه پوه شوم چي د جهان کورني پسندیده او خوښ خوراک غوښه ده؟! هغه هم داسي پوه شوم چي د جهان د مشر ورور کوچني پنځه کلن ماشوم ته قورمه کي غوښه زما په خیال لږ ادی کیخودلي وه

چي ناساپه د ډوډی مینځ کي دا ماشوم ژړا شروع کړل چي ادی زه غوښه غواړم!؟ ریښتیا غوښه یي هم ونه ویل یو ډیر ښایسته لهجه او لفظ یي ووایو چي موږ بیخي پوه نشو! خو د هغه ماشوم مور په شرمیدلي غږ وویل دا غوښه غواړی؟! د پرون شپي د خبرو د یاد راوړلو مي مسکا په خوله راوړل چي د روقیه غوسه ناکه غږ مي تر غوږ شو:

روقیه- مثال د خبری نن ستا د واده شپه ده، او ته دلته دسي ناسته یي، سری پکر کوی په زوره یي یو اویا کلن بوډا ته ورکړی یي! چي داسي ماتم دی په ځان نیولي ګرویونه دی د کوټي مړه کړی د کوټي پردی دی شته(ښکته) کړی تکه توره شپه دی پځان جوړه کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرت دی؟ جهان لالا چشي درته وویل؟

د روقیه په خبری مې ځان ته فکر شو رښتیا وايي دا هغه آرامان مګه نه و چي ما يو میاشت مخکي د ځان وژني څخه مخکي کړې و؟! نو بیا ولي اوس داسي خسته او زړه نیولي یم؟ زما ټول خفګان او زړه تنګون د جهان له لاسه دی.! هغه زه په نازونو او نخرو آموخته کړم او اوس چي داسي بې پروا يي ماته کول نو زه داسي د ټول دنیا څخه نامیده کیږم، روقیه زما خواته راغله او زما د نالي څنګ ته کینسته پداسي حال کي چي زما لاس يې خپل لاس کي نیوې په کراره لهجه يې راته وویل:

روقیه- ما ته نه بیخي لیدلي وی نه مي چیری پیژندلي! یو دم ناساپه جهان لالا راغي او د ټولو مخ کي په کور کي وویل زه واده کوم! بس دا خبره وسوه او سبا يې موژ راغلو ستا مرکي ته، په هغه اول ورځ چي تا چندان سم میلمه پالنه هم زموژ څخه ونکړل او شه دی هم خپل په کار د ادی خبری سپک سپانده کړو! بیا هم زما په زړه شه ولګیدی، هغه ورځ هم ته دغسي خفه او زړه نیولي وې.

د نکاح تړلو وخت کیږدی هم دسي د "هو" لفظ و وایو لکه چي په زوره او جبر او په نه زړه دی ویلي وي؟! (د روقیه خبرو ته هک حیرانه وم یعني زه دومره بنکاره ناراضه معلومیدم هغه ورځ؟ چي روقیه لا پوه شوی وه؟! خاموشه او حیرانه مي د روقیه خواته کتل چي هغي زما لاسونه خپل لاس کي کلک ونیو او ویې ویل: زه پوهیژم چي شاید ستا په زړه نه و لالا او تا بل رکم خوبونه به لیدلي وه خپل ژوند ته

خو باور وکه زما لالا هم شه سړی دی ستا د خوبونو د شهزاده رکم به نه وي خو که ته وغواړی هغه رکم کیدی سی، پوهیژم ته شاید ډیر شیانو ته ورختا او بیریدلي يې لکه د کلي ژوند، د جونید سره عادت کول، د لالا په خوی او بوی پوهیدل دا ټول(اسما خبری کول او زه د هغي د خبرو یو لفظ ته حیرانه وم جونید نو سوک دی؟ زړه مي طاقت ونکړو او پوښتنه مي وکړل:

- جونید سوک دی؟
زما په خبری روقیه څو دقی حیران راوکتل او بیايي په کراره وویل: لالا لکه چي ندی درته ویلي؟ جونید زما وراره د لالا زوی.(د روقیه په خبره تازه مي سر خلاص شو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان زوی د هغه بلې ښځې ښځه! نه پوهیږم ولې خو ناساپه مې د روقیه ښځه پوښتنه وکړل: هغه ولې مړه شول؟(مطلب مې د جهان اول ښځه یا که ژوندی وایې خدای بخښلی د خلکو خبره زما بنه!! اه چې سومره د بنې له لفظ ښځه مې کرکه ده.

شاید ظالمه او په زړه کلک ښکاره شم او شاید حتا راته د کافری لقب هم راکړی خو زه اوس او همدی حال کې شکر باسم چې د جهان اول ښځه ژوندی نده! د پیغمبر(ص) بیبیانو مبارکو د بنې طاقت او زغم نه درلود! نو زما ښځه خو هیس ګیله نشته! روقیه خبره پورته ښکته کوی او ناساپه وایې:

روقیه- وی عجبه شی یی! د واده شپه دی ده او ته ناسته یې زما ښځه سنګه پوښتنې کوی؟(بیا په داسې حال کې چې خپل زما له ښځه پاسیدل زه یې هم لځایه ځان سره پورته کړم او ویې ویل: راځه زه دی جوړه کړم د دی ښځه مخکې چې د ادی ژغ پورته سې چې دا زموژ ناوی ولې نه رامعلومیژی؟

د روقیه په ډیر تینګار او خبرو حمام مې وکړو او د هینداری مخکې ناسته وم، چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او نیلوفر خپل د همیشه مزاج مطابق په شور او چغو راننوتل کوټې ته د هغې سره روقیه هم راننوتل چې نیوفر اجازه ورنکړل او ورته ویې ویل: وای وای زه غوارم خپل د ملګری سره یوائې لږ خبری وکرم هسی هم تاسو بیا رانه وړی..!

د نیلوفر پدی خبره روقیه وخندل او ویې ویل: خبرو مشکل خو نسته هسی زموژ ناوی هوایې نکړی نور بلا دی ورپسی وی. !
نیلوفر په حیرانه لهجه وویل: چرا هوایی بشه؟
روقیه- امممم نه یم خبر...

روقیه دا خبره وکړل او پداسی حال کې چې زما خواته یې سترګه وهل د کوټې دروازه یې بنده کړل او موږ دواړه یې په حیرت کې پاتې کړو! د هغی د تلو وروسته نیلوفر زما خواته راغله او زما په لیدو یې په تروش تندی وویل: سم دم با دیوانه ها افتادی هوسی!

هیس جواب مې ورنکړو او خاموش مې ورروکتل او ومې ویل: تاته چا خبر درکړی؟
زما په خبری نیلوفر زما لاس کلک چونګاری کړو او په خفه لهجه یې وویل: خاک د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرت بشه ما مثلاً دوست صمیمی تو دیوانه هستم! ستا لځایه ستا خور خبر راکړو ما هم خپل مورجانې ته دومره زاری وکړل چی اجازه یې راکړل راشم.

هیس مې ورته ونه ویل خوشحاله وم چې راغلی وه، نیلوفر زما په سینګار کولو بوخته شوه، او زه همداسی خاموشه ورته ناسته وم چې هغې په تروش تندی د هینداری ځخه راوکتل او ویې ویل: هـــا! چې است؟ ولې دسی ګم سم(خاموش ګونګې) ناسته یې؟

په داسی غږ چې خپله مې لا په تکلیف آوریدی کرار مې وویل: هیس...
نیلوفر- ما ته به دروغ نه وایې چې ستا رګ رګ او ریشه پیژنم! چی شوده!؟

نیلوفر لاس زما د سینګار کولو ځخه اخیستی وو، او منتظر وه زما جواب ته! نیلوفر د حسیب او د جهان د کیسو نه وه خبره! یعنی هیس سوک ورڅخه خبر نه وو، زه اوس حیرانه او پریشانه وم او زړه مې ویل یو چاته خپل د زړه درد ووایه ترڅو راته یو لاره چاره وښای! او نیلوفر بهترینه نفر راته ښکاریده! ځکه هغې حسیب پیژندی؟! خپل خبری ځان سره پورته ښکته کوم او نه پوهیږم ځنګه ورته بیام کړم چې هغی خپل وویل:

نیلوفر- خبره خو په حسیب باندی نده مربوط؟
د هغې پدی خبره زما د زړه راز هم ورته ښکاره شو او ما ورته د الف ځخه تر یا تولې کیسې ورته وکړل، د حسیب د ګواښونو ځخه نیولې زما د ځان وژنی نیت او د جهان خبریدل د موضوع ځخه، او بیا د حسیب وهل ډبول د جهان په لاسونو! زما د هر خبری سره د نیلوفر سترګی د حیرت ځخه خلاصیدی کله چې خبری مې خلاص شوی نو هغې راته په خلاصه خول کتل چې ما وربانذی غږ کړو:

- نیلو اوس ستا په نظر زه څه وکړم چې جهان شک پر ما کم شی؟ پخدای زه نور عمر کې لا د هغه منحوس(حسیب) نوم لا نه اخلم خبری کول خو ورسره لری! خو جهان زما خبره نه منې او راباندی ش...(خبره مې تمام شوی نه وه چې نیلوفر په حیران لهجه وویل: چطور؟ ... چطور ته یې ژوندی پریخودی؟

په حیرت وایم: چا؟
نیلوفر- ستا خاوند؟ شوهرت؟ مګه تا نه وه ویلې چې اطرافی هست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو د اطرافو ښځه دی.
نيلوفر- نو سنګه؟ چطور امکان داره چی تاته يې هيس ندی ويلی؟

د نيلوفر جواب می ورنکړو ځکه زه تراوسه خپل هم د جهان و دی پريکړی ته حيرانه وم! ولی جهان زه مړه نکړم؟ ولی زه ژوندی پريخودم؟ مګه د پښتنو او د اطرافو رواج او فرهنګ دا ندی چي په داسی خبرو باندی د غيرت او ناموس نوم او نشان ټاپه ووهي او جنۍ مړه کړی؟! ولې جهان زما د وينې ښځه راته تير شو؟! زه لا په همدی فکرونو کي وم چي نيلوفر وويل:

نيلوفر- وای وای خدای من، سومره ته بختوره يې هوسۍ! يعني دومره مينه؟ باور وکړه تا ضرور د کوم پير صيب لاس نيولې وو چي خدای داسی په مرګ کی بچ کړی يی.!؟

هيس جواب نه ورکوم چي هغه راته په نصيحتونو شروع کوی، اول راته د حسيب بد وايې او خبرو خبرو کي هغه يې ښه بياب کړو بيا نمبر زما د ځان وژنی خبری ته ورسيده، چی د هغه لپاره يې زه ښه چونګاری کړم او خبری راته وکړل چي ولی می هغې ته خبر نه و ورکړی او داسی يو احمقانه پريکړه مي نيولی وه؟! بيا خبره د جهان د رارسيدو او د هغه د کارونو په اړه رسيړی چي نيلوفر اول خو ښه پريمانه د هغه تعريف کوی او اخيره کي په خندا او شيطنت وايې:

نيلوفر- بخدا ايکه مرد خوب ما د عمرم نديدم! باور وکه زړه مي غواړی امباغت بشم(مطلب بنه دی شم، نيلوفر دا خبره کوی او په کټ،کټ خاندی چي زه ورته بد بد ګورم او وايم: بلا بلا دا هم ستا دلداری چي ماته راکوی!؟(او بيا د هغې د خولي پيښي کوم او وايم: زړه می غواړی امباغت بشم(زما په خبرو نيلوفر بد بد راګوری او وايې: خو خاک د سرت بشه تا داسی کار کړی چی خدای بچ کری يی د مرګ ښځه زه اوس څه درته ووايم؟ ما اول ښځه هغه قاق روده لاغر مردنې (حسيب) خوښ نه وو؟!

خو تو زده بود به سرت کيناستې پاسيدلې يو خبره دی کول حسيب... حسيب ... چقدر درته ومی ويل دا وچ لرګي ماته سم نښکاری!؟ خو تا ويل نه... زما حسی....(نيلوفر لا خبره نه وه پوره کړی چي د کوټې دروازه خلاصه شوه او روقيه را ننوتل او په مشکوکه نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورږ دواړو ته چې خپل خبری مو نیم کی پریخودلی وه وکتل او ویې ویل:

روقیه- امممم لکه چې مزاحمه شوم؟
د روقیه په خبری نیلوفر په خلاص تندی او خوشحالي وویل: نې..نې چې مزاحمت!؟ مورږ هم نور درتلو بهر کنه هوسی؟
د نیلوفر په داسی موضوع بدله ولو مې ورته په څیر څیر وکتل چې هغې هم مقابل کې خوله وخوځیده روقیه وانه وریدل خو زه پوهه شوم چې ماته یې کنځل وکړل! هو نو دومره یې پیژنم خپل لیونی ملګری می ده، نظر د نیلوفر څخه اخلم او روقیه ته چې تراوسه یې مورږ دواړو ته په مشکوکه نظر راکتل وایم:

- هو روقیه جاني مورږ هم نور درتلو ..
زما په خبری روقیه په خوشحالي وایې: اشه نو تاسو راځې زه ولاړسم هغه دایره یو څه یخ اوبو باندی ووهم چې کلک سی.
نیلوفر- ای جان ما دایره زیات خوش دارم، تاسو دایره وهل زده دی؟
د نیلوفر په خبره روقیه په خندا ورته وایې: اووو زده چې څه کوی سم پکی ماستری مو اخیستی...

روقیه او نیلوفر د دایری او د ټپو او سندرو په اړه بحث شروع کوی او زه د هینداری خواته مخ اړوم،هینداره کې مې خپل تصویر ته چې د نیلوفر په کامل استادانه او ماهرانه سینګار باندی زما مخ ته یې سرخي او ښایست بخښلی وو، خو اوس هم که یو ماهر او په رنځ پوه انسان را وګوری نو زما د سترګو څخه زما ویره او وحشت احساس کولې شې! زه تراوسه د هغه یو میاشت مخکې د پیښې او حادثې د حیرت څخه نه وم راوتلې...؟!

فکر مې کوی دا ټول یو خوب او خیال وو؟! تراوسه د شپې په خوب کی هغه سحرا او دښته ګورم تراوسه د حسیب چغې او ناری او زاری مې په غوږ کیدی! او ماته د حسیب چغی او زاری دومره زور نه راکوی سومره چې د جهان او د هغه د اوښکو ډکی سترګې او د هغه پر ما مات شوی اعتبار زما زړه په درد راوړی.... روقیه پدی لفظ چې غواړی دایره جوړه کړی له کوټې ووتل او نیلوفر یو ځل بیا ماته په نصیحت شول، د هغې خبری زما لپاره داسې وه لکه په زخم باندی د مرحم پشان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیلوفر- ګوره هوسۍ زه تاته هسی هوای خبری او تعریفونه نکوم، خو باور وکه شوهرت زیات مرد خوبي است! ما تاته خپل د خاله د لور د خودکشي کیسه خو کړی وه کنه؟ (د هغې په جواب کې زه د هو پشان سر ورته خوځه وم، لږ لږ مي د نیلوفر خبری یاد وه چي راته ویلي وه! نیلوفر یو ژوره ساه اخلي او په غمجنه لهجه وایي:

نیلوفر- دختر خاله مه زیات خوب دختر بود بیخی زمونږ رکم نه وه، زیات آرامه او معصومک بود، زما د عمه زوی سره یې نامزدی وشو خوشحاله وه بیحده مونږ به چي ورځخه سوال میکردیم چي خاوند دی ښکه دی؟ نو په خوشحالی به یې ویل داسی بنه آدم به روی زمین نیست، دومره وربادی ګران وو چې حد نه درلود، د هغی د خودکشی په اصل قیصې زه تازه خبره شوم!؟ پوهیږی هغې ولې ځان یو دم داسی ناساپه مړه کړل؟

د نه پشان ورته سر خوځه وم چي نیلوفر په پسخند وایي: زما د خاله یو همسایه وو هلک به کله ناکله زما د خاله لور ته هسی بیځایه خبری کول، خو دی په غوږ نه نیول یوه ورځ چي دی غوښتل خپل د نامزد سره چکر ته لارشی د همسایه هلک زما د خاله لور د همدوی د کوڅې مخکی دره ویې او ورته خپل د مینتوب او لیونتوب کیسی کوی! ای کی هر چقدر کوشش میکنه از دستش وتختی هلک دا نه پریږدی او دغه وخت د دی نامزد راځی ...

او د دی لځایه چی هلک ووهی او هغه ته کوم څه ووایی خپل په نامزد تهمت لګوی او هغې ته بدی خبری کوی! زما د خاله لور هم زیات احساستی کیږی او کورته راځی او مثال میخاست خودش به نامزدش عزیز کنه یو څو د خوب ګولی خوړی ترڅو نامزد یې و ویریږی او بیرته د دی څخه بخښنه وغواړی خو قسمتش نبود او ګولې زیات قوی بود او دی هم زیات خوړلی وه نو ځکه مړه شول هسی مفت مفت! اوس زما د عمه زوی بله ښځه وکړه، او د همسایه زوی هم نامزدی! بدبخت د ای بین یواځې زما د خاله لور وه چي مړه شول ...

د نیلوفر خبرو ته هک حیرانه مي ورکتل! یعنی دومره خبری باندی د یو انسان ژوند تلل ظلم نه وو؟ په داسي حال کې چي هیس ګناه هم نه وه؟ نیلوفر ماته راګوری او وایي: اوس زما نصیحت و تاته دی کوشش کو اعتماد او باور خپل د میره بیرته لاس ته راوړی کنه ژوند دی جهنم میشه جهنم..

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیلوفر دا خبری کوی او ما له لاسه نیسي ترڅو د کوټې ځخه بهر لاړی شو، او د تلو تلو سره یو ځه لاری چاری هم را معلوم کوی چی سنګه بیرته جهان زړه ځان خواته راوړم! او د نیلوفر د ټول خبرو او نصیحتونو یو پایلي ته زه ورسه ولم؟! هغه دا چي د نیلوفر په نظر زه باید اوس هغه مینه محبت او توجه جهان ته وکړم کوم چی هغه ماته درلود؟ مطلب کار برعکس هغه وخت ما د جهان ځخه مخ پټوی اوس که هغه پټ کړو زه باید مخکي لاړشم او خبری او بحث ورسره وکړم؟!

سخته وه! د حد ځخه هم زیات سخته وه، د هلیز ته په ننوتلو د جهان ټول راغلی کورنی او د هغوی ځنګ ته خپل په دوه دری د خاله لورګانو مې نظر ولګیدی، د دهلیز په سر کی دوه نالي سر په سر اچول شوی وه او یو ټوکر هم ورباندی وو داسی جوړ کړی وو لکه د ناوی ځای پشان! او هو هغه زما لپاره وو روقیه په خوشحالی زما خواته راغله او زه یې هغه ځای باندی کینولم، او بیا په شوق یې دایره راوخیسته او ویې ویل:

روقیه- عه عه وګوره موږ د چا سره راغلی یو واده ته؟ نه یو نڅا نه یو دایره! نه یو سندره؟! نو دا تاسو ولی راتلی واده ته؟ خو کور کی به پاتی شوی واست؟!

روقیه دا خبری خپل د ځان سره راغلی ښځو ته وکړل چي د هغوی مینځ کی یو نری دنګه او ښایسته ښځه چي آسما راته وویل د جهان مشره وریندار ده په خندا دایره د روقیه له لاسه اخلی او وایې: وی وی چا ویل چی موږ مجلس نزده اوس ته ورته ګوره زه خپل د لیوره په ښزی څه بانډار نیسم...!؟

هغې دا خبره وکړل او دایره په وهلو شروع کوی، دومره شایسته او ماهره توګه باندی دایره وهی چی ما او نیلوفر ورته په خلاصو خولو د حیرت ځخه ورکتل، بیحده سم دایره یې وهل د دایری وهلو سره د ټپی په ویلو لګیا کیږی او د حق ځخه تیره نشم غږ یې هم د دایری پشان ښایسته او خوږ وو؟! لهجه یې زیات کلکه وه او زه یې د څو ټپو او مصری ګانو په معنا بیخی پوه نشوم خو وروسته د روقیه او نور ښځو په یوځای کیدلو د خبری په معنا لږ لږ سر مي خلاص شو:

ما او ګل سره حملي کړی بکي وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې کور په کور ناری کړی بګې وا

ما او ګل سره حملې کړی بګې وا
مور يې خوا پر بده وله بګې وا

هغه لر سړک د موټر ګور سو بګې وا
مور يې زوی راوړی مامور سو بګې وا

ګران اوس موټر په غرو ځی بګې وا
زما جوړه ورونه پر پښو ځی بګې وا

د شين آس موټر پنچر سو بګې وا
زما جوړه ورونه نظر سول بګې وا

ګله شينسته غرمه ده بګې وا
زما چارګل کړی سايه ده بګې وا

ګله مه زغله ماشام دی بګې وا
ستا په جيب کې زما سلام دی بګې وا

ګله مه زغله اغزی دی بګې وا
ستا په جيب کی زما رانجه دی بګې وا

د برمک لاندی هګې ده بګې وا
دا د پوری ناوکې ده بګې وا

د آسمان په سنګرو کې بګې وا
د يخشک په تيارو کې بګې وا

د يخشک په تيارو کې بګې وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لشتې يې په جيبو کې بګې وا

زما ګله جهان ګل بګې وا
ناوی راوړه د کابل بګې وا

زما ګل ولې خسته دی بګې وا
لو کوی ورور ورسره دی بګې وا

لو کوی ورور ورسره دی بګې وا
د لو ګرو شهزاده دی بګې وا

د ټپې مينځ کی روقيه په شيطنت خپل وريندار ته وويل: زما خوره ده ډنګره ..(د هغې پدی لفظ ټولو وخندل خو زه هغه وخت پر معنا يې پو هه شوم چې د جهان مشری وريندارى خپل د ټپى په دويم مصرى کې د روقيه الفاظ ور ګډ کړل...

زما خور ده ډنګره بګې وا
ستن په سو وهي ډاکتره بګې وا

توره نده بوره کې ده بګې وا
شا يې ملر مخ يې سپوږمی ده بګې وا

د رقيب په بام ولاړه بګې وا
جرمني ټوپک په غاړه بګې وا

د موټر په سيټ کې سپور دی بګې وا
د نظر تعويذ يې تور دی بګې وا

زما د ګل په مخ کې يوم دی بګې وا
په ځوانانو کې معلوم دی بګې وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما و ګل ته ځان تیار کړو بګې وا
ګل چوپان و خر يې بار کې بګې وا

د پلو لاندې تيريدی سپيني غونچې انجلې،ولی مې سيځې انجلي غريب ګيله کړی ولې مې سيځې انجلی غريب ګيله کړی.....

د دی اخيری مصری او ټپې په ويلو روقيه په خندا دايره خپل د مشر وريندارى له لاسه واخيسته! خو ما او نيلوفر تراوسه ورته حيران حيران کتل! دا دومره يو کتاب خبری دوی څنګه د حفظ څخه زده کړی وه؟! زه چې ځانته د رحمان بابا د شعرونو مينواله اويم ولاکه مې داسی زده کړی وی؟!

تر لس بجو روقيه مجلس ګرم ساتلې وو او هم نڅا يې کول او هم ټپی ويل! دومره شوقې وه د جهان خان په راغلی ټول کورنی کی روقيه د ټولو څخه خوشحاله وه، جهان دری خويندی درلود او روقيه د ټولو څخه کوچنی او کوژده کړی وه د کاکا زوی ته يې ورکړی وه! د جهان هغه دوه نور راغلی خويندی دواړه واده کړی او ماشومان درلود مشر خور يې بيا هم لږ لږ بنه وه خبری کول خندل خو دويمې خور يې هيس نه ويل؟!

نه يو خوشحالې نه کوم خبره هيس ... هيس لکه بت پشان ناسته وه نه پو هيږم ولی؟د يوولس بجو شاوخوا د نيلوفر ورور دهغې پسی راغی او هغه يې ويوړه په تلو تلو کی نيلوفر زر منه نصيحتونه راته وکړل او قول يې راکړو چې سهار به وخته راځی بيرته، شپه نور په خلاصيدو وه خو تراوسه د جهان وريندارګيانی او د کاکا لورګانی ناستې ول او دايری وهل او ټپی ويل! دومره شوقی خلک، زه د زيات ستړيا څخه نوره کيناستلې نشوم په خواهشمند نظر مې د آسما او ادی خواته کتل چې مرسته راسره وکړی او د دی ځای څخه مې وباسی...

خو د ادی او اسما لځايه د جهان مور وويل: انجونو بس دی سبا هم د واده ورځ ده ولاړسی بيدی سی چی سبا خو يوخه شومه(توان) ولری چې يو کار وکی..
روقيه په شيطنت باندی وايې: وی زه ادی زه تازه روانه وم چې ولاړت سم لالا ته مې نارى کم چې راسی خوشينه يې ورته ګوته په نکريزو سره کړی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روقیه پدی خبره زه د شرم څخه سر ښکته اچوم خو په دهلیز کی موجود ټول ښځې خاندی او کرار کرار ټول د ادی د کوټې خواته روان کیږی، او ځیني لا دهليز کې ځانته ځایونه اچوی ځکه کوټه کې ځای نه وو؟! د هغوی په شور ما شر آسما ما د لاس څخه نیسی او د کوټې خواته می وړی او روقیه هم په شیطنت باندی یو ماشوم د جهان پسی استوی..

دا زموږ رسم هم و د واده په شپې د ناوی زوم ځای د ناوی خور اچوی! او د زوم کچنړه (کوچنی ګوته) د هغه خوابنینه(مطلب د ناوی خور) سره کوی او زوم هم خپل خوشني ته پیسی ورکوی او هم د نالي لاندی بیسی ایږدی ترڅو سهار هر چا ځای ټول کړو پیسی هغه کس واخلي! البته ناوی حق نلری خپل د واده ځای خپل ټول کړی!؟ آسما پدی رسم او رواجونو باندی زما څخه ښه خبره وه!

ما د هغی د واده په شپه د ادی په زور او ښیراو ورغلم او د جمیل ګوته می په تلوار سره کړه حتا پیسی ما لا وانخیستل ورڅخه او الفرار هغه بیچاره بیا سهار د آشما په لاس ماته پیسي راوستول! ځای هم ورته ادی اچولي وو ما د دی رسم او رواج څخه بد راتلل! نه پو هیږم ولی؟! خو آسما اوس ټول کارونه کړی وه زه يې په هوار کړی نالي کینولم او خپل د کوټي څخه ووتل!

زړه می بی واره درزیدی د هر خرپ سره می په تلوار د کوټی دروازی ته کتل! ځان سره مي ويل چي شايد جهان رانشي! نه پوهیږم خو همدا احساس مي درلود لس دقې تیری شوی او زه د جهان د راتلو څخه تقریبا نامیده شوی وم او سترګې مي د اوښکو ډکیدو حال کې وه، چې د روقیه غږ مې د کوټې د دروازی شا څخه تر غوږ شو:

روقیه- ادی دایره رانه واخیستل کنې اوس مې دایره درته وهل!

د روقیه د خندا څخه ډک دا الفاظ آورم او بیا دروازه خلاصه شوه او دواړه خور وررور کوټې ته راننوتل، نه پوهیږم ولی خو نظر مي بي اختیاره د جهان خواته کش سو تندی تروش وو د کوټې شاوخوا ته يې کتل خو ماته يې هیس نظر نه برابره وی! زړه می ورنه ونیول شو خو هیس می ونه ویل روقیه جهان لاس نیولي زما څنګ ته په نالي کینوی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کیناستلو سره سم آسما هم کوچنی قاب په لاس کې نیولې چې پکی نکریزی وه کوټې ته راننوتل

زمونږ دواړه په لیدو یې وخندل او د جهان خواته راغله، جهان زما څخه لری ناست وو مطلب په یو څه فاصله کې ناست و خو د آسما په راتګ د هغه ځنګ ته جهان په یو محسوس اندازه زما خواته ځان راکش کړو او د آسما سره یې کامل فاصله ونیول خو سترګی لا هم لاندی د کوټې د غالی ګلانو ته نیولی وه هیچا ته یی نه کتل!نه ماته نه اسما ته او نه هم روقیه ته؟! آسما نکریزی د قاب څخه راپورته کړل او د جهان خان لاس ته یې په اشاره وویل: اوخبنی لاس دی راکړه!

د آسما په خبره جهان سترګی د غالی د ګلانو څخه واخیستل او آسما ته یې لنډ نظر وکتل بیا د هغې لاس کی نکریزو ته وکتل او کله چې متوجه شو چې آسما غواړی د هغه ګوته ورته په نکریزو سره کړی تندی وار تر واره تروش شو لکه چی زړه یې نه وو آسما ورته ګوته په نکریزو سره کړی؟! ما هم یواځې کتل! ناساپه مې یو فکر ذهن ته راغې جهان د کوژدی په دی څو میاشتو کې یو ځل هم سم مجلس او خبری د ادی او آسما سره نه وکړی؟ لکه سنګه چې جمیل یا هم اجمل کول؟!

ولې؟ خپل جواب می خپل ورکړی ځکه جهان بیحده زیات په محرم نامحرم او حلال حرام پسې سر ګرځه وی! او د هغه په نظر خوښیني ته لاس ورکول او د خواښې سره بیځایه توکې ټکالې کول ښه خبره نده!؟ نه پو هیږم ولې خو ناساپه مې خپل د جهان لاس ونیو چې هغه په حیرت سر راپورته کړو، خو ما بغیر لدی چې د هغه حیران نظر ته وګورم په خندا مې آسما ته وویل: ګوته به یې زه سره کړم پیسې به تاته درکړی قبوله ده؟

زما په نظر آسما هم د جهان زړه نا زړه اوسیدو ته پام شوی وو چې ویې ویل: صحیح ده خو بیا دسی نشي چې په پیسو راسره لانجه واچوی!

د آسما په خبره مې وخندل او بغیر لدی چې جواب ورکړم د جهان مردانه لاس مې خپل خواته راکش کړو او د هغه د لاس کوچنې ګوته مې په نکریزو ورته سره کړل! د ګوتې د سره کیدو وروسته مې لاس ورته خوشې کړو چې جهان خپل لاس خپل جیب ته کړو او نه پو هیږم سومره روپی آسما خواته ونیول؟ آسما هم په خندا او خوشحالې د جهان له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسي واخیستل

روقیه او آسما یو څو دقې زموږ سره کوټه کې ناستي ول، او خبرې او شیطنت یې کوی خو د څو دقو وروسته د جهان تروش تندی او زما یو دم خاموشي دواړی مجبور کړل چي کوټه پریږدی او لاړی شي! د هغوی د تلو او د کوټې دروازی بندیدو سره زما د زړه درزا یو ځل بیا سلو ته وختل، د څو دقو لپاره خاموش خاموشی وه، نه هغه خبری کول نه هم ما! د لږ ځنډ وروسته جهان خپل د سر خولې ته لاس کړو او هغه یې د سر وباسل او خپل د بالښت اندی ته یې کیخودل او بغیر لدی چی ماته راوګوری یا کومه خبره وکړی

زما څخه لری د نالې په بل اړخ وځملیدی او ماته یې شا کړل!؟ د جهان پدی کار هم حیرانه وم او هم مې زړه ونیول شو او سترګي مې د اوښکو ډکی شول! څو دقې همغسی ناسته وم چې د هغه کرار غږ مي واوریدی: بیدیژی یا تر سهاره غواړی زما سر ته لکه شیشکانو شینی؟ (کینې)

شاید د جهان خبره دومره کلک او بده نه وه! خو زما زړه ورته زیات نازک وو زما په زړه دهغه خبره لکه مرمي ولګیده، د سترګو څخه مي اوښکي په بهیدو شول او بغیر لدی چی جواب ورکړم لځایه پاسیدم، پیني مې په ټوکرانو باندی آسما او ادی تړلی وه! ځکه ویل یې دا رکم نکریزو رنګ تک سور کیږی او پیني دی سم رنګ اخلي!؟ په همغه ټوکرانو سره ولاړم د کوټي ګروپ مې خاموش کړو او بیرته خپل ځای ته راغلم

ما هم ورنه خپل ځان دری منه لری کړو او زړه نیولي د ویده کیدو کوشش مې وکړو، خو خوب چیرته وو؟ د نیلوفر خبری مې ذهن کي ګرځیدل هغې د تلو څخه مخکې بار بار تاکید کو چې مه پریږده د خاوند شک او زړه تور والې دی دربادی زیات شي؟! د هغې خبرو ته فکر ویوړم نو زه اوس څه وکړم؟ کله چي جهان ماته لږ هم بی فکری یا کم توجهي وکړی راته زما زړه ورڅخه نیول کیږی او زړه مي غواړی د ماشومانو پشان ژړا ته ملا وتړم!!

خو ژړا او ناز هم تر یو حده نه اوس چي د جهان زړه پر ما تور دی او زه دی وربانذی ناز وکړم! اوس زما ناز او زما غمژنه کیدل هغه ته بل معنا ورکوی! زه شاید ددی لپاره خفه شم چي جهان ولې د پخوا پشان ندی او ولې زما ناز او نخری نه اخلي؟ او هغه زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خفګان څخه دا معنا او تعبیر اخلي چې زما زړه ورسره ندی!؟ پدی فکر خپل مخ د هغه خواته راوړم تراوسه یې ماته شا وه! په کراره غږ ورته ناری کوم فکر کوم شاید ویده ویې؟! خو د هغه د هوم په جواب راکول پوه شوم هغه ته هم خوب نه ورځی

خاموشه کیږم او هغه هم پوښتنه نکوی چې څه دی ویل؟ حتا خپل مخ لا نه راګرځه ویې د لږ ځنډ وروسته خپل خبره ځان سره پورته بنکته کوم او وایم: ه.... غه ما ویل ت... تاسو زما څخه خفه یاست؟

بیا هم جهان هیس جواب نه راکوی او زه منتظره د هغه خواته ګورم چې د څو شیبو وروسته هغه کرار زما خواته مخ راګرځه ویې پدی توره تیاره کی هم د هغه سری سترګی او تروش تندی لیدلې شم! څو دقې همغسې زبر او زیر باندی راګوری بیا کرار وایې: بیده څه زما سر دسې درد کوی د خبرو حوصله نلرم.

د هغه پدی خبره سترګی می بیا د اوښکو ډکې شول، ولې د هغه دومره کوچنې خبره هم پر ما بده لګیده؟ ولې مې زړه غواړی ددی خبرو لځایه د پخوا پشان زما سره خبری وکړی او زما ناز واخلې؟ جهان بیرته ماته شا راګرځه وی او ویدیږی! زه هم په نیولې زړه او خفګان بیرته خپل ځای خواته ځم او د ویده کیدلو کوښښ کوم، د سهار آذنو پوری مې سترګو ته خوب رانغې! زما په خیال جهان هم ویده شوی نه و؟ ځکه همدا چې مولا الله کړل تر اکبر رسیدلې نه وو چې د کوټې څخه ووتې

د کوټې د دروازی په خرپ چې د جهان د تلو خبر یې راکو بی اختیار مې د سترګو څخه اوښکې په بهیدو شول خدایه زما سره مرسته وکړه زه ستا د آزمایښتونو او د تقدیر د کړښو سره په یواځې ځان مبارزه او مخامخ کیدلې نشم! ته راسره مرسته وکړه ته مې یواځې پدی امتحان کې مه پریږده کنه داسې به ناکامه او ماته وخورم چې د جوړه ولو به نه یم..

نیلوفر خپل د قول مطابق سهار وخته په ۷ بجو راغلل داسې چې تول ویده وه، جهان ماته د آریشګاه د تلو اجازه رانکړل، او زه هم مجبور خپل کوټه کې په ژړا کیناستم ما د آریشګاه او د سینګار کیدو آرمان درلود، ما غوښتل واده مې په هوټل کې اوسیږی خو د جهان کورنې ویلی وه چې موږ رسم لرو جنۍ د پلار د کور څخه ویسو نه د هوټل څخه؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر غرمه د کوټې خخه ونه وتلم! زما واده وو تولو د باندی نڅا ګانې کول اتڼ یې کوی د شلو خخه یې زیات رنګا رنګ کالې په دوه ساعتو کې بدل کړی وه

خو زه خپل کوټه کې یواځې ناسته وم د ماښام جوړه کالې مې اغوستې وه چې نیلوفر کوټې ته راننوتل، زما په هغه خوار زار لیدو یې تندی تروش سو او زما ځنګ ته راغلل د هغې په لیدو مې فکر وکړو په یواځې او تنها میدان کې مې یو شناخته پیدا کړی وی هغې زه غیږ کی ونیولم او ما ورته ژړا شروع کړل نیلوفر هم څه نه ویل یواځې زه یې غیږ پوری نیولې وم

هغه پوهیدل چې اوس زه یواځې یو هم دم او هم راز غواړم نه نصیحت کونکې، ما ژړل ګیلې مې کول د جهان د پرون شپې د بد اخلاقې او خبرو مې ورته وویل خپل د آرمان مې ورته ویل او هغې کرار کرار زما په سر لاس تیر کو ښه چې و مې ژړل او زړه مې سپک شو ګنګس او سرګردانه پاسیدم نیلوفر بغیر له کوم خبری راسره مرسته وکړل ترڅو سپین جوړه کالې مې واغوندم، او راته سینګار یې وکړو او بیا د یو لوبو نانځکې پشان لاس په لاس د ښځو مینځ کې وم او هغوی زما شاوخوا ته نڅا او سندری ویل، خو زما زړه غوښتو سترګې پټې کړم او دا تول شیان دی تمام شوی وی

نه پوهیږم سومره وخت هلته وم چې د څو سړیانو غږ راغې او د دویم ځل لپاره یې زما او د جهان نکاح وتړل، او زما زړه کې دا خبره راوګرځیدل چې دا نکاح به سمه وی؟ اول نکاح د کوژدی په شپه هغه کې ما شک درلود او دا دویم نکاح د واده د جهان! آیا د شک او تردید او د مجبوری نکاح په نکاح کې حساب کیږی؟ نکاح وتړل شوه ډوډی ورکول شوه، د ادی خبره د فیروزخان(د جهان پلار) ارباب د زوی واده وو دومره حد میلمانه راغلي وه چې نیلوفر ویل از سر کوچه بګیر تا سرک راه بند بود!

دوه غوایان یې حلال کړی وه دوه رکم غوښه، وریجې، سلاټ، کوفته،پیپسی، حتا فرینې لا پخ کړی وه! خو ما خپل د واده د ډوډی خخه یو ګوله لا څکه ونکړل! د غرمې مونځونه وشول نکاح وتړل شول، ډوډی ورکول شول! خو زه همغسی د بت پشان ناسته وم او فکر مې یو خبری ته وو د دی خخه وروسته به څه وشي؟ تول فکر او ذکر مې د جهان تروش تندی او خاموش

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر کې وو چې د روقيه غږ د فکرونو د نړۍ ځخه راوباسلم...

روقيه- موټر ولاړ دی بابا وايي نور راځې.

د روقيه په خبری مې اوښکې په بهیدو شول، چې نیلوفر راغاړی وتل د هغې د ژړا په غږ زما خاموش اوښکې هم په ساندو او ژړا بدلې شول، چې آسما رامخکې شوه پداسې حال کې چې زه یې غیږ کې نیولم په ژړا یې وویل: ولی ژاړی لیوني دا خو د ژوند لاره ده خدای دی خوشحاله او بختوره که ورسره، ټول اخیر یوه ورځ واده کیږی کومه پېښتنه انجلی د پلار په کور پاتې شوی چې ته پاتی شی!؟ مه ژاړه خوری.

آسما خبری کول دلداری راکول خو زما زړه بی وار او نا آرمه درزیدی، د آسما او نیلوفر وروسته د ادی نمبر وو ادی پداسې حال کې چې د پیسو ډک شین شال یې زما په سر راچوی په غیږ کې ونیولم، او ما اول ځل د ادی داسی جګر سوزه ژړا چې ټول ښځې یې په ژړا کړل ولیدو، ادی داسی ژړل چې اخیره د جهان مور زما ځخه جلا کړه او ورته ویې ویل: وی خوری سوک نو دسی کوی؟ لور ته دی دعا وکه چې خدای بخت او قسمت سم کی تاسو ولی دسی کوی؟! په خوشحالی کی سوک نه ژاړی خوری.

د جهان مور ادی ته نصیحتونه کول خو ادی اوښکې نه تم کیدی، او بی واره یې به مخ روانې وه د ژړا مینځ کی ادی د جهان د مور لاس ونیو او ورته ویې ویل: خدای او قران درته مخکې کوم خوری ستا او ستا د اولادونو ده سر زما لور ستوی د کور د کارو نده ظلم به وربانډی نکوی، زیاتی به وربانډی نکوی سنګه چې درته روقیه ګرانه ده د هغې نیم اندازه ګرانبت زما لور ته ورکړه، دا هم زما او خپل د پلار د زړه توټه ده، اولاد مې دی

ادی خبری کول او ما ورته ژړل د جهان مور د ادی لاس نیولی و او دلداری ورکول، خاله هم راغله او د ادی اوری ونیول او نصیحتونه یې ورته شروع کړل، دومره زړه مې نازک شوی و چې د خاله د لورګانو په غیږ کی مې هم وژړل د هغوی ټول بد خبری او کارونه مې لیاده و باسل او ښکل می کړل او و مې ژړل فکر می کوی ما د قرباني ډګر ته وړی او بیا به د هغه ځایه ژوندی رانشم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور، رسم درلود د ناوی د پیښي بوټ یا هم چپلکه د ناوی ورور ورته په پښو کول او ملا یې ورته په یو دسما تړل! خو ما ورور نه درلود ما ورور نه درلود چې ماته دا کار وکړی، ما ورور نه درلود چې پر اوږه یې سر کیږدم او هغه راته ووایي خوری هر مشکل چې وو پر ما غږ کوه زه درسره یم، ما ورور نه درلود چې د زړه درد ورته ووایم. آسما پداسي حال کې چې اوښکې پر مخ لاری کړی وه ویې ویل: بابا د دروازی شاته دی غواړی راشی.

د آسما په خبره دهلیز ژر خالي شو او ځینی ښځې د راغلي موټرو خواته ولاړه او ځینې هم د حجاب اغوستو لپاره کوټې ته، زه پاتی شوم او ځینی شناخته خپلوان او د جهان مور چې د ادی څنګ ته ولاړه وه، نیلوفر هم ولاړه او د اوښکو ډکی سترګی یواځې زما څخه لرې لری شول، بابا په یا الله ویلو دهلیز ته راداخل شو د بابا په لیدو مي کنترول نور هم له لاس ورکړی او ژړا می زور ونیول چې زما د ژړا غږ سره د ادی ساندی هم پورته شوی..

بابا خپل په لاس زما شال لږ پورته کړی او ما اول ځل د بابا لاس داسې په لړزی ولیدی! ما سر ښکته واچوی چې بابا رانږدی شو او خپل په همیشني مهرباني وویل: تل راته همغه اوه کلن ماشوم ښکاریدی چې خپل نانځکی دی راوړل او د دهلیز کونج کې‌دی ورته الله هو ویل او ویده کول دی. هیس کله مې فکر نکوی چې ته به یوه ورځ غټه شې او واده به کوی! هر ځل چې د دی کور دروازه ستا د غوښتلو لپاره چا وهل زما د زړه څخه یو خدای خبر وو

ویره مي درلودل چې د کوم ناهل او بد کردار او بد عمل انسان لاس کې ونغورزیږی او د دنیا غمونه دی نصیب نشي(بابا زما لاس خپل لاس کې ونیوی او په لړزانده غږ یې وویل: ستا په سر قسم چې زما د کور رحمت او برکت یې، هره پریکړه او انتخاب مې چې کړی ستا د خوشحالي او ښه ژوند لپاره مي کړی،(سر مي راپورته کې او د اوښکو ډکو سترګو مي ورکتل بابا هم مخامخ راوکتل او کرار یې وویل: ما ستا څخه سم پوښتنه ونکړل هغه ورځ نه پوهیږم ولی؟ شاید خپل نظر مي ستا نظر حسابه وی! خو باید یو ځل مي ستا څخه سم صحیح پوښتنه کړی وایې ستا قبول وو؟

د بابا په خبری مي په حیرت ورروکتل عجیبه ده چې بابا اوس فکر شو دا پوښتنه زما څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړی؟! د بابا څخه مې نظر واخیستې او ادی ته مې وکتل د اوښکو په ډکو سترګو یې
راکتل که دا پوښتنه بابا زما څخه د کوژدی او د سمال ورکولو مخکې کړی وایې شاید
هغه وخت زما جواب زیات فرق درلود خو اوس او د دومره خبرو وروسته زما جواب یو
لفظ وو!

- زه راضې یم پدی نکاح باندی بابا.!
زما په خبری د بابا سترګې په آرامش باندی د څو ثانیو لپاره پټې شول، او بیا پداسې حال
کې چې زما تندی ښکل کوی، شال یې زما په سر سم کړو او د راسته پښې چپلکه راته په
پښو او ملا یې په شین دسمال چې اسما د بابا په لاس ورکو وتړل او زه یې د لاس څخه
ونیولم حویلې ته په وتلو د بام په سرونو د همسایه ښځو ته مې فکر شو او په هغه حال کې
مې په خوله مسکا راغله

یوه ورځ زه هم د بام په سر ولاړه وم او د انجینر اغا د کوژدی دسمال ته مې په شوق کتل
یا هم تلم د کوټې سر ته او کتاب مې ویل اه چې نور به هیس کله هغه ورځی تکرار نشې،
په کوڅه کې موتران ولاړ وه او د جهان د مشر ورور په غږ دا نور پاتی ښځې هم
موټرونو ته پورته شول، او بیا د ادی او د آسما غیږ وه او زما ژړا نور ټول سړیان تللی وه
یوائې جهان د هغه ورور او پلار پاتی وو، بابا د اخیر ځل لپاره زه غیږ کې ونیولم او
جهان خواته یې وکتل جهان په تروش تندی او لوړ قدمونو زموږ خواته نږدی شو

چې بابا زما لاس د هغه لاس کې ورکړو او ورته ویې ویل: ما خپل لور ستا د پلار په نوم
او نشان او ستا په غیرت تاته درکړل، تا خپل یو وعده او قول مات کړې خو د هغه سر
بیره بیا هم ما خپل لور درکړل، خو فکر مه کوه بې کسه او بی قوم لور وری که مرغه په
هوا کې راته خبر راوړی چې زما په لور دی زیاتې کړی، دا ټول خلک شاهید ونیسه چې
په ړنا ورځ یې ستا له کوره بیرته راوړم(د بابا په خبرو هیچا څه ونه ویل جهان خو بیخې
سر ښکته واچوی هغه د بابا یو وعده او شرط مات کړی وو! هغه بابا ته قول ورکړی وو
چې ما به اطرافو ته نه وړی او دلته کابل کې کور اخلې!

خو د هغه کار وروسته جهان یوائې بابا ته وویل چې زه مې خپل ناوی ځان سره وړم!
بغیر لدی چې دلیل او منطق بابا ته راوړی دا یو میاشت بابا د جهان څخه خفه وو او
خبری ورسره نکول، د لږ ځنډ وروسته جهان سر راپورته کړو او بابا ته یې وویل: وعده

(c) ketabton.com: The Digital Library

در کوم چې خپل د ځان څخه به یې زیات خیال ساتم.

بابا زما لاس د جهان لاس ته تسلیم کړو او کرار یې وویل: خدای دی وکړی....

جهان ځان پسې د موټر خواته ورلم چې د ادی غږ پورته شو: زما هوسې زما لورې.
د ادی د ژړا څخه ډک غږ د تلو څخه منع کړم او د هغې خواته مې مخ کړو چې ادی په تلوار بیا غیږ کې ونیولم، داسې چې زړه یې نکیدی خوشې مې کړی، جهان په بی حوصله اخوا دیخوا کتل چې ادی زما تندی ښکل کړو او هغه ته یې وویل: تا ته د خدای روی مخکې کوم چې فکر به وربادی ساتې..

د ادی په خبره جهان د ډاډ په توګه خپل سر پورته ښکته کړو او دا ځل یې په تلوار زه د ځان پسی د موټر خواته کش کړم، د شال لاندی مې سر شاته تاو کړو او سترګې مې په ادی،بابا، اسما، نیلوفر او د خاله په کورنی چې د اوښکو په ډک نظر یې راکتل ولګیدل، جهان د موټر دروازه راته خلاصه کړه، او زه موټر ته د پورته کیدلو مخکې یو ځل بیا مې کورته او هغه کوځې ته وکتل چې زما د عمر ډیر کلونه خوشحالیانې او غمونه پکې تیر شوی وه، موټر ته د پورته کیدلو مخکې مې نظر په انجینر اغا ولګیدی!

تور چشمکې په سترګو ول او خپل د کور مخکې ولاړ وو او موږ ته یې راکتل! زما د نظر په تعقیب کولو د جهان سترګې په هغه ولګیدل او زما لاس یې په کلکه ونیو او موټر ته یې پورته کړم، خپل هم زما څنګ ته کیناستې او خپل ورور ته چې موټروان و په غوسه ناکه لهجه وویل: څه خپل پلار ته ولاړ یې حرکت وکه.

جهان دا خبره وکړل او بیا په کراره لهجه ځان سره داسې چې ما هم واوریدل ویې ویل: لعنت دی پدی ځای او پدی منحوس کوڅه سې، هر سر کې یو کوڅه ډب سپې ولاړ دی.

موټر حرکت وکړو او زه خپل د ژوند د آشنا خلکو او ځایونو څخه په یو نامعلوم لوری په حرکت شوم، د موټر د ښیښی څخه مې د باندی خواته کتل چې سنګه یو د بل پسې آشنا ځایونو څخه تیریدم او اوښکې مې پر بهیدو وه، جهان هیس نه ویل یو لاس کې زما لاس نیولې وو او بل لاس یې د موټر کړکی ته تکیه کړی وو، او د موټر دباندی کتل، په فکر کې معلومیدی او تندی تروش وو؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر د ننه د سندرې په غږ د جهان د کټلو ښخه مې نظر واخیستي چې د جهان د وروړ خوشحاله او خندانه غږ مې واوریدی: اها اوس صحیح سو البته بخښه کوی چې سم سندره نلرم خو بیا هم د زړرا د آوازونو ښخه شه دی.

ما هیس ونه ویل او خپل اوښکې مې په لاس پاک کړل خو جهان ورته په غوسه وویل: د غزل د ځای مخ ته دی ګوره او خیر وایه.
د جهان په خبرې د هغه وروړ وخندل او ویې ویل: عه عه ما ویل د واده سره به یو څه دا تریخ مزاج دی نرم سوی ویې! خو تخو نور هم ...(هغه خبره خلاصه کړی نه وه چې جهان په ګواښ کونکې لهجې ورته وویل: پکر دی نیسه دا موټر خو دریڅی بیا موږ هم سره تنها کیږو.!

د جهان پدی خبره د هغه وروړ چې نوم یې نه وم خبر چې څه دی؟ خو دومره پو هیدمه چې د ټولو ښخه کوچني دی او تازه یې ورته کوژدن کړی د روقیه ایندرور یې د ته کړی وه؟! یعنی روقیه یې په بدل ورکړی وه د کاکا لور یې د ته کړی وه او روقیه یې خپل د کاکا زوی ته ورکړی وه! د جهان په ټول وروړنو کې دغه وروړ یې ګیره نه درلود! مطلب اخیستی وه کامل! او د اوس وخت ځوانانو پشان سیخ سیخي ویښتیان یې دره ولې وه! او د سندرې د آوریدو ښخه یې هم معلومیدل چې فکر یې هم د تازه وخت هلکانو پشان دی! د جهان وروړ یوڅه تندی تروش کړو
#شهاب 🌸:
خو لکه چې د جهان ښخه ویره درلودل که احترام! هر شي چې وو نور څه یې ونه ویل یواځې سندرې غږ یې یو څه کرار کړو خو بیا هم سندره کامل د موټر فضا کې آوریدل کیدل...

زه دی له دره و نازکې خوږ زړګې ولاړم ماذدیګړي ولاړم
محبوبی جار محبوبي نوره مي مه زیره وه محبوبي جار محبوبي

زما پر حال باندی محبوبي لیونیان جاړی ډیر قربیان جاړی
مه کوه نور ظلمونه د ژوندون لار مي ورکه به هو ماضي فکرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا به درکوم زه وعدی درد او تکون کړم ځان ځیری می سو ګریوان
خپل مي کړه خپل نازکي بې لتا تاب نلرم آرمان زما په زړه کي

بي لتا تاب نلرم آرمان زما په زړه کي

يو زړه مي و هغه مي هم تاته درکړی دی لا ما دی وړی دی
تنها تنها ګرځمه بس دی درخپل مي کړه ته زه په ژړا ګرځمه

ته په سرو شونډو راته وکړه سو خوژی خبری د یارانی خبری
خپل مي کړه خپل مي کړه بی لتا نلرم سوک د پیکي ګل مي کړه

زه دی له دره و نازکي خوژ زړګي ولاړم ماذدیګرې ولاړم
محبوبی جار محبوبي نوره مي مه زیره وه محبوبې جار محبوبي

نوره مي مه زیره وه محبوبې جار محبوبي

پر ما دی څه ظلمونه کړی دی حساب راکړه ماته جواب راکړه
ولې ژغ نکوی رشتیا ووایه راته که یارانه نکوی

زه دی شیرني د سرو شونډو پخندا وژلی تا په چاپا وژلی
مخامخ ته ووایه که مینه نکړی نازکې ماته شکاره ووایه

زه دی له دره و نازکې خوژ زړګي ولاړم ماذدیګرې ولاړم
محبوبی جار محبوبي نوره مي مه زیره وه محبوبې جار محبوبي

" کامل سندره زه دی شیرني د سرو شونډو په خندا وژلی"

د سندری په نیمه کي لکه چي جهان خان هم سندره خوښه شوی وه! ځکه زما لاس چې په کوم لاس کي نیولی وو هغه باندی کرار خپل په ګوتو ضربه نیولی وه! او کرار کرار سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې هم ورسره ښوره وی!؟ زه خاموشه ناسته وم او د هغه د ګوتو حرکاتو ته مې کتل خو فکر مي د راتلونکي په اړه وو! آسما او ادی لږ لږ د جهان خان د کور په اړه ويلي وه چې لوی کور يې دی پنځه وروڼه چې دری دانو يې واده او ماشومان درلود يو يې هم جهان او يو يې همدا نوی کوژده شوی ورور!

مطلب تول ګډ وه او يو نفر هم ويش نه وواخيستي!؟ ادی ويل هغوی سم دم د اطرافو دی مطلب غوايان لری ميږی لری! او حتا ادی د بابا له خولې آوريدلی وه چې آسونه لا لری! او د شوق آسونه کور کې ساتې نور زيات معلومات ادی او بابا هم ورڅخه نه درلود يواځې د نوم پيژندل وه بس نور کورنې رفت او آمد مو نه درلود، نه پوهيدم چې څه مې مخ کيدی؟

يو په ابهامو او شکونو پيچلې مستقبل او راتلونکې مې مخې ته وو! دومره د جهان د کور او کورنې په اړه انديښمنه نه وم سومره چې د جهان په اړه انديښمنه وم! د نيلوفر خبره ښځه د خسر کور کې د ميره او خاوند په سر ملکه ده او پادشاهي کوی که خاوند يې په نظر ونه نيسې او احترام ورته ونکړی نو د کور نور خلک هم ولاکه د انسان په نظر ورته وګوری!

د جهان دريم ورور دوه ښځې کړی وه چې واده ته يې خپل يوه ښځه هم نه وه راوړی! يواځې خپل دوه مشر زامن د مشری ښځې ده راوړی وه بس، په اطرافو کې دوه دری حتا څلور ښځې کول هم عادی او مرسوم خبره ده او دی کار ته په بد نظر نه کتل کيږی مخصوص که سړی پيسه داره او د جهان د کورنی پشان اربابان او ماړه خلک وی دوی ته خو په زوره خلک خپل لور او خور ورکوی، نه پوهيږم ولی خو زړه مې ويل چې کوم رفتار چې جهان کوی يو مطلب لری؟!

هغه دا چې غواړی د اوس څخه ماته ووايې ستا اشتباه زه د دويمې ښځې کولو ته مجبور کړم! پدی فکر مې اوښکې د سترګو څخه په بهيدو شول زه تراوسه د خاوند کور ته رسيدلې نه يم او فکر او ذکر مې راته وايې چې بنه دربانډی راروانه ده! د سترګو اوښکې مې د جهان په لاس کوم چې زما لاس يې نيولې وو وڅڅيدل سر مې پورته کړو ترڅو ګورم ما ته خو يې پام شوی ندی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نظر پورته کولو سره مې سترګې په دوه تک تور سترګو کې بندې شو! تندی تروش وو او په ځیر ځیر یې راکتل، د هغه پیښې وروسته ما د جهان خلاص تندی ندی لیدلی! دا یو میاشت کې په زوره که دوه خبرې زما سره کړې وی هغه هم نه د مینې او محبت خبرې نه نه په هیس صورت هغه دوه خبرې هم سم دم د جنای پولیسو پلټنه وه! خپل ګیره یې د یو میاشت مخکې په پرتله اصلاح کړې وه!

سپین جوړه کالي اغوستي وه د همیشه پشان یو کندهارې خولې په سر وه، تور واسکټ او د کمیس دوه پورته تنې خلاصې وه! که تروش تندی او بد خلقې یاده نکړم واقعا نن بنایسته شوی دی! د نیلوفر خبره سم دم ۲۰ کلن ځوان معلومیدی! البته که د خولې لاندی دوه درې هغه سپین ویښته او د ګیرې مینځ کې دا دوه تاره د نظر ښځه وغورځه وم! بیا هغه وخت د نیلوفر خبره تایید کولې شم..

دومره خپل فکرونو کې ډوبه وم چې بیخي مې فکر نشو جهان ماته راکتل، د هغه د ستونې په صاف کولو مې وروکتل چې هغه کرار خپل د لاس ښځه زما ښځیدل اوښکه پاکه کړه او کرار یې وویل: که ستړې یې یو ګړې بیده سه لاره لا ډیره پاتې.

د هغه په خبره مې وروکتل یعنې اوس دی زما په فکر کې وو چې دا خبره یې وکړل؟ یا که عصاب یې زما د ډیر ژړا ښځه خراب شوی وه چې غواړی د خوب په پلمه ما یو څو دقې خاموش کړی؟! پدی فکر چې زما د ژړا ښځه یې حوصله تنګه شوی او داسې خبره یې راته وکړل هم مې غوسه راغله او هم ناساپه د یواځېتوب احساس مې وکړو او زړه مې ونیول شو ورنه د هغه ښځه د لری کیدو کوښښ مې وکړو او غوښتل مې لاس مې د هغه د لاس ښځه جلا کړم

چې جهان و دی کار ته پرینخودم او زما لاس یې کلک خپل لاس کې ونیوی دومره کلک چې لاس کې مې اچول شوی بنګړی مات شو او لاس یې راته خوږ کړو زما د اخ په غږ جهان تازه زما لاس ته فکر شو او په تلوار یې زما لاس خوشې کړو، بنګړی مې په مړوند کې ننوتلې وو او وینه یې بې واره راتلل جهان به ورختای زما لاس ښځه مات شوی بنګړی وباسې او خوږ شوی ځای خپل په لاس کې کلک ونیوی ترڅو د وینو د توی کیدو مخه ونیسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ په آوازو د جهان وړور شاته راوکتل او کله چې زما لاس يې په وینو لړلي د جهان لاس کې ولیدی په حیرت یې وویل: خیریت خو دی؟
د هغه خبری جواب جهان په تروش تندی ورکړو او ورته ويي ویل: خیرو خیرت دی ته خپل مخې ته ګوره.

د جهان په خبره هغه خپل نظر زموږ ځخه واخیستې او کرار يي وویل: وبه سته که غواړی موټر به یو کونج ته و دره وم لاس دی پریوی او و دی تړی چې وینه يې بنده سې!؟

د دی ځخه مخکې چې زه ووایم نه ضرورت نشته جهان د هغه خبره ومنل او موټړ يې د سړک کونج ته و دره ويې جهان ښکته شو او زه يې لړ د موټړ ښیینی خواته کش کړم او پداسې حال کې چې زما لاس يې لاس کې کلک نیولې وو خپل د وړور ځخه يې د اوبو بوتل غوښتنه وکړل چې هغه هم په یو شیطان مسکا د اوبو بوتل د جهان لاس ته ورکړو، د هغه پدی شیطانه خندا د شرم ځخه تکه سره شوم، زه لا هغه شرم مې تیر کړی نه وو چې د جهان د مشر وړور موټر چې زموږ پسی وو او هغه کې د جهان پلار، مور مشره وریندارہ او روقیه ناست وه

زموږ د موټر په دریدو هغوی هم ودریدل او وړور يې د موټر ځخه راښکته شو، د جهان مشر وړور زموږ ځخه په څو قدمی کې خپل کوچنی وړور ته غږ کړو او ويې ویل: وه هلکه جمشید چشې سوی چې موټر مو دره ولې؟

د جهان کوچنې وړور چې اوس پوه شوم نوم يې جشمید دی نامردی ونکړل او په همغه شیطانه نظر او خندا يې په لوړ غږ وویل: د وریندارۍ بنګړی مات سوی او لژ قدری لاس په وینو سوی! لالا يې لاس ورته پریوی!

د هغه پدی خبره زه خو ګز، ګز د ځمکې ځخه ووتلم د ټولو ځخه بده خبره دا وه چې د جهان د مشر وړور موټر ماته مخامخ وو او د هغه د پلار ځخه نیولې مور، خور وریندارۍ ټول پوی شول چې څه خبره شوی وه! بلخصوص د جمشید پدی شیطانه لهجه او خبری د هغه مشر وړور وخندل او ويي ویل: اها شه جر کوی موژ روان سو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان سر راپورته کړو او خپل کوچنی ورور ته یې په تروش تندی او غوسه ناکه لهجه وویل: یعنی بل شي دی ویلي نسو ورته؟!
جمشید په خندا وویل: وی چشی می ویلي وای؟ خو رشتیا می وویل.

ما د شرم څخه سر ښکته اچولي وو او هیس مې نه ویل، جهان خپل ورور ته غاښونه وچیچل خو نور څه یې ورته ونه ویل خپل د واسکټ د جیب څخه یې یو کوچني سپین د سمال راوخیستي او زما لاس یې ورباندی وتړه یې، د بوتل پاتی اوبه یې د جمشید خواته ختا کړل او موټر ته راپورته شو ما ورنه کامل فاصله ونیول او د موټر هغه بل کونج ته مې ځان کش کړو، زما پدی کار جهان په تروش تندی راوکتل خو نور یې څه ونه ویل

خپل خوږ شوی لاس مې پدی بل لاس کې نیولی وو درد یې نکوی دومره نه و خوږ شوی خو ما ته ژړا راتلل! داسی احساس مې کوی چې زما حق کې زیات غټ ظلم او زیاتی شوی! سر مې د موټر ښیښه ته تکیه کړو او سترګې مې پټې کړل د نن لپاره مې ټول انرژی او توان صفر شوی وو، نه پوهیږم سومره وخت به په هغه حال کې وم چې د زیات استرس او بی خوبې له لاسه د خوب نړی ته تللی وم، د جهان او د جشمید په غږ لږ لږ مې سترګې د خوب څخه خلاصې شوی!

جمشید- دا ښزی هم عجب بد شیانۍ دی! تراوسه زموږ راتلو ته ویش ناستې وه! اوس پدی نیمه شپه دا ټول کلي په سر اخلي؟!

د جهان غږ مې بیحده نږدی وآوریدی؟! چې ویې ویل: ته اول تا څه ورته ووایه اوس پدی نیمه شپه دی غوبل نه جوړه وی، ټول ستړی یو سهار چې هر کار کوی و دی کی.

د موټر د دروازی په غږ چې د جهان د ورور د تلو خبر یې راکړو سترګې مې خلاص کړی! او ځان مې نامعلوم ځای کې پیدا کړو! په تلوار او وحشت باندی په ځای کې کینم چې زما د کیناستلو سره سم د جهان غږ پورته شو: هوشش په کراره ..
په ورختا نظر شاوخوا ګورم نه پوهیدم زه دلته موټر کې څه کوم؟! ولې خپل کوټه کې نه یم؟! همغسی ګنګس او حیرانه نظر شاوخوا تاوه وم او ګورم چې د جهان د خندا غږ مې تر غوږ شو چې ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خان- امممم دا رکم چې ته شاوخوا ګوري مطلب د خوبه یې او تراوسه دې مغزه ځای ته ندی راغلی؟

د هغه په خبره یو څو ثاني ورته په خاموشه نظر ګورم او تازه مې تول شیان یاد ته راځی، د ادی ژړا د بابا خبری د جهان کار او اخیره کې خوب؟! د تول خبرو په یاد راوړلو باندی سترګې می بیا د اوښکو ډکې کیږی او د جهان څخه نظر اخلم او د موټر د باندی ګورم تکه توره شپه وه یواځې ځینی کورنو څخه ړنا راتلل او کوڅه یې ړنا کړی وه، موټر د یو غټ کور مخکې ولاړ وو! پدی تیاره کې هیس شي سم نه معلومیدی یعنې موږ رارسیدلي وو د جهان کور او کلې ته؟!

د بیرون څخه نظر اخلم او تازه مې ځانته فکر کیږی زما پر اوږو د جهان پټو وو؟! لکه چې زما د ویده کیدلو وروسته یې پر ما اچولی وو؟! جهان ته مې وکتل چې هغه بغیر له کوم خبری ماته راکتل کله چې زما نظر یې ولیدی کرار یې وویل: لاس خو دی درد نکوی؟

خپل لاس ته ګورم چې په سپین دسمال تړل شوی او د دسمال څخه لږ وینه د باندی را وتې وه د نه پشان ورته سر خوځه وم، او ددی څخه مخکې چې جهان کوم بله خبره وکړی د هغه غټ کور دروازه خلاصه کیږی او جمشید د موټر خواته راځی موټر ته په کیناستلو سره سم وایې: اوفف په زوره مې ورنه دایری واخیستل ترڅو بد حال جوړ نکی.

جمشید دا خبره کوی او موټر روښانه کوی چې یو نفر هغه غټ کور دروازه خلاصه کړه او موټر کورته ننوتو، د ننوتلو سره سم په حویلی کې مې په زیات ښځو او ماشومانو نظر پریوت! لکه چې زموږ راتګ ته په انتظار وه!؟ جهان د موټر دروازه خلاصه وی او زما خواته لاس نیسې ترڅو ښکته شم د جهان لاس نیسم او د موټر څخه ښکته کیږم زموږ د ښکته کیدلو سره سم د چاکلیټ او ګلانو باران شروع شو، زموږ په سرونه یې نه شیندل! بلکه موږ دواړه یې ورباندی ویشتلو! جهان خپل ځان زما مخ ته راکش کړو او په لوړ غږ یې وویل:

جهان خان- بس دی.
د هغه په غږ د ماشومانو او ښځو شور ماشور کرار شو او نور چا په چاکلیتو ویشتل نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول، د جهان مشر ورور لکه چې زموږ ښځه مخکې راغلی وه چې مور یې په تلوار سپانده دود کړل او زموږ خوا ته یې راوړل په داسې حال کې چې سپانده یې زما او د جهان شاوخوا ګرځه ول دعا ګانې کول، جهان زه د لاس ښځه نیولې وم او د کور پخوا چې دری منزله ودانې ماته معلومیدل په حرکت شو خو د هلیز ته د ننوتلو ښځه مخکې مور یې په لوړ غږ وویل:

د جهان مور- وی وی و دریږه دسی مه ننباسه کورته!
په حیران نظر مې هغه تول کسانو ته چې زموږ شاوخوا ولاړ وه وکتل! یعنی دا تول یواځې د جهان کورني ده یا د کلې خلک هم پکی دی؟ خو زما زړه ویل دا یواځې د جهان کورنی ده او کلې خلک ندی! جهان خپل مور ته وکتل چې د مور لځایه یې روقیه په شیطنت وویل: وی لالا یا خو ستړی یې یا هم زیات خوشحاله یې! چې بیخی مو رسم او رواجونه لیاده باسلې!؟

د روقیه په خبری تولو وخندل او هر چا یو خبره کول او خندل یې چې د جهان مور رامخکې شوه او زما د لاس په نیولو یې جهان ته وویل: صحیح دی چې دوی رواج نلری او سوک ورسره ندی راغلی خو موږ خو راواج لرو رسم لرو.!

زه حیران نظر ولاړه وم او د دوی خبرو ته مې غوږ نیولی وو! د څه رواج چې موږ یې نلرو او دوی لری!؟ ګنګس ولاړه وم چې د جهان د مور په خبری تازه پوه شوم څه یاده وی؟ دوی راوج درلود چې ناوی تر هغه وخت د زوم کور ته نه داخله کیږی ترڅو زوم ورته یو شئ ونه منې؟! مطلب ورته ووایې درته د طلاو غاړه کې اخلم یا ګوتمې اخلم یا داسې بل کوم شئ ورته ومنې ترڅو ناوی رضایت ورکړی او د زوم کورته ننوځی؟! او هو زوم چې کوم شې ورته ووایې باید هغه بیا ضرور ورته واخلې او ناوی ته یې ورکړی؟!

عجیب رسم وو! بیحده ما فکر کو موږ یواځې داسی عجیب غریب رسمونه او رواجونه لرو! خو د جهان کورنی زموږ ښځه بتره وه پدی رواجونو کې، جهان چې کله پوی شو چې هغوی څه یاده وی خپل د کورنی خواته یې مخ کړو او په لوړ غږ یې وویل: د دوست محمد بای د ځمکو اندی ته چې کوم دوه بیسوی د انارو باغ دی هغه مې دیته ورکې.؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان په خبره زه پوه نشوم چې دا اوس څنګه شې دی او څنګه ندی؟ خو د هغه د ټول کورنی حیران نظر او د جمشید خبری باوری کړم چې ضرور کوم قیمتی شی یې زما په نوم کړی؟
جمشید- اوووو لالا مه کوه خطرناک.!

د جمشید په خبره د جهان په خوله نری غوندی مسکا راغلل او بغیر لدی چې څه ووایي زه یې د لاس څخه ونیولم او په داسې حال کې چې بسم الله یې په غټ غږ سره وویل کورته ننوتلو، جهان ځان پسې داسې په تلوار کشه ولم چې نه مې کور سم ولیدی نه بل شې؟! دویم منزل کې زما په نظر زموږ کوټه وه! کوټې په داخله کیدلو جهان زما لاس خوشې کړو او ما تازه یو راحت ساه واخیستل، هک حیران د کوټې مینځ کې ولاړه وم! د لور کور موږ رواج درلود د پلار کورنی ورته واخلې خو جهان دوی بیا رواج درلود چې د زوم کورني ورته واخلی؟!

او اخیره کې جهان خپل خبره پر بابا منلې وه او ټول کور شیان یې خپله اخیستی وه!ما یواځې په دوه بکسو کې خپل یو څو جوړی کالې او خپل د ضرورت شیان راوخیستل بس نور ټول کور جهان اخیستی وو؟! په حیران نظر مې شاوخوا کتل یو اته متره غټ کوټه چې په سور رنګ نالیو پوښل شوی وه! سری پردی،سره غالې، او د ټولو څخه جالب او عجیب د کوټې کونج کې یو غټه سره الماری چې زیاتره یې د کتابونو څخه ډکه وه! ما د ماشومتوب څخه د کتابونو سره عجیب مینه وه بی ارادی د کتابونو د الماری خواته روانه شوم.

سترګې مې د یو کتاب پر جلد ولګیدل او نږدی وو د حیرت او خوشحالې څخه وزری پیدا کړم! " د رحمان بابا دیوان" کتاب مې راوخیستې او په نه کنټرول کونکې خوشحالې مې د کتاب لای خلاص کړو او د رحمان بابا شعر مې مخې ته راغې:

راشه مه کوه له چا سره جفا
لږ ژوندون دي ضائع کیږي بی وفا

په دنیا کښې هیڅوک ندی پاتي شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه تلوني دی که نن دی که سبا

دا چی هره ورځ راخيږي بيل بيل نمر دي
هر چی پريوځي هغه نه شی ختي بيا

چي په زمکه ځاځکي پريوځي له آسمانه
بيا له زمکي ختي نه شی په سما

ګومان مه کړه چی به بيا سترګو له ورشي
هغه اوښکي چی له سترګو شی جدا

که يو ځلي سر د خدائ په لوری ټيټ کړي
په قيامت به سربلند شی تر هر چا

چي د ورور د عزيز زړه پري آزاريږي
حاصل مه شه هغه خپله مدعا

شه خواړه چي يو ئي خوري بل ورته ګوري
خواړه نه دی هغه زهر دي ګويا

که يو ځاځکي اوبه تږي لره ورکړي
د دوزخ او ستا درميان به شي دريا

زه لا د شعر د حروفو او غزل په نغمو کې ډوبه وم چې جهان زما د لاسه کتاب واخيستې، چې ما په تلوار وروکتل هغه په داسې حال کې چې کتاب بيرته الماری کی کيخودو کرار يې وويل: دا کتابونه هميشه دلته دی هيس سوک يې نه وړی! ته اوس خپل کالې مالې بدل که لاس او مخ دی پريوه، ډوډی دی وخوره ډير وخت پاتی کتاب ويلو ته.

د جهان په خبره په شرم می خپل شونډه وچيچل اه سومره زه نادانه او بيعقل يم! دا نو کار وو چې ما وکړو!؟ جهان د کوټې کونج کې يو دروازی ته چې ما تازه ورته فکر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره وکړل او ويې ويل: هغه تشناب دی ترڅو چې ته خپل لاس او مخ باندی وبه وهی زه درته د موټر څخه ستا د کالو بکس راوړم.

په شرم باندی مې خپل سر د تاييد پشان پورته ښکته کړو چې جهان د کوټې دروازی خواته روان شو او ما د يو کامل نظر وروسته چې کوته کې مې وګرځه وی د تشناب خواته ولاړم، لاس او مخ مې مينځی چې د تشناب دروازه وټکيدل او د جهان غږ مې واوريدی: ستا شيان مې دلته درته ويږدل زه ځم اودس وکم.

او بيا بغير لدی چې زما جواب وآوری د کوټې د بند کيدو غږ مې وآوريدی، په کراره مې خپل د مخ څخه آرايش پريوی او د تشناب څخه راووتلم جهان زما دواړه بکسونه راوړی وه د کالو د بکس څخه مې خپل يو جوړه ساده د کور کالي راوخيستل خو ناساپه مې د نيلوفر خبره ياد ته راغلل چې راته ويل يې: بيا هلته خان ساده ساده مه کوه سم سينګاری کړی او جوړه کړی وګرځه چې حدقل د خاوند زړه خو دی وشی ترڅو دروګوری!

په دوه لارو کې بنده وم زړه مې ويل ساده د کور کالي واچوه! او عقل مې ويل د نيلوفر خبر ومنه!؟ اخير هم عقل مې زوره ور شو او يو جوړه سور رنګ جوړه کالي مې واغوندل دا کالي يو څه زيات زما په نظر ازاد وه؟! د اخيستلو وخت کې هم ما د آسما سره زيات جنجال کړی وو خو آسما ويل خپل خاوند لپاره يې واچوه بيا سهار بدل کړه چې نور سوک يې ونګوری! نور مې حوصله نه وه چې بدل کړم يواځې خپل د زړه د آرام کولو لپاره مې غټ تيکری په سر کړو ورسره.

خپل د ناوی توب سپين جوړه کميس مې سم منظم قات کړو او بکس کې مې کيخود، د کوټې کونج کې په سينګار ميز مې سترګی ولګيدی زړه کې مې وسوسه پيدا شول چې ځان لږ سينګار کړم! خو دا کالي بيا سينګار؟! بيخی نو زما په نظر د حد څخه اوښتل وه، شاوخوا مې وکتل ټول کوته کې نالي وه او نالي! تل مې د يو کټ آرمان درلود هميشه مې ويل چې پيسی پيدا کړم خپل ځانته يې خپل اخلم خو اوس که پيسی هم پيدا کړم نشم اخيستی

کوټې مينځ کې ولاړ وم او ګنګسه مې شاوخوا کتل چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او جهان پداسی حال کې چې خپل د کميس لستوني ښکته کول او د ګيری څخه يې لږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوداسه اوبه د کمیس په یخنقاق تویدل کوتې ته راننوتي، سر یې ښکته وو خو کله چې نظر یې پورته کړو نو د څو دقو لپاره هک حیران ماته په کتو شو! د هغه پدی نظر د شرم څخه مې سر ښکته واچوی چې جهان په کرار قدمو زما خواته رانږدی شو او په سختې وویل:

جهان خان- هغه میز په سر مې درته ډوډی ایژدلی زما په نظر د پرون راهیسې به دی چشی خوړلی نه وی!؟
د هغه په خبره مې خپل شونډه وچیچل او ځان سره مې وویل دی نو له کوم خوا خبر شو چې ما دا څو ورځی ډوډی سمه نده خوړلی؟ جهان بغیر لدی چې څه ووایې خپل پتو چې ما د الماری څنگ ته ایخودلی وو د مخ پریولو وخت کې راوخیست او په لمانځه ودریدی، څو دقې خاموش هملته ولاړه وم بیا کرار کرار د کوتې کونج ت راونه شوم وړی وم خو زړه مې نغوښتل پدی حال کې کینم ډوډی

وخورم!

بیخی د هغه میز خواته ولاړم ترڅو وګورم جهان څه اخیستی وه د خوراک لپاره، یو کمپل مې راوخیستې او د ځای اچولو وخت کې نه پوهیدم اوس څنګه ځای واچوم! آیا د جهان ځای هم خپل څنگ ته واچوم کنه؟! په همدی فکرونو کې وم چې د کوتې کونج کې د نور بیستره شوی نالیو سره مې یو جوړه یې نالې تر سترګو شول! او مجبور هغه مې هواره کړل او بغیر له کوم ځنډ د نالې په یو څنګ کې وځملیدم کمپل مې کامل خپل په سر کش کړو خو لږ مې د سترګو ځای ځانته پریخود او د هغه ځایه مې جهان ته کتل

چې په پوره آرمتیا او سکون باندی لګیا وو مونځ یې کوی! نه پوهیږم ولې د جهان خان مونځ کول راباندی ښه لږی؟! د هغه د هر تکبیر ویلو سره هر رکوع او سجده کول یو جلا خوند او کیفیت درلود ماته! نه پوهیږم تر کوم وخته زه د هغه د مونځ په کیفت کې ډوبه وم چې هغه د لمانځه سلام و ګرځه وی او ما په تلوار کمپل کامل خپل په سر کش کړو ترڅو هغه پوی نشي چې ما ورته کتل!

زړه مې بې واره درزیدی فکر مې کوی د غلا یا کوم بد کار د کولو وخت کې لاس تړلې ګیره شوی اوسیږم؟! څو دقې همغسی ساه نیولې څملیدلی وم چې خپل څنګ ته مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان حضور احساس کړو او بیا د هغه غږ چې کرار یې وویل: اممم بیده انسان که نور نه ویې منظم ساه خو اخلي؟!

د هغه په خبره مې په شرم باندی خپل شونده وچیچل او کمپل مې لږ خپل د مخ څخه لری کړو چې هغه مې خپل څنګ ته ناست ولیدی، پداسې حال کې چې ما ته یې راکتل ویې ویل: ما تاته چشې وویل؟
د هغه په خبره مې کرار وویل: څه مو وویل؟

جهان- ما وویل زه مونځ کوم تر هغه وخت ته چشی وکه؟(کله چې زما خاموش نظر یې ولیدی نو په تروش تندی وویل: ومې ویل ته ډوډی وخوره!
- زړه مې نه غوښتل.
جهان- همیشه د زړه خبرو ته انسان باید غوږ ونه نیسې! کله ناکله عقل ته هم باید وخت ورکول سی.

نه پوهیږم ولی خو د جهان دا خبره ماته بل رکم معلوم شول! داسی لکه چې یو بل موضوع ته اشاره کوی او د ادی خبره کنایه وایی!؟ جهان زما څنګ ته د پیتزا پاکټ کیخود او ویې ویل: ولاړسه ډوډی دی وخوره.
نه پوهیږم ولی خو ناساپه مې ضد راغي او ومی ویل: نیخورم.

زما په خبری جهان پداسې حال کې چې خپل وریځې له حیرت څخه پورته کول ویې ویل: اممم زما په نظر خو څو میاشتې مخکې دغه پیتزا دی خوښېدل؟!
نه پوهیږم ولې خو ناساپه ما هم د هغه پشان په کنایه او طعنه وویل: د انسان خوښه بدلیږی کله خپل په خوښه او کله هم په زوره؟!

زما پدی خبری د جهان تندی تروش څو او خپل غابنونه یې یو پر بل وچیچل، چې زه په خپل کړی خبری پښیمانه شوم! خو هغه متل دی وایې ختا شوی تیر او ویل شوی خبره نه راګرځې! جهان د پیتزا قوطي زما سر ته کیخود او لڅایه پاسیدې خپل پتو یې واخیست او له کوټې ووت! ما دومره جرعت لا ونکړو چې ورته ووایم چیرته ځې؟ د هغه په داسې تلو سترګې مې د اوښکو ډکې شول او ځان سره مې وویل: ما خو یواځې یو خبره وکړل کوم خاص مطلب خو مې نه درلود ورنه بیا ولې دی دومره خفه شو؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خپله پوهیدم چې خبره مې سومره بده وه! کمپل مې په سر راکش کړو او د ژړا شخه په ډکو سترګو د ویده کیدلو کوښښ مې کوی، خو خوب کله راتلې؟! تقریبا دوه ساعت خپل ځای کې واوړیدم را واوړیدم خو خوب رانغي یو خو مې ځای بدل شوی وو او خوب نه راتلې بلخوا د سپي غړونه راتلل او کله ناکله د غوایانو غږ مې هم آوریدی؟! هم د یواځې توب احساس مې کو هم د ویری او هم د یو بی پناه او بیچاره کس! دا ټول احساسات د دی سبب شول چې ژړا ته شروع ورکړم، نه پوهیږم سومره به مې ژړل وه چې د زیات ژړا شخه خوب وړی وم....

سهار د خبرو په غږ مې سترګې خلاصې کړل چې جهان مې د کوټې دروازی مخکې د یو نفر سره په خبرو ولیدو، د نفر په غږ پوه شوم چې د جهان مور ده! چې ویل یې: د مانځه نه بعد که ته بیدیلې بیده سه خو خپل شزه لاندی راوستوه.

جهان- ولې خیرت خو دی؟

مور- ماشام هم تا پرینژدلو تخت واچو او وریندارګیانې دی د شزی په سر سیل(محفل) ونیسی هغه خو خیر خپل فامیل مو وو، خو نن د کلي شزی راځی د ماما کاکا شزی دی بده خبره ده چې پوشتنه وکې ناوی چیری ده؟ او موژ وو ایو بیده ده؟!

جهان- د چشی بده خبره ده؟ سټړی ده د هغه دنیا سر شخه سفر کی وه او دوه ساعت اضافه خوب باندی اوس قیامت نه راځی، هر وخت ویشه سول ورته وایم لاندی درسی.

جهان دا خبره کوی او د کوټې دروازه بنده وی چې زه مې ځای کې کینم، بغیر لدی چې د جهان خواته وګورم د تشناب خواته ځم تر څو لاس او مخ مې ومینځم او لاندی لاړه شم او د جهان د مور خبره یو بدنامی جوړه نکړم چې ناوی تر غرمی ویده ده؟! زړه مې دومره نیولی وو چې حد نه درلود یو بهانه مې غوښتل چې ژړا ته ملا وتړم او په چیغو، چیغو وژاړم د مخ پریو وقت کې صابون مې سترګو ته ولاړی او زما لاس ته هم بهانه راغله، داسې د زړه د خلاص می ژړل شروع کړل چې د تشناب دراوزه په ورختای خلاصه شوه او جهان حیران زما خواته راوکتل او ویې ویل:

جهان- څه سوی؟ ولی ژاړی؟

د هغه پدی خبره نور می هم ژړا راغله د ده د مابنام کار می هم په یاد شو او د ژړا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې غوسه هم راغله او ومې ويل: په تا يې څه؟ وځه د باندې.
زما په خبره د هغه تندی تروش څو او کامل تشناب ته راننوتې پداسې حال کې چې زما خواته رانږدې کيدی ويې ويل: څو واره مې درته ويلي چې هر کار او خبره چې کوی ويې که خو ماته مه وايه چې په تا يې څه؟

دا چې جهان زما خفګان ته نه کتل او خپل سر زوری کول زما ژړا او غوسه يې نور هم زياته ول! جهان رامخکې شو زما د لاس څخه يې د اوبو بودنې(لوټه) واخيسته او يو مور چې خپل د سرکش او شوخ ماشوم مخ مينځې او هغه ورته اجازه نه ورکوی همغه شانتې په زوره يې زما مخ ونيوی ترڅو ويې مينځې زما مخ ته د اوبو اچولو مخکې وويل:
سترګې دی پټې که چې نور زګ هم سترګو ته دی ځی.
- ضرورت نسته زه خپل مخ خپل مينځلې شم.

جهان بغير لدی چې زما خبری ته غوږ ونيسې زما مخ يې راته ومينځې د لاسو مينځو وخت کې ما غوښتل خپل بنګړی له لاسونو څخه وباسم چې جهان اجازه رانکړل او کرار يې وويل: که زما د پاره يې نه اچوی مشکل نسته خو حدقل يو څو ورځې پريږده لاسونه دی ورباندې ډک وی، دلته خلک د ناوی سپين لاسونه(مطلب نکريزی وهلې نه وی) او تش لاسونو(چې بنګړی ونلری) ته بل فکر کوی.

جهان دا خبره وکړل او زما لاسونه يې د مينځلو وروسته ونيول او د تشناب څخه راووتلو، زه همغسی د ژړا څخه به ډکو سترګو ورپسی وم چې هغه خپل پټو راوخيستې او زما لاسونه او مخ يې پر هغه وچ کړو! همغه حال کې چې زما لاسونه يې وچ کول کرار يې ځان سره ويل: د 24 کالو ده خو عقل او کارونه يې د يو 12کلن کوچنې په اندازه لا ندی، يو دقه يې تنها پريږدی زړه دی په لخ، لخ دی چې اوس به يې چشی کړی وی اوس به يې چشی کړی وی؟!

همغسې د ژړا څخه په نيولې غږ مې کرار وويل: زه د 22 کالو يم.
زما په خبری جهان زما د لاسونو د وچ کولو څخه نظر واخيست او ماته يې راوکتل، تندی لږ خلاص شو او پداسې حال کې چې د الماړ څنګ ته په نالې کيناستې زه يې هم خپل څنګ ته کينولم او کرار يې وويل: دلته 10 کلنې انجونی د دوه اولادونو مورګانې وی تخو لا د 22 کالو يې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه پدی خبره مې په غوسه ورته وویل: که دسی ده نو ته چې د 33 کالو یې اوس باید د ملسیانو او کړوسیانو خاوند وایې!
زما په خبری د څو میاشتو وروسته جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ما وویل انجونې چې د 10 کالو سې نه هلکان.!
نه پوهیږم ولې خو ناساپه مې د خولې څخه ورته ووتل: عجیب ده که هغه 10 کلن انجونې 10 کلن هلک ته نه ورکوی نو 10 کلن انجونې د 30 کالو بوډا ته ورکوی چې دوه اولادونه هم ورباندی راوړی؟!

د دی خبری وروسته پوه شوم عجب بد لفظ مې وویل؟! د جهان تندی له ورایه زما په خبری باندی تروش سو او څو ثانې په دروند او خاموش نظر راوکتل بیا یې کرار وویل: دا ژبه دی در کنټرول کوه، دا ژبه هم کلا ده هم بلا ده.

سر مې ښکته واچوی او هیس مې ورته ونه ویل جهان یو بل نظر راواچوی او خپل خبره یې وخوړل او لځایه پاسیدی د کوټې څخه د وتلو حال کې وویل: یو جوړه سم کالې واغونده.(د جهان په خبری می تازه خپل کالو ته فکر شو او وی می له خولې ووت! اای وای زه پدی کالو دری ساعت د جهان مخکی ناسته وم او ژبه مې ورسره وهل؟! خدای دی زما دا بی فکری واخلی د شرم څخه تکه سره شوی وم، ژر پاسیدم او یو جوړه سم کالې مې د بکس څخه ځانته راوخیستل

آسما یو جوړه کالې راته انتخاب کړی وه او ډیر ټینګار یې هم وربادی کړی وو چې دا به ضرور اغوندم! ښه کالې وه البته که زیات غمیو او ګلانو ته یې ونګورم خوښ مې شول هغه مې واچول او لږ سینګار مې هم وکړو د طلاو بنګړی مې په لاس زیات وه هغه مې بیا وانچول یواځې هغه ساده ښیینه یې بنګړی مې سم کړل او د کوټې دروازی خواته روانه شوم د دی څخه مخکې چې زه دروازه خلاصه کړم روقیه کوټې ته راننوتل او زما په لیدو یې په خوشحالې وویل:

روقیه- سهار پخیر وریندار جانې شه یې؟ شپه پخیر تیره سوه!؟
- ستا دی هم سهار پخیر وی. هو پخیر تیره شوه.
روقیه پداسې حال کې چې لاس کې یو پتنوس وو او هغه کې وچه ډوډی،شیدی، پنیر وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خواته راغله او ويې ويل: زه شکر چې پخير تير سوی وی، لالا ويل تا د پرون ځخه ډوډی نده خوړلی! ادی ورته وويل چې لاندی راشی خو لالا ماته ويل چې پورته يې درته راوړم لاندی شرميږی او نشی خوړلی.

د روقيه پدی خبره مې خپل شونډه وچيچل او په شرم مې وويل: ولې دی ځان په زحمت کوی زه راتلم لاندی.
روقيه- د چشی زحمت نن سهار موژ دواړه وريندار او ايندرور تنها ډوډی خورو سنګه خوشه مو ده؟!
- هو ولې نه خوشحاليږم.

د روقيه سره په نالې کيناستم چې روقيه په حيرت وويل: هغه قوطی کې چشې دی وريندارى؟
د روقيه نظر مې تعقيب کړی او سترګې مې د پيتزا په قوطی ولګيده کرار مې وويل: امم هغه پيتزا ده.
روقيه- خوړلې مو ده؟
- نه.
روقيه- وی نو چې وژی وی خو خوړلې به دی وايې؟!

- هغه زما هيس اشتها ورته نه کيدل ځکه مې ونخوړل.
روقيه داسی په خوار نظر د پيتزا قوطی ته کتل چې ما ورته وويل: که ستا زړه غواړی ويخوره البته لږ يخه شوی به وی.!
زما خبره لا پوره شوی نه وه چې روقيه د پيتزا خوړل شروع کړل! زما په حيران نظر يې وخندل او ويې ويل: بخشه کوه خو زما دغه چشي ورته وايې؟! ها پيتزا زيات خوشه ده .

د روقيه په خبری مې کرار وخندل او ومې ويل: مشکل نسته نوش جان دی.
ما د روقيه راوړلې ډوډی ته کتل عجيبه وه! نه نانواې د ډوډی پشان وه او نه هم د داش پشان؟ په کراره مې روقيه ته چې په خوند لګيا وه پيتزا يې خوړل و مې ويل: روقيه دا ډوډی مو په څه پخ کړی؟
روقيه- تناره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې په خبره مې په حيرت وروکتل تتور؟! تتور مې يواځې په ټيک ټاک ويډيو ګانې کې ليدلی وو چې د ختو جوړ د بيلر پشان ځای ته به يې اور واچوی بيا به په سختۍ ښکته کيدل او ډوډی هلته وراچول؟! يعنی دوی هم داسی ډوډی پخه وی؟! وسوسه شوم چې يوځل تتور وګورم خو اوس لا ډير شيان پاتی اول خپل کوټه کامل وګورم بيا به نورو ته وخت و کړم، پدی فکر می د الماری ډک کتابونو ته وکتل و بيا مې په شونډ مسکا راغله، ډوډی مې يو څه د پنيرو سره وخوړل او نور هيس شئ ته مې لاس لا ونه وهې شيدی د غوا وه او دومره بد بوی کوی چې بل رکم ما د اول هم د شيدو سره نه لګيدل خو دا بيا بيخی....

ډوډی مې خلاص کړی وه او غوښتل مې لځايه پاسيږم چې روقيه کرار او په شرم وويل: وريندار جانې بخشه کوه که زما خبره دربانډی بده ولګيده، خو کيژی خواهش درنه وکم هغه د طلاو بنګړی، غوږوالې او ګوتمې دی په ګوته کړی؟!
په حيران نظر مې وروکتل چې روقيه خپل شونډه وچيچل او ويې ويل: اخ تاسو د اطرافو د خلکو په خوی او خاصيت نه پوهيژی د هغوی سترګی ستا طلاو او کالو ته دی که لژ خراب کالی واچوی يا طلا زيات ونلری بس تول کلې خبر کوی چې د جهان شزی ته يې طلا نه وه وړی او داسی....

روقيه خپل خبره نيمه کې پاتی کړل خو زه پوه شوم چې مطلب يې څه وو! ما دا تجربه او خبر په ښاری کې چې مثال تعليم يافته خلک وه د زرها وارو څخه زيات آوريدلی وه اطراف خو لری! روقيه ته مې مسکا وکړل او د سينګار ميز په خوا ولاړم د طلاو بنګړی مې په لاس کړل او ګوتمې مې هم ګوتو کې کړی روقيه خواته مې مخ کړو او ومې ويل: اوس صحيح شو؟

زما په خبری روقيه په خوشحالی او لږ شرم وويل: باور وکه ولاکه مې بد نيت درلودی ستاسو لپاره مې وويل کنه ادی بيا درته يو خبره کول مروره کيدلی!
څه مې ونه ويل او يواځې د سر په ښوره ولو مې د روقيه خبره تاييد کړل د کوټې څخه دواړه جوړه ووتلو روقيه پتنوس واخيست او زما څخه زر ښکته ولاړه زه يواځی کرار کرار مې د کور شاوخوا کتل، پورته منزل کې زموږ د کوټی بغير دری نور کوټې هم وه او يو کوچنې دراوزه چې زما په خيال تشناب وو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور کوم خاص شي نه درلود لاندی زینو خواته راونه شوم خو د دوه زینو تلو وروسته نور جرعت مي نکوی لاندی لاړه شم، شرمیدم همداسی خپل په سر لاندی لاړه شم! سخته غوسه مي روقیه ته راغلي وه چي زه يې داسی یواځې پریخودلم لیونی! زړه نا زړه د زینو په سر ولاړه وم چي د جهان د پلار غږ مي واوریدی او نږدی وو د ورختای او ویری څخه زړه د سیني څخه وتي وايې.(د جهان د پلار نوم به ارباب ولیکو ځکه ټول ورته ارباب وايې)

ارباب- ناوی ولي هلته ولاړه يې راځه لاندی.!
د جهان د پلار په غږ لاس او پښي د ویری څخه و لړزیدل، غږ يې بیحده بل رکم وو داسي چي انسان يې ډاره وی! د کوژدی څخه تر همدا اوس یو ځل مي د پردی له شا د بابا سره لیدلي وو او یو ځل هم پرون د واده په ورځ په ویری مي ورو کتل زه یو بد خاصیت لرم کله چې و ډاره شم ژبه مي بندیږی او رنګ مي یو دم الوځي! اوس هم همغه رکم شوی وم یواځې د سر په پورته بنکته کولو مي د سمده جواب ورکړو، چي هغه راته په حیرت راوکتل او ناسایه يې غږ پورته شو چي ویې ویل:

ارباب- روقیه راسه وګوره ورینداره دی چشی غواړی؟!
هغه دا خبره وکړل او د زینو له مخ څخه د دهلیز دروازی خوته راون شو، روقیه زما خواته راغله او زما په لیدو يې وویل: وی خدای دی ما مړه کړی بیخی مي فکر نسو تا لاندی راوړم او هلته مي ایله کړی!

په خوله خو مي روقیه ته یواځې وخندل خو زړه کې مي بنه سم صحیح د کنځلو لاندی ونیول، روقیه زه د لاس څخه ونیولم او په شوق شوق يې راته کور بنکاره کوی، هیس سوک بغیر زموږ او څو ماشومانو څخه په کور کې نه وه! آسما زه د حویلي خواته ویوړم او د حویلي په لیدو هک حیرانه شوم دومره غټ حویلي؟ دا شپې ولې زما فکر ورته نشو؟ حویلی یو سر کې د انګورو تاک وو چې د هغه لاندی فرش هوار کړی وو روقیه زه د حویلی اخیر، څنډی ته ویوړم او هلته مي د جهان ټول ورینداركیاني

او وراره او وریری ګیاني ولیدل چي یو بنځې په تنور ډوډی پخه ول بل ورته ډوډی نیولی وه او ماشومان هم بغیر د پرتوګ او لوځې پښي ولاړ وه هغوی ته؟! په حیرت مط

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ته کتل! چې روقیه ماشومان د تناره له غاړی څخه کور خواته وشړل د وریندارګیانو نظر یې پر ما ولګیدی د جهان د دریم وروور دواړه ښځې همدلته وه خو مشر وروور ښځه یې نه معلومیده مور یې هم ما ونه لیدل؟! د هغوی دواړو سره مې ستړی مشی وکړل ساده او عاجزی راته معلوم شوی داوړه؟!

د یو نوم ګل بې بې وه او بل نوم زرلشته وه؟! روقیه ورته په خندا ویل د طلاو بوتې؟! عجیبه نوم وو زرلشته؟! تنور لپاره یې غټ ځای او سایه جوړه کړی وه، ګل بی بی راته په ټوکو وویل: موږ رواج لرو ناوی خپل د واده په ورځ یو ډوډی پخه کړی خپل لیورو ته!

د هغې پدی خبره مې په حیرت ورو‌کتل یعنی څه مطلب زه په تناره ډوډی پخه کړم؟ ما هسی په داش لا ډوډی نه وه زده څه ورسیږی تنور ته؟!

په حیرت او ویری مې د جهان وریندار ته کتل چې روقیه په خندا وویل: وی زما وریندار ه مو و بیره ول!(د روقیه په خبرو ټولو وخندل او زه پوه شوم چې هغوی زما سره ټوکی کول؟! البته ډیر خطرناک ټوکه وه ځکه که د ریښتیا دا خبره کړی وایي بغیر له کوم شک څخه د ډوډی څخه مخکې زه تناره ته ولیدم!

د جهان مور او مشر وریندار د دوه خراب کوټو چې د حویلی اخیر سر کې وه راووتل د وریندارۍ لاس کې تور دیګ وو! او د جهان مور لاس کې واښه وه!؟ او ما ګمان وکړو ضرور هغه دوه کوټو پشان ځای کی غوایان دی؟ ډیر مې زړه غوښتل هلته لاړشم خو ویریدم یواځې! د جهان مور زما خواته رانږدی شوه او زما په لیدو یې سم صحیح په زبر زیر راوکتل کله چې زما لاسونه یې د طلاو ډک ولیدل نو خوله باندی مسکا راغله او کرار یې وویل:

د جهان مور- ډوډی دی وخوړل ناوی؟
- هو مننه.
جهان مور- زه شه دی وکړل ... راولاړسه د تناره د اندی څخه بده ده د اول ورځی ناوی د کور کارونو خواته نژدی سی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حیرت مې د جهان مور ته کتل چې هغې زه څان پسې کړم او د کور خواته یې روانه کړم، دا هم یو بل عجیبه رواج د دوی چې تر دوه هفتو یې پر ناوی کار نکوی! هر دقه زه د دوی دا راوجو ته هک حیرانه کیدلم! د جهان مور زه دهلیز ته بوتلم او هلته یې زموږ د کور پشان دوه نالي سر په سر واچول او یو سپین توکر یې هم ورباندی اور کړو او ماته یې ویل چې هلته کینم او دا زما تخت دی؟!

د تخت اچولو او تولو ولو رواج موږ هم درلود خو د دوی ده یوڅه فرق درلود! دوه ساعته هلته ناسته وم او کرار کرار مې پینو کار پریخود چې ښځې په راننوتلو شول هر یو چې را داخل کیدی زما په سر یې شیرنی شیندل او زما مخ یې ښکل کوی! روقیه هم دایرا راخیستی وه او په خوشحالی وهل! دا جنې هیس سترپا نلری دومره شوقی ده! د غرمی تر آذانه ښځې راروان وه او د جهان مور هم په خوشحالي او خلاص تندی زه تولو ته معرفی کولم

د تولو څخه عجیبه او حیران کونکی خبره دا وه چې د جهان مور تولو ته ویل اینګور مې ډاکتره ده؟! ما اول فکر وکړو چې ضرور غلطه شوی به وی نو څکه مې روقیه ته کرار وویل چې زه ډاکتره نه یم! زما په خبری روقیه په حیرت وویل: تا مګه پوهنتون ندی ویلی؟
- هو ما پوهنتون ویلی خو ډاکتره نه یم.
روقیه- خو صحیح دی نو تا پوهنتون ویلی.

حیرانه مې روقیه ته وکتل د هغوی په نظر هر سوک چې پوهنتون ووایی ډاکتره ده! د جهان مشر وریندار په خوشحالي او خندا رامخکی شوه او خپل دری کلن زوی زما غیږ ته راکړو او ویې ویل: خدای دی دغسی یو سپین پهلوان زوی درته نصیب کړی!(د هغی په خبره مې په زوره باندی خولې ته مسکا راوړل، ما ویل د دوی عجیب رواجونه دی یو یې هم همدغه وو دوی د ناوی غیږ کې ماشوم هلک کینوی او فکر یې کوی پدی کار د ناوی را روان ماشوم هلک پیدا کیږی!؟

د ډیر کیناستلو څخه مې د پینو وینه نور جریان نه کو او نه مې شو ښوره ولې، څای پر څای ناسته وم او دا ښځو هم دا ولاړیدو نوم نه اخیستو نور نو ژړا ته نږدی شوی وم چې روقیه زما د غوږ اندی ته وویل: لالا راغلی تاته ناری وهی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روقيه خبره راته د جنت د زيری ښخه په کمه نه وه په تلوار پاسيدم او د دهليز ښخه ووتلم چې جهان مې د انګورو د تاک لاندی د قدمو وهلو په حال کې وليدی، په کراره قدمو د هغه خواته روانه شوم د هغه ماته شاه وه او لاسونه يې د شالخوا يو د بل سره تړلي وه او يو فيروزه يې رنګ تسبيح د ګوتو مينځ کې اړول زما په نږدی کيدو مخ يې راوګرځه وی او سم خپل د مور پشان يې په زبر او زير راوکتل...

د سم کتلو وروسته خوله باندی نری مسکا راغله او ويې ويل: تراوسه هلته ناسته وی؟ د جهان خبره داسی وه راته لکه چې ټولو راباندی ظلم کړی وی او اوس يو نفر پيدا شوی زما خوا او طرف ونيس سترګی مې د اوښکو ډکی شول او د سر په ښکته پورته کولو مې د هو جواب ورکړو، چې جهان په افسوس خپل سر وخوځه وی او ويې ويل: ما روقيه ته وويل چې د يو ساعت شينستو(کيناستو) بعد دی تا د ښزو د مجلس ولاړه کړی!

هيس مې ونه ويل او زړه کې مې روقيه ښه سم بياب کړل چې د جهان د ويلو وروسته يې هم زما سره مرسته نه وه کړی او زه يې هغه جماعت کې يواځې پريښودلی وم! جهان زما خواته رانږدی شو او ويې ويل: زه خير اوس خو وسو، يوځه ګيرځې دا شاوخوا يا ولاړسو ميلمه خانی ته او ډوډی وخورو؟

دومره کيناستلې وم چې نور پينې مې د زيات کيناستلو درد کول په تلوار مې وويل: نه نه زما پينې درد کوی د زيات کيناستلو لړ به و ګرځو.!
زما په خبری جهان په ورختای وويل: پښې دی درد کوی؟
د هو پشان مې ورته سر وخوځه ويې چې جهان د غوسې ښخه خپل شونډه وچيچل او ويې ويل: زه به د دی روقيه حساب وربرابر نکم ته صبر دا زما ګير ته راسي.

هيس مې ونه ويل چې جهان په سر اشاره وکړل ترځو ورپسی شم، د حويلې اخيری خوا د هغه دوه خراب کوټو خواته راون شو کله چې ورسيدی هلته نو هغه قديمی زنګ نيولي دروازه يې تيل وهل چې په جير جيرک غږ باندی دراوزه خلاص شوه، جهان اول ننوتې او بيا ماته غږ کړو، زه په کرار او ويريدلی قدمو ورپسی داخل شوم چې جهان مې وليد چې د يو تور آس په سر يې لاس تير کو! او آس هم په کامل آرمتيا او خوشحالي باندی خپل لخوی عجيبه غږونه ويستل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان آس ته په اشاره ما ته وویل: راځه ورباندی لاس ووهه.
د هغه په خبره په وحشت باندی یو قدم شاته شوم ما د ماشومتوب څخه د دی غوا، آس او نور حیواناتو څخه ویره درلود په همفه ډاریدلی غږ مې وویل: نه.
زما په ډاریدلی غږ جهان راوکتل او په خندا یې وویل: راځه شې نه درته وایې!
- نه ضرورت نشته زما نه خوښیږی.

زما په خبری جهان زما خواته نږدی شو پداسې حال کې چې زه یې د لاس نیولم ویې ویل: ندی خوشیږی که بیریږی؟
په ویره مې کوښښ وکړو ترڅو د جهان د لاس څخه خپل لاس جلا کړم او یو څه ورڅخه لری شم خو هغه کلکه نیولې وم او د هغه تور غټو سترګو والا آس خوا ته یې نږدی کولم، آس ته په نږدی کیدلو په ویری او زاری مې جهان ته وویل: ته وخدای خوشې می کړه زه د حیواناتو څخه ویریږم.

جهان زما لاس په کراره د آس خواته نږدی کړو چې ما د ویری څخه سترګی پټې کړل، د جهان غږ مې خپل د غوږ څنګ ته وآوریدی چې کرار یې وویل: زه درسره یم.... او زه چې کله درسره یم د هیس شی څخه مه بیریږه هیس شې څخه.! پوی سوی؟

په ویری باندیې مې سترګی خلاص کړی چې لاس مې د آس په سر و او آس هم په کراره خپل سر زما په لاس موښلو! ویره مې له مینځه لاړه خپل لاس مې د جهان د لاس څخه جلا کړو او غوښتل مې خپل وربادی لاس ووهم چې آس مخ وګرځه ویې! په حیرت مې ورکتل دا نو ولی لری شو زما څخه؟ په همغه ګنګس انداز د جهان خواته راوګرځیدم چې هغه په داسې حال کې چې خندل ویې ویل:

جهان- تراوسه درسره آموخته ندی کرار کرار عادت کیږی!
په زړیدلې شونډو په خفه انداز مې د جهان خواته وکتل چې هغه په خندا وویل: دسی مه کوه زه درته ضمانت درکوم تر یو میاشت دا آس ستا سره خوی وبوی نیسې.جهان دا خبره وکړل او خپل د واسکټ له جیبه یې یو تک سور انار زما خواته ونیوی او ویې ویل: امم تر هغه ته انار وخوره ستا د باغ دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان د لاس څخه مې انار واخیستې او په خفګان مې وويل: تر يو مياشت سوک ژوندی سوک مړه؟!
زما په خبرې د جهان تندی تروش سو او ويې ويل: مطلب؟
انار مې خپل لاس کې واړوی راواړی او ومې ويل: هيس همداسی.
جهان- څه مطلب همداسی؟ څوک دغسی دونی بيعقل خبره کوی!؟

په حيرت مې نظر د انار څخه واخيستې او جهان ته مې وکتل چې هغه په قهر او غضب ماته راکتل! ما خو هيس خبره نه وه کړې بيا ولی دی دومره په غوسه شو؟ په همغه ګنګس انداز مې ورکتل چې جهان په غوسه وويل: دونی مې بد راځی ستا د دی بی فکره خبرو څخه، چې د خبرې معنا او مطلب ته نګوری يواځی خوله خلاصه وی او هر شئ چې په خوله دی راغی وايې! ولی ته تر يو مياشت مړه سی؟ ها؟

تازه پوه شوم جهان ولی په غوسه دی هم مې خندا راغلې وه او هم غوسه! دا چې دا څو وقتو کې زما هره خبره يې داسې په زبر او زير کتل سخت زور يې راکوی هيس مې ونه ويل چې جهان په همغه تروش تندی وويل: خبرو ته دی فکر کوه زر واره مې درته ويلې دا وار يې هم يو زرو يو! د مرګ لفظ د بوډا لفظ او په تا يې څه؟! دا الفاظ دی د خولې څخه وباسه ما سخت بد راځی ورنه.

يعنی جهان د بوډا د لفظ څخه بد راځی؟! نه پو هيږم ولې خو مضريت او شيطنت مې په بنور شو او په شيطان لهجه مې وويل: هغه دوه لفظ درسره منم چې زما اشتباه او سهوه وه، خو دا بوډا؟ دا خو حقيقت دی! د 33 کالو سړيانو ته موږ بـو....

لفظ مې پوره شوی نه و چې ناساپه جهان زما زنه کلک خپل لاس کې ونيول داسې چې نږدی وو راماته يې کړی! په غوسه ناک او داسی حال کې چې خپل غاښونه يې د ډير قهر څخه يو پر بل چيچل ويې ويل: اول خو د 33 نه 31 کالو او دويم ستا په نظر زما بوډا کيدل يو حقيقت دی؟ اوه؟ نو ماته غوږ سه په دغه عمر په دغه دقه که وغواړم تنها اراده وکم ستا په سر دری نور ښځی هم راوړلې سم او هم تاسو څلور سره سپين سری کولې سم.. په دغه ستا په خبره بـــوډا حقيقت باندی...!

د جهان خبرو او د لاس زور د دی سبب شو چې سترګې مې د اوښکو ډکی شی! وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسانان په غوسه کې خپل د زړه خبره کوی او زه د جهان په خبره حیرانه نشوم ځکه پوهیدم چې داسی فکر به په ذهن کی لری! خو دا چی مخامخ یې راته وویل زور یې راکړو خپل په ځان مې افسوس وخوړی او ټول توان او مقاومت مې صفر شو انار مې د لاس څخه وولیدی او د هغه سره مې د سترګو اوښکه هم د جهان په لاس وڅڅیدل! چې جهان زما زنه ایله کړه او سو قدم شاته ولاړی او په لوړ غږ یې وویل:

جهان- لعنت دی په شیطان وی.... استغفرالله و اتوب علیه ...

اوښکې مې یو د بل پسې په تویدو ول، بد احساس مې درلود درد لری چې خاوند دی د واده په اول ورځ د ناز او جان قربان لځایه درته ووایې یو هم نه دری نور بنې درباندی راوړم! زما د اوښکو په لیدو جهان رانږدی شو او غوښتل زما لاس ونیسې چې د جونید غږ مې د دروازی شاته واوریدی چې ناری وهل:

جونید- بابا میلمانه راغله دادا وایې راسه.
جهان- صحیح دی ته ورځه زه راځم اوس.

نه مې غوښتل د جهان سره دی یوائې اوسیږم ناساپه مې زړه ورڅخه ونیول شو، د جونید د تلو مخکی زه هم په تلوار د هغه منحوس ځای څخه ووتلم دومره په تلوار ووتلم چې جهان حتا فرصت ونکړو یو خبره وکړی! منع کول خو لری! زما د وتلو سره جونید په حیرت راوکتل چې ما زر زر خپل اوښکې پاکی کړل او د کور خواته روانه شوم! روان نه باید ووایم د جهان څخه وتختیدل او د کور خواته مې پناه ویوړل!
دهلیز ته داخله شوم او بیرته به همغه هوار شوی خای کیناستلم..!

خو دا ځل د پښو د درد سره د روح او زړه درد مې هم یوځای شوی وو! ما هیس سوک دی کور او دی کلي کې نه پیژندل ما د یو کس په نوم خپل کور، مور، پلار، خور، ملګری شناخته قوم ارمانونه او حتا خپل فکر لا پریخود او راغلم دلته او نن همغه یو نفر زه داسی خپل د ځان څخه وشړلم! پدی فکرونو مې اوښکې بیا په راتلو ول، نور هلته نشوم کیناستلی لځایه پاسیدم او خپل د کوټې خواته راونه شوم، هر خبره چې کوی و دی کړی نور توان او حوصله نلرم د دی خلکو خبرو ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل کوټې ته ننوتلم د مابنام ځای لا تراوسه هوار وو؟ همغسې کمپل کې ننوتلم او ژړا ته مې ملا وتړل نه پوهیږم سومره به مې ژړلي وه چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او د روقیه غږ مې واوریدی چې ویې ویل:

روقیه- وریندارې ډوډې نخورې؟
خپل ستونی مې صاف کړو ترڅو پوه نشي چې ژړل مې کرار مې وویل: نه اوس مې زده نغواړی.
روقیه خپل خبره لکه چې پورته ښکته کول چې ماته ووایې او کنه؟ خو اخیره یې څه ونه ویل او د کوټې څخه ووتل،

سخته وه چې خپل د ژړا مخه ونیسم بالښت مې د اوښکو څخه لوند خیشت شو، نه مابنام مې ډوډې وخوړل او نه هم لاندې ښکته شوم روقیه راغله راپسې او زما د حال په لیدو یې فکر وکړو زما زړه خپل کورنې پسې تنګ شوې او دلدارې راکول د جهان مور هم یوځل راغله او یو څو نصیحت یې وکړل او ولاړه خو زه پاتې شوم او ژړا مې د سهار تر آذانه جهان رانغې او میلمه خانه کې د میلمنو سره ویده شوی وو! ما هم تر سهار سترګه پټه نکړل نور اوښکې نه وه پاتې چې توی کړم، بی حرکت او خاموش د ماشومانو پشان مې ځان تول کړی وو او ځای کې څملیدلی وم.

کرار کرار مې د زیات ژړا څخه سترګې په پټ کیدو وه چې د کوټې د دروازې د خلاصیدو خرپ او د هغه څخه وروسته د جهان سایه چې کرار کرار زما خواته رانږدی کیدو د خوب مخه ونیول، شاید بیعقل وم او یا هم ماشومه خو ما اوس هم غوښتل جهان راشي او خپل خبری بیرته واخلی او زما د زړه څخه دا غم او خفګان لرې کړی! شاید هیڅکله د هغه خبرې مې له ذهن څخه لاړې نشي خو دلاری شاید لږ د هغه راکړی زخم او درد حخه کم کړی!

خپل ځنګ کې مې د هغه کیناستل احساس کړل او د زړه درزا مې د کنټرول څخه واوښتل، نه مې شو کولی چې د دروغو د ویده کیدلو تظاهر وکړم نو ځکه مې د ژړا څخه په نیولی غږ ورته وویل: د څه لپاره راغلي؟
زما د وینې اوسیدو څخه په حیرت کې شو او ویې ویل: نه یې ویده شوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپل مې د ځان څخه لرې کړو چې هغه هم د کوټي ګروپ روښانه کړو په همغه نیولی او غوسه ناکه لهجه مې ورته وویل: مګه مهم ده؟ وایم ولې راغلې؟
جهان خپل غږ راښکته کړو او ویې ویل: هیسسس په کراره غږ دې بیرون ځی.
مخ مې ورنه وګرځه ویې، هغه ته کتل د دی سبب کیدل چې ژړا مې نور هم زیات شي او ورته ګیلې شروع کړم! په داسی حال کې چې مخ مې ورنه ګرځه ولې وو ومې ویل: لاړ دی شي مور. مینځ کې مګه کوم پته خبره هم شته چې خلک ندی خبر وربادی؟

لکه ماشوم چې ختا باسې یا هم چل ورکوی جهان زما د سر وینتیانو باندی لاس تیر کړو او ویې ویل: ډاډمنه یې چې زمور. د ټولو خبرو څخه خلک خبر دی؟
غرور مې ویل لاس یې خپل د وینتیانو ححه جلا کړم او ورححه لرې لاړشم خو لعنت دی وی زما په زړه چې غوښتل یې هغه دی ناز راکړی!
#شهاب ?:
- څه غواړی زما څخه؟ اراده دی مګه نه وکړی د دری ښځو ورځه پوره یې کړه دلته څه کوی؟
جهان د اوری څخه ونیولم او خپل خواته یې راکش کړم او ویې ویل: فکر کوی زه څنګه سړی یم؟ فکر کوی ما خوب کولې شو کله چې پوهیدم ته دلته خفه یې؟!
دا چې زما پوښتنه یې په پوښتنې جواب کول سخت زور راکړو او ومې ویل: زه نور هیس فکر ستا په اړه نکوم دلته راغلې ترڅو زړه راباندی وسوځه وی؟ نو سم وګوره زما حال ته او آفرین خبره دی سم په نبنه ولګیده اوس هم ورځه.

جهان خپل لاس خپل و ینتیانو کې تیر کړو او ویې ویل: زه دومره بیغرت شوی نه یم چې خپل ناموس په عذاب کړم او د هغه د آزاره ولو څخه خوند واخلم.
د هغه خبرو زه نور هم په غوسه کولوم دومره چې کنټرول مې د لاس ورکړو او چغو ته مې شروع ورکړل چې جهان په تلوار زما خوله ونیول خو ما همغه حالت کې ورته ویل: درته وایم د کوټی څخه ووځه ورځه همغه کسانو ته چې ستا د یو اشاری په تمه دی، ماته مه نږدی کیږه.

جهان پداسې حال کې چې خپل غاښونه یو پر بل چیچل وویل: هوســې ما مه په غوسه کوه، پدی نیمه شپه نه یم راغلې چې ستا اوښکې بیا توی کړم! ... دا بې صاحب زړه مې توان نلری چې ستا دا خراب حال وګورم، ما هغه خبره هلته ستا د خبری په ضد وکړل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاکه مې نور کم مطلب وو او پسته(وروسته) خپل پشیمانه سوم(جهان خبرې کول خو ما ضد کړې وو د هغه یوه خبره مې نه آوریدل او یواځې خپل خبره مې کول:

- غواړې په دوه خبرو ماته چل راکړې؟ زه ستا رګ رګ پیژنم پوهیږم هغه خبرې دې ده زړه وه اوس هسې وربانده د دروغو پښیمانه کیږه مه.
جهان کرار وویل: مه ځه زما پر عصابو.
خو ما نن شپه د زړه درد تازه شوی وو د جهان د یو میاشت ټول خبرې او کارونه مې د سترګو وړاندی مخکې کیدل او اجازه یې نه راکول چې خاموش اوسیږم په همغه لهجه مې ورته شروع کړل:

- ستا په نظر شاید زه ساده یم بیعقل یم خو دومره هم نه یم چې پوهه نشم ستا خبرې او حرکات څه معنا لرې!؟
جهان- اممم شه ته وو ایه ستا په هغه دوني ککی د چرګ مغزو کې زما خبرې او کارونه چشی معنا لرې؟ هومم آورم!
- همدا چې آرمان مو پوره شو کوم مقصد مو چې غوښتی هغه ته ورسیدی اوس نو زما څخه موړ شوی شاید دا ځل پلان لرې یو 10 کلني انجلي ځانت....(خبره مې پوره شوی نه وه چې د وینو خوند مې خوله کې احساس کړو د څو ثانیو لپاره مې غوږونه یو دم بنګ ... غږ وکړو او هیس مې وا نه وریدل!

شونډه مې پرې شوی وه! هو جهان زه د لاس په شا په خوله وهلي وم! د وینو سره مې اوښکې هم د سترګو و بهیدل چې جهان په زوره زما مخ خپل خواته کش کړو پداسی حال کې چې خپل په حرکاتو یې د زیات قهر او غوسې څخه کنترول نه درلود د غضب څخه په ډک او لړزانده غږ وویل: د... دا ت....ا ... تا ته ما ونه ویل هیس کله خپل ځانته دسی توهین او سپکاوی مه کوه! ستا په نظر زه تاته بیغرت بی ناموس معلومیژم یا ځان درته فاحشه معلومیژی چې هر وار دونی ککی خبره پورته شته(بنکته) نسې ته زما خواته د یو تیري کونکی او هوس باز انسان ګوته نیسې!؟

زما د کارونو په معنا او مطلب نه پوهیژی؟ فکر کوی زه ځان درنه لرې لرې کوم چې لاره جوړه کړم بل واده او شزی ته؟ ته فکر کوی زه دونی رزیل او هرمونی انسان یم؟ هاا!؟(د جهان د ها په غږ مې اوږی د ویری څخه و پریدل او اوښکې مې لکه سیلاب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ را وبهید، خو جهان لیونی شوی وو هیس شي ته یي نه کتل نه زما ژړا او نه هم زما د وینو ډک شونډی ته زه یي دومره کلک د لاس څخه ونیولم چي فکر مي کوی لاس مي مات شو!

جهان- یعنی ستا فکر زما په اړه دوغنی(همدومره) دی!؟ چي زه د 60 کالو بوډا یم او ته مي د پیسو په زور اخیستي یي خپل د نفس د خواهشاتو لپاره؟ او اوس هم درنه موږ سوم چم چمکي کوم چي ولاړسم بله شزه وکم؟! یعنی یو وار هم خپل په اړه فکر نکوی؟ یو وار هم ځان سره نه وایي شاید د دی(جهان خپل ځان وهی او وایي: د دی پدر لعنت انسان زړه کي څه خبره ده؟ ولي دسي کوی؟ ما تاته یوه خبره وکړل هغه هم په غوسه او ستا د خبری په ضد باندی!

او تا پوره شپه نه خوب وکي ندی هم د شئ څکه وکي (مطلب ډوډی دی ونخوړل) یوه خبری باندی تا په ځان ماتم او غم ونیوی، ایله هوایي خبری باندی هغه وخت ته پکر وکه چي زما به څه حال ویي چي لاس تړلي مي د هغه هرموني سره ګیره کړی؟(د جهان په خبره اوښکي تویه ول مي لیاده ووتل او بی روح جسد پشان مي وروکتل چي جهان په همغه درد لرونکي لهجه وویل: 45 شپی کیژی چي ما خوب ندی کړی 45 شپی کیژی هر دقه چي سترګي مي د ډیر سترړیا او بي خوبي څخه پټي سوی ته مي د هغه څنګ کی په خوب کي لیدلی یی!

45 شپی کیژی ما ته ځمکي او آسمان ځای ندی راکړی یو دقه مي هغه خبری د دی (جهان خپل سر کلک ونیوی او ویي ویل: د دی لعنتي مغزو څخه نه وځی، پو هیژی ولي د پخوا په رکم نه یم؟ (د اوښکو څخه په ډک نظر مي ورکتل چي جهان لکه یو لیونی پشان وویل: هر دقه چي خپل زړه په څلور مذهب قانع کړم چي ستا ګناه نه وه او یو غلطی وه ولاړه تیره سوه د هغه خبره مي یاد ته راځی.... ویل یي...

ویل یي ..(د جهان سترګي د اوښکو ډکي شوی او د مغزی رګونه یي راوتلل لکه چي نفس یي نشو اخیستي چي خپل ګریوان ته یي لاس واچوی او خپل کمیس یو څو تني

په زوره کش کړل چي ګریوان یي خیری شو، پداسي حال کي چي په زوره یي نفس اخیستي ویي ویل: ویل یي ستا د کمي خوا ماینه!؟ ویل یي په نیمه شپه یي ماته دروازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه کړی وه ما ته يـ.... (جهان خپل خبره نیمه کړه او په داسې نظر يې راوکتل زما خواته چې ټول وجود مې د وحشت څخه ولړزیدی چې جهان بیا وویل: هر وار هر وار چې غواړم در نژدی سم(جهان خپل په زړه وار کوی او په همغه دردناکه لهجه وایې: دا زړه مې نه منې(د جهان اوښکه د دی خبری په ویلو توی شول چې زما طاقت هم خلاص شو او ژړا مې په ساندو بدل شوه، خو جهان نن شپه لکه چې اراده کړی وه ما خپل په خبرو مړه کړی چې بیا وویل:

جهان- ما څه ګناه کړی وه؟ ما هم مینه کړی وه او په پاک نکاح مې غوښتل خپل يې کم خو ... پوهیژی زه هر لمانځه کې د ایمان څخه مخکې چشې دعا کوم؟(ما یواځې ورکتل هیس مې نشو ویلې بغیر له ژړا څخه چې جهان رانږدی شو او ویې ویل: زه دعا کوم چې خدایه زما د شزی عزت او حیا وساته، زما د ناموس پرده وکړه...

زه د ایمان څخه مخکې ستا عزت غواړم (بیا پداسې حال کې چې په ګنګس او ناشنا نظر يې ماته راکتل ویې ویل: زه نه پوهیژم څه وکم؟ هم دی غواړم هم دی نغواړم!؟ اوسیدل دی هم درد دی او نه اوسیدل دی هم درد دی! نه دی خپل د ځان څخه لری کولې سم ندی خپله ولی سم! زما مشکل ستا سره ندی زما مشکل د ځان سره دی زما مشکل خپل د زړه سره دی دا(خپل په زړه يې وار وکړو او ویې ویل: دا لعنتی دی هم غواړی او هم نغواړی!؟ یو دقه بې فکره د عالم سم ستا د خندا په لیدو ټول خبری او کارونه مې د یاده ووځې او غرق ستا په تماشا سم

خو ناساپه(خپل سر وهې او وایې: دا لعنتی ټول خبری او کارونه را په یاد کې ستا کوچنی کوچنی خبری زما زړه ته لکه غر غوندی سی او په ساعتو ساعتو ورته فکر کوم چې ولی دسی وویل؟! ولې دسی وکړل؟ نه چې هر وار تندی تروش کوی هر وار ماته وایې بوډا زه فکر کوم ستا فکر کې ه.... هغه دی او ستا زړه زما سره ندی، زور راکوی د مرګ تر حده رسیژم زړه مې غواړی ټوپک راواخلم ډز ډز اول تا وولم بیا ځان!

زه پوهیژم دا خبری به عمری ابد زما د یاده ونوځی ما به تاته ناز درکوی او ته به زما څخه تشتیدلی! او ما ساده ته ګوره ما بیا ویل انجلی ده شرم لری تا زه سلها واری خپل د ځان لری کړم او ما سلها واری ځان پدی خبری ختا باسی چی شرم حیا لری! خو مه وایه چې خبره بل ځای خرابه وه او زه پدی مینځ کې بیغــ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خپل خبره نیمه کې خوشی کوی او بغیر لدی چې زما بد حال ته وګوری له کوټې وځې ....

***

یوه هفته د هغې شپې ښخه تیره شول، داسی یو هفته چې پر ما باندی د همغه ورځو پشان تیره شوه کوم چې حسیب راته تهدید کړی و او ما د مرګ اراده کړی وه! حتا د هغه ښخه لا بتر د هغه شپې خبرو وروسته لکه چې هغه یو کوچنی د احترام او خیال ساتلو پرده چې زموږ مینځ کی وه هغه هم لمینځه تللی وه او جهان د هغه ورځ په سبا راکتل لا نه! خپل د خوب ځای ډوډی راښخه جلا کړه یوه کوټه کې لکه دوه مسافره اوسیدو هغه د کوټې یو سر کې زه یې بل سر کی! نه هغه کوم خبره کول نه ما نه هغه کوم غوښتنه درلود نه هم ما!

بس په ظاهر د ټولو مخکې ښه وو خو باطن کې او یواځې توب کې یو بل ته دوه بیګانه کسان شو، د یو هفتې وروسته د جهان مور زما کار راته په ګوته کړو چې څه وکړم څه نه؟ سهار وختی د ټول کور جارو کول،لوښې مینځل، او دری وخت چای دم کول، او کله ناکله د غرمې دیګ پخه ول زما کار وو! دا لا د جهان د مور خبره زما سره مراعات یې کړی وو؟ چې د تناره ډوډی ماته نه وسپارلی او د غوا لویشل(د غوا ښخه شیدی ایستل) یې زما په غاړه کړی نه وه! د دوه هفتو کې بابا، ادی، اسما، نیلوفر ټولو سره مې خبری وکړل هر چا چې ویل ښه یې؟

ما به په خلاص تندی ویل هو! څه مې ویلی وایې؟ څه د ویلو لپاره وه؟ چاته مې ویلی وایې چې خاوند مې کوټه کې ځای رانه جلا کړی! چاته مې ویلی وایې چې زما خواته راګوری لا نه خبری کول خو لری! چاته مې ویلی وایې؟ بابا ته؟ ادی ته؟ که آسما ته؟ څه به یې کړی وایې؟ ضرور پوښتنه یې کول ولی؟ او ما څه جواب درلود؟ څه خبره مې د ویلو لپاره درلود؟ هیس .. هیس .. شاید زما دا حال زما د ګناهونو کفاره وی؟ شاید دا زما مجازات ویې چې خدای زما ښخه اخلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دی دوه هفتو پشان د سهار د پنځه بجو ښخه لګیا وم دا غټه حویلی مې جارو کول، د ډیر جارو وهلو ښخه مې ملا، لاسونه، او پښي درد کول خو چاره نه وه مجبوره وم، حویلي مي نیم جارو کړی وه چې د جهان د مشری وریندارۍ غږ راغي چې ویل یې راشه دا پیالي ومینځه! مجبور جارو مې پریښود او پداسی حال کې چې خپل ملا مې په لاس موبنل د کور خواته ولاړم، مابنام د ډوډی وروسته دوی چای ښکلي وه او پیالی خیرنی کړی وه نو مجبور اوس مي باید

مینځلی وایی تر څو بیا ناری کړی وایې؟!

خپل د دست کشو پسی په ګرځیدو شوم خو آشپزخانه کې کوم ځای کی چی ما ایخودلی وه نه ښکاریده! بل جوړه می نه درلود یواځی هم دا یوه جوړه وه په ویری او وحشت مي ورپسی کتل هغه خوا ښخه د جهان مور ناری او بغاری شروع کړی وه چي یو دانه پیاله دی خسر ته راوړه! هر سومره چي وګرځیدم پیدا مي نکړو اخیر د ډیر مجبوری ښخه مي پیاله همداسی ومینځل، کوم پوډر او ظرف شوی مې ورنکړل خو پیالي لړ بد بوی کوی او باید ضرور مي یوځل په ظرف شوی مینځلی وایې!

د مجبوری ښخه مې لاس په پلاستیک وتړی او د پیالی مینځلو باندی لګیا شوم چي ناساپه د جهان دویم وررور آشپزخانی ته راننوتی او زما ټکری زما د سر ښخه ختا شوی وو! نو ما تلوار وکړو ترڅو ټکری مي په سر سم کړم چي د ظرف شوی ښخه ډک لاس مي په مغزی راکښ سو! اول کې د زیات تلوار ښخه په هیس پوه نشوم خو کرار کرار د مغزی سوځیدل مې شروع شول هر سومره چي اوبو مي مینځي هغومره نور هم خراب کیدی! تر مابنام درد می تیر کړو او هیس می ونه ویل او د کور کار مي وکړو..

خو مابنام کوټه کي یواځی شوم او جهان هم نه وو او ورسته راتلي نو په راحته د هینداری مخکی و دریدم او ټکری مي خپل د مغزی ښخه لری کړو! د ډیر سوځیدو او خراب میدو ښخه رنګ یې شین ته اوختی وو د زخم په لیدو مي سترګو کي اوښکی راټولی شوی، او هغه ورځ می یاد ته راغلل چي ما دست کشی اچول لیاده وتی وه او لاسونه مي زخم زخم شوی وه! او بابا راته ملحم وهلی وو! د هغه ورځ په یاد راوړلو ژړا ونیولم او مجبور د دی دوه هفتو پشان خپل ځای د کوټي کونج خپل بستری او بالښت ته مي پناه ویوړل او ژړا ته مې شروع وکړل، دومره درد می درلود او دومره ستړی وم چي نه پو هیږم کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې سترګې درنې شوې وه او ويده شوی وم!

په مغزو مې د يو يخ شي په وهلو په ډار له خوبه پاسيدم چې جهان مې خپل سر ته ناست وليدی؟ په تروش تندی لګيا وو ملحم يې زما په مغزو وهل کله چې زما خلاصې سترګې وليدل ملحم يې زما خواته راختا کړو او په غوسه ناکه لهجه يې وويل: دا ملحم پوره خپل په مغزو ووهه او سو ورځو پوری زخم مه لوند کوه، (او بيايې زما څنګ ته اشاره وکړل او ويې ويل: هغه دستکشې دی سوری شوی وه ما ويوړل چې نور درته راوړم خو تا ...

هغه خپل خبره نيم کې پاتې کړه او به همغه تروش تندی خپل د ځای چې زما څخه دوه درې نالې لرې آوار کړی وو ولاړی او پداسې حال کې چې هلته يې هم زما خواته شا کول ويې ويل: ادی ته مې ويلی سبا ورسره ډاکټر ته ولاړسه چې سم دوا درکی دا ملحم د نن شپې لپاره يې درد کمه ويې.

ما د جهان خواته کتل خو هغه ماته شا کړی وه درووازی خواته يې کتل! ولې؟ اخير کله چې زما څخه يې بد راځی بيا دا کارونه کوی؟ يعنې زړه يې پرما سوځی؟ هو ضرور همدغه دليل دی! پدی فکر مې غوسه راغله او ملحم مې د هغه خواته ختا کړو ما د هغه ترحم او زړه سواند نه وو پکار ملحم د جهان پر ملا ولګيدی او هغه په حيرت زما خواته مخ راوګرځه ويې چې ما ورته په غوسه وويل: زړه دی د بل چا لپاره وسوځه وه زه ستا ترحم او همدردی ته اړتيا نلرم.

زما په خبری جهان راوکتل او کرار يې وويل: استغفرالله.
بغير لدی چې جواب ورکړم دا ځل ما ورته شاه وګرځه ول، زړه مې دومره ورڅخه نيولی وو او خفه وم چې بې اختياره مې اوښکی په بهيدو شول! دی له کوم خوا خبر شوی وو چې زما دستکشې څيری شوی وه؟ چې تللی و نور يې راته راوړی وه؟ ضرور روقيه ورته ويلی ځکه هغې زما دستکشو ته فکر شوی وو! نه نور ما کوم خبره وکړل نه جهان همغسې شا ګرځه ولی ورته ويده شوم.

سهار جهان کار ته د تلو مخکې خپل مور ته يوځل بيا وويل چې زما سره دی لاړشې د دوی د کلې نږدی کلينک ته خو مور يې ورته خپل د پښو درد او د خور راتلل يې بهانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل او زما سره د تلو ښخه يې انکار وکړو؟! پدی دوه هفتو کی یو خبری ته می پام شوی وو او هغه دا چی د جهان دویم خور چی ګلناز نومیده هر کله به چی دلته راغله نو خپله خو يې هسی خدای زما ښخه نه پوهیږم ولی بد راغلی ول او خبری نه راسره کول د دی د راتلو سره د ټول کورنی اخلاق ترخو ورځو زما سره بد او تند کیدل؟! حتا د روقیه ده ترخو ورځو به سم خبری نه راسره کول! نه پوهیږم ولی؟

د جهان مور چی زما سره د تلو انکار وکړو نو جهان جونید او روقیه ته وویل چی زما سره دی تر ډاکتره لاړشی دی مینځ کی یو زه وم چی خاموش مي د چای پیالی ډکه ول او هیس خبره مې نکول، د ګلنازی مخکی می هم د چای پیاله کیخودل چي هغې په تروش تندی پیاله چای بیرته پتنوس کی کیخودل او په همغه لهجه يې وویل: زه چای نه چیشم(نه ښکم.)

هیس می ونه ویل او پیاله چای مي ورښخه لری کړو چې د جهان مور هم په تروش تندی وویل: ورځه حجاب مجاب دی وکه ولاړسه ډاکتر ته چی وګوری چشی درباندی سوی؟!

د جهان د مور لهجه بل رکم وه! داسی لکه د جنګ خو ما څه ونه ویل او په کراره خپل د کوټی خواته روانه شوم حجاب مي د الماری ښخه راوخیستی او د سینګار میز خواته روانه شوم چي یاد ته مي راغلل سینګار کول دلته د کور ښخه د باندی تلو وقت کې منع دی! منع چی څه کوی کفر وو ما هم نشو کولی یواځی کار می چی وکو خپل سترګی می توری کړی.د لوړ چپلکو چي د تلو وخت کی ټک ټک کول او یوځل روقیه راته ویلی وه چي د کور سړیان د داسی چپلکو ښخه بد راځی، یو جوړه ساده او ښکته بوټونه مې په پینو کړل.

او لاندی راغلم چي جونید او روقیه مي حویلي کی ځانته په انتظار ولیدل! دا څو هفتو کی یو څه د جونید په خوی او بوی پوهه شوی وم ډیر معصوم او عاجز ماشوم دی، د کور زیاتره کار د دوکان تلو ښخه نیولی د غوایانو ته د وابنه راوړلو ټول ده کول، دوکان د کور ښخه زیات لری وو خو دی بیچاره به د ورځی شل ځل هم دوکان ته تلی او یو شکایت يې لا نکوی! په کډه د کور ښخه ووتلو په حیران حیران نظر می شاوخوا کتل، پدی دوه هفتو کی یو ځل لا د کور ښخه نه وم راوتلی چی وغواړم د کور مخ کوڅه لا وګورم کلی خو لا لری!

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسی په حیرت روانه وم چې د کوڅی سر ته په رسیدو یو لوکس موټر زموږ مخکی و دریدی! او د موټر د ښیښی په ښکته کیدو ما ژر خپل د ټکری په څنډه خپل د سترګو څخه رانجه پاک کړل او ځان سره می وویل: که ما دومره شانس درلود اوس باید په امریکا کی وایی نه دلته د یو مغول چنګیز قوم په مینځ کی!

ارباب- ناوی چیرته روانه یی؟
زما لځایه روقیه ورته زما د مغزی زخم کیدو تو له کیسه وکړل! لکه چی د جهان پلار نه وو خبر د دی موضوع څخه چي سر یې وښوره وی او ویې ویل: خدای به خیر کی یواځی ځان روان یاست؟
روقیه- نه بابا جونید سره ځو.
د روقیه په خبری ارباب په قهرجنه لهجه وویل: یعنی تاسو داوړه شزی د دی یو کوچنی په سر د هغه دنیا سر ته روان یاست؟

روقیه- هغه جهان ورور ویل موژ دی ولاړسو.
ارباب په قهر خپل سر وښوراوه او ویی ویل: ناوی یواځی ته ډاکتر ته ځی؟
- هو
ارباب- نو کشینه موټر کی زه دی خپله رسه وم.
په ورختا یي می وویل: نه نه موږ خپله ځو تاسو ولی ځان په زحمت کوی؟
ارباب بد بد راوکتل او ویې ویل: کشینه(کینه) زه دی خپله وړم زه به د هغه جهان سره هم وګورم بیغیرت خپل ځوان شزه یی یواځی ځان ایله کړی خپل په سر کشینه...

زړه می نغوښتی موټر کی کینم زه خدای د جهان د پلار څخه ویریدم، زړه نا زړه مي د موټر خواته کتل چي هغه بیا وویل: کشینه موټر کی څه استخاره کوی؟

ارباب په غوسه ناکه لهجه دا خبره وکړل او ما نور تردید او زړه نا زړه والی مناسب ونه بلو او په تلوار کیناستم روقیه هم غوښتل کینی چی ارباب ورته وویل: تخو مریضه نه یې! نو مه راځه.
روقیه- خو لالا ویل زه ورسره ولاړسم
ارباب- ضرورت نسته ورځه کورته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارباب نه جونید پریخود او نه هم روقیه یواځی زه یې موټر کې کینه ولم! او هغه خپل موټر چله وی؟! لوکس موټر و د جهان د موټر پشان! په هغه لوکس موټر کی راډیو چالانده وه او یو نعت د موټر په فضا کی خپریدی. پدی لوکس موټر کی یو ریمکس مست غزل په کار وو نه دا نعت! ارباب موټر روښانه کړو او کرار یې وویل: دا موټر می ددی د چوکیو لپاره خوشیژی انسان پکشیکی(پکې) راحته وی. نو نه کیژی چی زه دی پدسی موټر کی کشینم او مزور می په سراچه کی!
- مننه

ارباب- جهان شه اخلاق درسره کوی؟
په حیرت می د موټر له هینداری ښخه ارباب ته وکتل؟! خو زر می بیرته سر ښکته کړو او آرام می وویل: هو
ارباب- امهم خو ماته دسی نه شکاری!
د ارباب په خبری مې په ویری او وحشت وروکتل چې دا ځل هغه هم خپل په هغه تور سترګو چې تور والی د جهان د سترګو ښخه زیات و خو کم نه د موټر له هینداری ښخه راوکتل او ویې ویل: جهان ماته شه نه معلومیژی! زه یې پلار یم او پلار مور خپل د اولاد په بیری،وحشت او خفګان پوهیژی، جهان دا دوه میاشتی کیژی بل رکم دی!

کارونه، خبری، بی فکری خاموش کیدل یې دا ټول ماته د 9 کالو مخکی رکم شکاری!(په حیران او ګنګس انداز می وروکتل چې ارباب زما په ګنګس انداز پوی شو او ویې ویل:
9 کال مخکی چې ګلدسته مړه سوه او د یو شپې جونید د جهان غیژ کی پاتی سو جهان دغسی ګنګس او ویریدلی وو! او نه پوهیدی چشی وکی؟ او زه د 9 کالو وروسته بیا د جهان سترګو کې هغه بیره وینم او شاید د هغه ښخه لا زیات!

ما هیس نه ویل او خاموش مې غوږ نیولی وو، زه تازه خبره شوم چې د جهان ښځه په څه دلیل مړه شوی وه؟ ارباب موټر سرک خواته کړو او بیایی کرار وویل: جهان د کوچني والو ښخه د دیني درسو سره زیات شوق وو دونی زیات چې په ۱۷ کلنی کې زما بی اجازی خپل د ماماګانو سره پاکستان ته تللی وو او هلته په یو دینی مدرسه کې درس وایې!
زه چې خبر سوم هم حیران سوم او هم وبیریدم! هغه وخت اوضاع زیات خرابه وه او د پاکستان هغه مدرسو کی د دین دځایه زیاتره فدایان او انتحاری حملو د پاره یې دا رکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان نسل تربيه کوی!

په ياد مې دی د ژمی شپه وه د شپې دوه بجې مې حرکت وکې په بولدک واوښتم او سبا مې جهان لاس نيولی ځان سره راوړی کور ته! نه راتلی زاری کول خو ما په زوره راوړی او ددی د پاره چې ځان سره يې وساتم او نور د پاکستان او مدرسو هوايئ د سره ووځی جر مې ورته خپل ورېره ګلدسته .... خدای دی وبخښی هغه مې ورته وکړل، د جهان نه وه خوښه هغه غوښتل درس ووايي خو ما اجازه ورنکړل مجبور پاتی سو اول ځو مياشتی خفه وو ضد يې کړی وو، خبری نکول مازی بهانی باندی جنګ کوی، خو علم او هغه درسو يې ورته فايد کړی وه چې جنګ او دعوا يې زموږ سره وه!

ګلدسته چشی نه ويل هغه هم خدای دی جنتونه ورنصيب کړی د ديوال ژغ پورته کيدی خو ددی نه! دونی عاجزه وه سل خبری دی کړی وايي د دی انجلی ښځه تا يوه خبره نه آوريدل، جهان ورسره سات تير وو کتابونه يې د انډيوالانو ښځه راوړل کور کی ويل يا هم نژدی د مسجد مولا ته تللی، خوشحاله خوشحالی وه بس نظر وو که قسمت هر شی چې وو د جونيد د پيدا کيدو سره ګلدسته مړه سول،(ارباب ځو ثانی خاموش شو بيايې وويل: ستا نه چشی پټ کم موږ د کلی خلک يو شزه راته ګرانه ده خو تر حد!

ګلدسته زما وريره وه راباندی ګرانه وه د زوی کور مې ورباندی جوړ وو خو چې مړه سول پته کړی مو لا نه وه چې ما جهان ته وويل واده درته کوم! ما خپل په فکر د هغه کور آباد کوی د اول وار رکم(ارباب خپل د خبری دی ځای کی يو ژوره ساه واخيستل او ويې ويل: خو جهان دا وار د هيچا خبره ونه منل نه زما نه خپل د مور نه خور نه وررور د هيچا دا خبره نه وه چې په ګلدسته عاشق و يا ويل يې که شزه وکم هغه جونيد ته مورتوب نسی کولی او زه نغواړم زوی می د ميری د لاس لاندی شی.

9 کال يې خپل ځوانی د جونيد د پاره خاوری کړل، نور نو موږ ورنه ناميده سوی وو چې ځو مياشتی مخکی شايد خدای زموږ يو دعا قبول کړی وه چې ستا د پلار سره يې ملاقات سوی وو او بيا(ارباب وخندل او ويې ويل: يو رکم په شرم او حيا ماته وويل بابا زما د پاره به مرکه ولاړنسی؟ باور په خدای وکه هغه دقه که د جنت زيری راباندی سوی وايي دونی نه خوشحاليدم لکه سنګه چې د جهان په خبری خوشحال سوم، ما د جهان سترګو کې همغه د 20 کلن ځوانی شور او شوق ليدی، بی کراره وه کارونه به يې سر سر کی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل او کش د کابل خواته ...

ارباب خندل او ما سر د شرم څخه لاندی اچولی وو چې هغه د څو ثانیو وروسته وویل: څو اوس خراب سوی بل رکم سوی نه پوهیژم مشکل د چشی دی؟ څو دونی ضرور پوهیژم هر مشکل چی دی په تا باندی ربط لری! نن ما تنها کړی چې درسره یو څو خبری وکم ما نصیحت نزده عمر کې می نه خپل زامنو ته نصیحت کړی نه لورګانو ته! تاته هم نصیحت نکوم ما ته مشکل دی ووایه چې زه یې درته حل کم!

ارباب دا خبر وکړل او موټر یې د سړک کونج کې و دره ویې او پداسې حال کې چې کامل زما خواته راګرځیدی ویې ویل: مشکل دی چشی دی؟زموژ کور دی نخوشیژی؟ د اطرافو څخه دی بد راځی؟ خامخا د شهر څخه راغلی یې شاید زموژ د کور د کارونو سره نه یې بلد مشکل نسته ستا پلار ته مې هم قول ورکړی وو تاته یې هم درکوم جهان راضی کول یې پرما دغه نن ولاړو کورته بستره دی د میره په شا درکوم ویې دیسی کابل ته هلته دی درته کور واخلې، ماته زما د زوی خوشحالی مهم ده کوه قاف ته ولاړسی څو صرف ماته ووایست چی جهان خوشحاله دی! بس زه نور هیس شی ورنه نغواړم

جهان خپل د زوی توب حق زما د پاره ادا کړی زه ورنه نور هیس شی نغواړم بغیر د هغه د خوشحالې، او ها که مشکل دی د کور او کلې سره ندی او خبره ستوی دواړو په مینځ کی خرابه سوی نو زه درته دونی وایم چې خپل میره د لاسه ونیسه یو کونج کې کرار کشینه(کینه) وه او ورته پوره خبره وکه! انسان دی شاید یو شی د یو چا له خولی اوریدلی وی او خبره به یې په زړه نیولی وی؟ لنډ مثال یې زه ستا په باره کې درکم تا چې په دست کشو لوشې پریول زما غوژو ته رنګارنګ احوالونه راتلل یو ویل چې د شهر څخه یې انجلې راوړی د ډیر کبر او غرور لاس باندی دست کشی کوی! (د ارباب پدی خبره مې په حیرت وروکتل؟ چی هغه په خندا وویل:

ارباب- زه تازه نن خبر سوم چې په حه دلیل تا دست کشی اچول! نو فکر کوه خبره چې د یو خولی او یو سړی نه بل سړی ته رسیژی ته سل رنګ او سل کیفیت بدله وی! شاید ستوی مینځ کې هم دغسی منافقت او شیطنت سوی وی!؟ کشینې یو د بل سره خبری وکی خپل مشکل حل کې تاسو نور یو دبل څخه رغیندن نکیژی تاسو دواړه نور د عمر تر اخیره یو د بل د ژوند لباس یاست، زما دا خبری د یو پلار پشان وآوره او فکر وربانډی وکه او زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا ښځه چې یو تعلیم یافته او با سواده انجلۍ یې د دې امید لرم چې خپل ژوند خپل سم کې نه دا چې کشیني ترخو یو سوک راسي او ستا ژوند درسم کی.

واقعا هیس فکر مې نکوی چې د جهان پلار دی دومره هوشیار فهمیده او مهربانه انسان اوسیږی!؟ منم چې خبرو خبرو کې خپل د زوی خوا زیاته ونیول خو د زړه د خلاصه یې ماته هم نصیحت وکو د یو خیر خوا او یو پلار په صفت! ارباب تر کلینک زه ویوړم ډاکټر زما مغزی وکتو او د یو هفتی دوا یې راکړل کور ته د بیرته تګ وخت کی ارباب نور تیس خبره ونکړل او ماته یې اجازه راکړل چې د هغه په خبرو فکر وکړم! کور ته چې ورسیدو ارباب د ټولو مخ کې وویل چې د دی ښځه وروسته زه دی نور هیس کله لوښۍ ونه مینځم!

د هغه په خبره د جهان د وریندارګیانو ښځه نیولی حتا د جهان د مور تندی لا تروش سو خو د ارباب خبره خبره وه او هیچا وربانده‌ی مخالفت ونکړو، دوا په لاس خپل کوټې ته ولاړم د ارباب خبرو زه فکر کې واچولم! او تازه مې د جهان د هغه شپې خبرو ته فکر شو چې ویل یې حسیب ورته څه خبری کړی وه؟ ما حسیب دومره پیژندی چې پوه شم چې سومره کم ظرفیت انسان دی او ضرور د هر خبری سره یې سل نور خبری د ځانه ترلی او جهان ته یې ویلی، خو ګیله مې د دی خبری ښځه وه چې جهان ولې باور کړی وو د هغه په خبرو؟!

د زیات فکر کولو وروسته دی پایلې ته ورسیدم چې په قهر او غوسه او خفګان هیس نه سم کیږی! هر سومره چې زه ځان خفه نیسم هغومره جهان هم زما ښځه لری کیږی د ارباب خبره زه باید خپل ژوند ته یو بل شانس ورکړم او خپل کوښښ وکړم چې خپل ژوند جوړ کړم نه دا چې انتظار وکړم جهان راشي او ټول شیان جوړ کړی! دا ځل د نیلوفر خبره زه باید یو مثبت قدم واخلم ترخو جهان خپل خواته راکش کړم، کنه کوم مور،خور او حتا همدغه ارباب که وګوری جهان خوشحاله ندی که د یو لځایه د جهان خبره دری نور ښځې ورته کوی!

زه باید یو ځل ددغه ژوند لپاره کوښښ وکړم زه باید خپل شانس یو ځل و آزمایم، پدی فکرونو مې بیحده مثبت انرژی واخیستل او دا ځل د یو هدف او یو امید په درلودو لځایه پاسیدم، د کوټې مینځ کې ګرځیدم راګرځیدم نه پوهیدم څه وکړم!؟ داسی خو نکیږی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کینم جهان ته ووایم فلانکی فلانکی خبره غلطه وه او دا سمه ده! او اوس راځه آشتی!؟ باید یو سم فکر وکړم داسی چی هم زما غرور وساتل شی او هم جهان بیرته سم شی! څه وکړم؟ په همدی فکرونو کې وم چې روقیه کوټې ته راغله او ویې ویل:

روقیه- ډوډی تیاره ده نې خوری؟
- در غلم.
د روقیه سره یوځای د کوټې څخه ووتلم ډوډی خوړل هم دی کور کې عجیب انداز یې درلود سړیان یو کوټه کې ډوډی خوړل او ښځو جلا بل کوټه کی! کوټه ته چې لاړم او سترګې مې په کډو ولګیدو ټول اشتها مې خرابه شوه! ما د کدوګک څخه بیحده بد راتلو وړی وم خو د هغه شین رنګ ته په کتو کانګې مې راتلی بغیر لدی چې څه ووایم لځایه پاسیدم، چې د جهان مور وویل: ولې ولاړه سوی؟

- هغه زما زړه نغواړی.
د جهان مور- وی ولی دی زړه نغواړی؟ تا خو غرمه لا ډوډی ونخوړل!
د هغې په خبره په کراره می وویل: کدوګک مې نه خوښیږی!
د خو ثانیو لپاره هیچا څه ونه ویل خو ناساپه ګل بی بی په ټوکو وویل: وی انجلی دا د خسر کور دی دلته سوک دسی نه وایې چې فلانکی شی می خوش دی بیستانکی می ندی خوش.(د هغی په خبری می په حیرت وروکتل چې د جهان مور په تروش تندی وویل: که دا دی ندی خوش ورځه آشپزخانی کی وګوری شاید بل شی وی ځانته یې پوخ که.

د سر په ښوره ولو د کوټې څخه ووتلم د جهان مور ښه ښځه وه کله ناکله تنده لهجه یې کاره ول خو زړه کې کوم کینه او بد نیت نه درلود، د جهان دوی د کور په خاصیت دومره پوه شوی وم چې هر شی پوخ شې دوی بغیر له کوم خبری او ناز خوری او عادت نلری چی ووایی دا خراب دی او دا سم!؟ زما خبره د ګل بی بی خبره ډیره بده وه خو زما چې شې زړه ونغواړی نشم خوړلی! د آشپزخانی خواته روانه وم چې د سړیانو کوټی خواته می فکر شو ټول ناست وه ډوډی خوړل، ناساپه یو شیطنی فکر می ذهن ته راغلو جهان د ارباب اندی ته ناست وو او په تروش تندی سوک وایې چې په زوره ډوګی خوړل!

جونید د کوټې څخه راووتې د اوبو جګ یې په لاس و پوه شوم چې غواړی اوبه ویسی نو ځکه ورمخکی شوم او ورباندی غږ مې وکړو: جونید را جګ زه درته د اوبو ډک کړم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په غږ جونید راوکتل او کرار يې وويل: يا زه يې خپل ډک کوم.
- ته جګ ماته راکړه زه درته د اوبو ډک کوم ته به ماته يو بل کار وکړې؟ کوی؟
جونید په کنګس انداز راوکتل او سر يې د سمده پشان وخوځه ويې چې ما ورته وويل:
ولاړسه جهان بابا ته دی ووايه يو ځل د باندې راشي زما لړ پکار دی، زه آشپزخانه کی یم سمده؟

جونید د سر په خوځه ولو په تلوار د کوټې خواته روان شو او ما هم ځان تر آشپزخانې ورسره وی زړه مې بی واره درزیدی رښتيا ووايم خپل د کار ښخه پښيمانه شوم؟! خو اوس خبره د خبری ښخه تیره وه، جګ مې د اوبو ښخه ډک کړو چې د جهان غږ مې د شالخوا واوریدی: چشی دی پکار وو؟

مخ مې د هغه خواته راوګرځه ويې چې د آشپزخانې دروازی خوله کې ولاړ وو، جونید هم د هغه شاته وه د جونید په لیدو می جګ د هغه خواته ونیو چې جهان زما پدی کار خپل شاته وکتل او جونید ته يې لاره ورکړل جونید دومره په تلوار زما د لاس ښخه جګ کش کړو او ولاړی چې لړ اوبه زما په لاس وښخیدل او د جهان غږ چې ورته ويې ويل: په کراره څه تلوار لری.

خو جونید بغیر د دی چې د چا غږ واوری د کوټې خواته ولاړی، د هغه د تلو وروسته جهان په منتظر نظر زما خواته کتل او زه حیران وم اوس څه ووايم؟ يو دقه کې می د ارباب، نیلوفر، آسما، ادی ټولو خبری می مغزو کی وګرځیدل او زما زړه نا زړه توب يې لمینځه ویوړ زه باید دی ژوند ته يو بل شانس هم ورکړم پدی فکر مې د جهان خواته وکتل او کرار می وویل: زه کدوګک نخورم!

زما په خبری د جهان وریځې د حیرت ښخه پورته شوی او رډ رډ يې د څو ثانیو لپاره راوکتل بیا يې پداسې حال کې چې د آشپزخانې شاوخوا اشاره کول کرار وویل: اممم وګوره شاید کور کې بل شئ وی ځانته پوخ کړه.
- نیغواړم.
جهان په حیرت وویل: چشی نغواړی؟
- د کور شيان! اممم ... زړه مې د بيرون ډوډی غواړی!
جهان بغیر له کوم خبری کولو په حیرت راکتل چې زه د دروازی خواته ولاړم او د دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښخه مخکې چې د جهان د اندی ښخه تیره شم ورته مې وویل: د هغه شپې رکم پیتزا غواړم.

دا خبره مې وکړل او بغیر لدی چې د جهان حیرت زده نظر ته وګورم خپل کوټی خواته مې قدمونه تیز کړل کوټي ته په رسیدو دروازه مې زر بنده کړل او خپل په زړه چې بی واره درزیدی لاس کیخود، څو دقی هغه حال کې ولاړه وم چې د حویلی ښخه د موټر د روښانه کیدو او بیا د حویلی د دروازی د خلاصیدو غږ مې واوریدی به تلوار د پردی خواته ولاړم او پرده می پورته کړل، هو صحیح ګمان مې کړی وو جهان وو چې خپل موټر یې د کور ښخه وباسی! پوهیدم چې هوټلونه او دوکانونه د کور ښخه ډیر لری دی او شاید یو یو نیم ساعت لاره وی!

خو ما له قصد داسی وکړل پریږده لږ زحمت وباسی او لاړشی زما ناز پوره کړی شاید لږ پر خود راشی؟ د جهان د راتلو مخکې می د کوټي ټول نالي ټولی کړل او بیستره کړی مې د کوټې کونج کې منظم ووېل، یواځې هغه دوه نفره نالی مې هوار کړل؟! خپل د شیطنی فکرونو ښخه مې خندا راغلل! په عاجزی او معصومیت نکیړی باید جهان دا ځل خپل په طریقه صراط المستقیم ته راوړم! یو ورځ زموږ د پوهنتون استاذه چې ښځه وه موږ تولو ته یوه خبره وکړل چې هغه وقت زه یې په معنا سمه پوه نشوم ځکه هغه شرایطو او هغه حال کې مې شتون نه درلود خو هغه خبره

اوس همدغه شیبه زما د حالاتو سره مطابقت درلود، هغی ویل کله چې خاوند خپل ښځې ته ووایی چې زه دویم واده کوم! نو یو عام او ساده ښځه دوه کاره کوی! اولې ژاړی او خپل د پلار کورته شاید لاړه شی او خبره خپل د کورنی سره شریکه کړی! دویم ډله ښځې ژاړی خو خاموشه کیږی نه کورنی خبره وی نه هم کوم بل چاته وایې او خبره ځان سره ساتی! پدی وخت کی دواړه ډلو ښځو کار اشتباه دی او 90% فیصده

په همدی ښځو باندی بنه راځی؟! هغه لس فیصد به یې یاد نکړو چې شاید خاوند یې ورسره توکی کول یا هم د انجلی کورنی په زور او ګواښ هلک د دویم ښځی کولو ښخه منع کړی! په اصل کی د ښځی اول ماته هغه وخت ده چی خاوند یې ووایی بله ښځه کوم او دا د خاوند مخکی وژاړی! یو قوی او هوښیاره ښځه منطقی بحث کوی خپل د خاوند سره نه چغی بغاری وهی! ما د استاذ دا خبری هغه وخت بیخی جدی و نه نیول خو اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر کوم سومره پر ځای نصیحت یې کړی وو، په نالې کینم او د جهان راتلو ته په تمه کېږم!

شاید یو ساعت په تمه وم چې د موټر غږ مې د حویلی ځخه وآوریدی او بیا مې د زړه ضربان له کنټرول ځخه ووتل، یو یو ثانیه مې حساب کول چې جهان راشی او تقریبا څه کم 5 دقې وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه او ما د جهان قد او قامت د دروازی په چوکاټ کی ولید سر یې ښکته کوټی ته راننوتی غوښتل یې چی خپل پټو د اوږی ځخه لری کړی چې ناساپه یې نالی ته فکر شو شاوخوا یې خالی کوټې ته وکتل او بیا ناساپه یې پرما چی په دوه نفره نالی ناسته وم فکر شو هک حیران یې زما خواته راوکتل

او ما هم د هغه لاس کې د پیتزا قوطی ته په خوشحالی کتل چې د څو ثانیو وروسته جهان د حیرت ځخه راووت او د پیتزا قوطی کرار زما څنګ ته کیخود، چې ما هم بغیر د کوم شرم او خجالت ځخه قوطی راوخیست او جهان ته مې په خوشحالی وویل: مننه.

جهان د سر په خوځه ولو جواب راکړو او د نالې په څنده کیناستی ما هم څه ورته ونه ویل او خپل پیتزا مې په شوق خوړل شروع کړل، یو څو ګولې پیتزا مې چې وخوړل جهان ته مې فکر شو چې په ځیر،ځیر یې زما خواته راکتل، د بابا خبره مې یاد ته راغلل هغه تل ویل د سړیانو پیژندل او کنټرول کول بیحده آسانه دی هغوی ستاسو ښځو د کارونو هینداره ده! مطلب ته چې هر کار ورسره وکړی هغه هم همغه کار درسره تکرار کوی!

البته دا خبره یې د هغه سړیانو په اړه کول چې زړه کی مینه ولری خو د بیان طریقه او چل نه ورځی! زما په نظر سړیان د ښځو ځخه زیات احساساتی او مینې ته اړتیا لری خو هغوی خپل د زړه خبره نکوی او زړه کی ساتی، اخری ګوله پیتزا مې د جهان خواته ونیول چې تراوسه یې په ځیر ځیر زما خواته کتل زما په کار هغه راوکتل چې ما په خندا ورته وویل: هوممم داسی دی ورته په خوار نظر کتل هسی زهر نشی راته.

زما په خبری د جهان تندی تروش څو خو پیتزا یې زما د لاس ځخه واخیستل د پیتزا خوړلو وخت کی وویل: خدای دی نکوی نوش جان دی سه.
- چای څکی درته دم کړم؟
جهان- که زحمت درته نه وی یو دوه پیاله راته دم که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمده.

دا خبره مې وکړل او په تلوار د کوټې څخه ووتلم د آشپزخانې خواته روانه وم ترڅو جهان ته لږ چاى دم کړم چې د آشپزخانې څخه مې د ګل بی بی او زرلشت غږ واوریدو چې ویل یې: و دی لیدی خپل میره یې پدی نیمه شپه هغه دنیا سر ته واستوی چې ورته شهری خوراک راوړی!

زرلشته- هو نو د قسمت خبری دی یو ته یې دسی په کراره او بیغمه ورکوی او یو ته یې زموږ په رکم په جبر او خواری.
ګل بی بی- رشتیا وایې خبره د طالع او قسمت ده ما ولاکه ټول عمر کې په جهانګیر(د جهان ورور) دسی بیځایه ناز او نخری کړی وی همیشه می د هغه تندی ته کتل چې ویلی وایې ګل بی بی مړه سه مړه کیدم که ویلی وایې ژوندی سه ژوندی کیدم! خو اخیر هغه زما د دونی شه کارو بدله چشی راکړل؟ په سر یې راته ته راوړی!

زرلشته- بس نو د نر جنس بی وفا دی، دسی خبرو ته نګوری، که زما لاس کې وایې ته فکر کوی زه د هغه سړی شزه کیدلم چې پنځه شپږ قد نیم قد ماشومان لری او شزه لری؟

هغوی لا خبری کول چې ما خپل ستونی صاف کړو او آشپزخانی ته ننوتلم زما په لیدو هغوی یو دم خاموش شوی خو ما ورته هیس ونه ویل او چاینک پسی په ګرځیدو شوم، په حساب مې څلور پیالې چاى دم کړو او منتظره شوم چې دم شی!
هغوی دواړه بنې هم هلته ولاړ وه او د سترګو لاندی ما ته راکتل اخیر کی د ګل بی بی حوصله خلاصه شوه او پوښتنه یې وکړل: جهان پدی نیمه شپه چیری ولاړی بیا راغی؟

د هغې په خبره مې سترګې د حیرت څخه خلاصی شوی! دا اوس مګر دوی د همدی بحث په اړه خبری نکول! نو بیا ولی داسی غواړی ما په خبرو کړی؟ په کراره غږ مې وویل: نه یم خبره شاید کار یې درلود.

په زړه کې مې ځان سره وویل: هو نو کله چې تاسو ځان داسی ناګاره اچوی فکر کوی ما دسی چلونه نه زده؟ زما په خبری ګل بی بی او زرلشت یو نظر یو بل ته وکړو خو نور څه یې ونه ویل ما هم چاى زر دم کړو او د کوټې خواته روانه شوم، چې جهان مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نالی داسی ځملیدلی ولید چې یو لاس یې په سترګو کیخودلی وو او بل یې خپل ځنګ ته او خولې هم سر ته په بالښت ایخودلی وه، کرار خواته یې نږدی شوم چای مې د هغه ځنګ ته کیخود چې هغه خپل لاس د سترګو څخه لری کړو

پیاله چای مې ورته ډکه کړل او مخ ته مې ورته کیخودل، چې هغه پداسې حال کې چې کیناستی او بالښت ته یې تکیه ورکول ویې ویل: مننه
- هیله کوم.
دا خبره مې وکړل او د سینګار میز خواته نږدی شوم خپل دوا مې د سینګار میز له سر څخه راوخیستل او خپل ټکری مې کامل د سر څخه لری کړو او خپل مغزی ته په کتو شوم، لږ لږ سم شوی وو رنګ یی د شین والې څخه سور ته تغیر کړی وه، خو اوس هم لږ لږ سوځیدی او درد یې کوی، د ملحم په وهلو شوم مغزی مې سم صحیح غوړ کړی بیا وار د ګولې شو د پیاله اوبو سره مې ګولی خولی ته واچول

او خپل ځای خواته راغلم په ټول وخت د کار مې د جهان دروند نظر خپل په ځان احساس کو، خپل ځای ځملیدم او کمپل مې سم صحیح په ځان کش کړو، څو دقی کرار کراری وی خو بیا مې د جهان لاس خپل په ویښتیانو احساس کړو چې زما ویښتیان یې د مغزی څخه راته لری کړل او کرار یې وویل: ډاکټر چشی ویل؟
ما هم د هغه پشان کرار وویل: هیس ویل یې کوښښ وکړه د داسی کیمیایي موادو څخه ځان لری وساتې.

جهان- نور چشی ویل؟
- هیس همدا چې دوا دی په وخت او منظم وخوره او خیال ساته.
جهان- بس دغه یې وویل؟
- هو... ها رشتیا ویې ویل دا دوا یو هفته مصرف کړه بیا راسه
جهان-اممم که فایده یې وکړل زه دی ورم کنې زه ګرځم یو بل سم ډاکټر پیدا کوم درته.
- اهوم سمده.

دا خبری مې وکړل او همغسی شا مې ورګرځه ولی د ویده کیدو کوښښ می وکړو چې جهان هم زما څخه بیرته یو څه فاصله ونیول او د نالی هغه بل اړخ کې و ځملیدی. د نن لپاره همدومره بس دی! یو متل دی وایي اول نوک ځای کړی بیا سوک! اوس هم د جلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای ښخه زما اندی ته رانغی د نن لپاره همدومره پرمختګ زما لپاره کفایت کوی، باید
هره ورځ همدومره کوښښ وکړم ترڅو ځو د جهان زړه بیرته د اول پشان شي!

همغسی څملیدلی دومره فکرونه مې وکړل چې خوب وړی وم، سهار د جهان ښځه
مخکې زه د خوب راویښه شوم، چې جهان مې خپل اندی ته د خوب حال کې ولیدی د
سهار آذانو ته لا وخت پاتې وو پاسیدم د اوداسه اوبه مې جهان ته تیار کړل بیا مې کرار
وربا‌ندی غږ کړو: جهان ...!

زما په غږ جهان په تلوار سترګی خلاصی کړل، اول زما د ځای خواته یې وکتل کله چې
زما خالی ځای تر سترګو شو په وحشت لځایه پاسیدی چې تازه یې ماته فکر شو چې دی
بل اړخ ته یې ناسته وم! زما په لیدو څو ثانی په زبر او زیر راوکتل بیا یې یو هوسا ساه
واخیستل او ویې ویل: زاره دی راوچول چشی دی؟
په ګنګس انداز مې د هغه دی حال ته وکتل او کرار مې وویل: سهار آذنونه کوی د اوداسه
اوبه مې درته ایخودلی.

جهان څو ثانی په ځیر ځیر راوکتل بیا یې وویل: ولې دی دونی ځان په زحمت کوی ما
خپل اوبه راخیستل ځانته.
- امم همداسی راویښه شوم ما ویل تا هم راویښ کړم مونځ ته خفه شوی زما په کار؟
جهان- یا ... یا ولی خپه سم؟ شه کار دی وکی کنې زه دونی ستړی وم شاید په خوب پاتې
سوی وایې.

څه مې ونه ویل او په خاموش نظر مې وروکتل چې جهان لځایه پاسیدی، ولې دومره
ورختا شو کله چې زما خالې ځای ولیدو؟ هیس جواب مې خپل پوښتنې ته نشو پیدا کولې
مجبور ځای کې مې څملیدم چې جهان مې ولید د تشناب ښځه راووت لاس او مخ یې لوند
وو خپل په پټو یې وچ کړل او د دی ښځه مخکې چې په لمانځه و دریږی یو نظر یې زما
خواته وکړو چې ما هم خپل کمپل لړ په سر راکش کړو مطلب زه خو درته نګورم!

د هغه د الله اکبر غږ سره مې پټو لړ بیرته د سترګو ښځه لری کړو او ورته په کتو شوم، د
جهان مونځ زموږ د مونځونو سره عجیب فرق درلود، هغه د هیڅا پشان مونځ نکو!
اعتقادی او دینی مثایل نه یادوم هسی حنفی مذهب مونځ یې کوی، مطلب مې د هغه آرمتیا،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکون، خشوع او خضوع د لمانځه وقت کې وه! داسې مونځ یې کوی لکه همدا چې د هغه د ژوند اخیری مونځ دی او دی دومره په آرمان او اوږد کوی! د هغه د هر تکبیر ویلو سره زما د زړه ضربان پورته کیدل

دومره مې وروکتل ترڅو هغه خپل د لمانځه سلام وګرځه وو، لاسونه یې دعا ته پورته کړل دعا کول یې هم عجیب کیفیت درلود دواړه لاسونه یې لپې کړی آسما خواته نیول او سر یې ښکته کوی! دومره په عاجزی د شونډی لاندی دعا کول چې ما شک درولود خدای به د هغه کومه غوښتنه او دعا رد کړی! د لمانځه خلاصیدو وروسته هغه د ځای خواته راغلو د هغه د څملیدو سره زه لځایه پاسیدم چې جهان غږ کړل:

جهان- چیری؟
خپل د تکړی د کوره ولو حال کې می وویل: ځم حویلی جارو کړم او د ډوډی پخه ولو لپاره جونید واستوم چې لږ لرګی راوړی!
جهان- اممم دونی ژر؟ لا تازه د سهار آذنونه یې کړی؟!
- ارباب د سهار لمانځه وروسته چای غواړی که تیار نشي بیا ستا مور خبری کوی.
زما په خبری جهان د ویده حالت څخه پاسیدی او کیناستی په تروش تندی وویل: څه وایې؟

- سوک؟
جهان- ادی!
غوښتل مې پاسیږم چې جهان د لاس څخه ونیولم او بیرته په ځای کینولم او په همغه تروش تندی وویل: وام زما مور تاته چشی وایې؟
- هیس! ستاسو مور څه نه وایې یواځی ګلــــ(خبره می نیمه کړل بده وه کینم جهان ته د هغه د خور بد رفتاریو ګیله وکړم! اوس به وایې شپه آشتی وکړل نن بیا زما د کورنی غیبت کوی! خپل لاس مې ورنه جلا کړو او د کوټی څخه د وتلو حال کې مې وویل) هیس نه وایې همداسی یوه خبره مې وکړل.

دا خبره مې وکړل او په تلوار د کوټی څخه ووتلم د همیشه پشان مې حویلی جارو کړل چای مې دم کړو جونید بیچاره مې د خوب پاسه وی او د وابنه و لرګیانو پسی مې واستوی، بیچاره ماشوم ګنګس ګنګس په لاره روان وو! نه پو هیږم ولې دا ټول کارونه باید یواځی جونید وکړی؟ د جهان د مشر وررور زوی د جونید څخه زیات غټ و ماشاالله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان وو هغه به تر غرمی خوبونه کول خو جونید به د سهار په آذان کار ته راویښ کیدی! یوه ورځ جونید دوکان ته نه تلو او زرلشتي په زوره استوی، ما د جونید خوا ونیول او یوائځي دومره مې وویل:

چې بشیر د گل بی بی مشر زوی چې د جونید همزولی دی ما ویل هغه واستوه جونید ستړی دی دا اوس له دوکان راغي! زرلشتي دومره خبری هم ماته او هم جونید ته وکړل چې د حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه، اخیره د جنگ ختم کولو لپاره جونید پیسی واخیستل او دوکان ته ولاړ! زړه مې غوښتل دا خبری جهان ته وکړم زما په نظر جهان ددی خبرو څخه نه وو خبر! جهان به د سهار په آذان له کور وتی او ماښام آذان راتلی د جونید سره یی هم یوائځی یو ستړی مشی او پیسی ورکول او پوښتنه کول و چې کوم شئ ته اړتیا لری کنه؟

نور کوم خاص بحث یې نه درلود چې ورسره وکړی ترڅو جونید خپل د زړه خبره وکړی دا دومره لږ وخت کې چې راغلی وم د جونید سره مې خاص تعلق خاطر پیدا کړی وو، نه پوهیږم دلیل یې شاید د مور مرگ د ده په پیداینت و چې حتا مور یې وه لا نه لیدل یا هم خپل د جونید معصوم قواره او عاجز اخلاق یا هم شاید دا چې د جهان زوی وو! او ما هر هغه څه ته اهمیت او ارزښت ورکو چې د جهان نوم ورباندی یاد کیږی!

جونید تنور ته لرگی او غوایانو ته واښه راوړل جهان هم تللی وو کار ته، د تولو څخه اول مې ارباب ته چای دم کړو بیا مې جونید ته ډوډی ورکړل کتابونه مې ورته په بکس کې کیخودل دریم صنف کې و د ریاضی په درس کې لږ مشکل درلود هغه مې هم ورته حل کړو البته په سخت! ما خپل ریاضی کې همیشه مشکل درلود یوائځې په جمع تفریق پوهیدم تقسیم مې لا سم نه وو زده!؟ د تلو وقت کې هم د کور تر دروازی ورسر ولاړم د دی څخه مخکې چې لاړ شی یاد ته مې راغلل چې ویلی وه استاذ ورنه روپی غوښتی وه ترڅو صنف ته یو چتي پکه واخلی، او جونید پرون شپه زما په نظر جهان ته دا خبره نه وکړی!

څکه جهان د شپی له سره چې کوتی ته راغلو او سهار هم وختی لاړو، نو پوی شوم ولی جونید حالات لږ نیول شوی غوندی وو د شا لخوا مې وریسی ناری کړل: جونید!
زما په غږ هغه راوکتل او ما ورته سل روپی ونیول د پیسو په لیدو حیران راکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ما په خندا ورته وویل: واخله جهان بابا دی ویل تاته درکړم زما لیاده وتی وه.

زما په خبری د هغه په خوله مسکا راغله او پیسی زما له لاسه واخیست، دومره خوشحال وو چې یو ناسایه حرکت کې زما لاس ښکل کړو او یو داسی کلمه یې ماته له خولی ووت چې زما زړه یې ناساپه د وهلو ښځه و دره ویې.
جونید- مننه موری.

هغه ولاړ خو زه تر واسه هملته هک حیران ولاړه وم، او دهغه ویل شوی لفظ مې مغزو کې ګرځیدی" مننه موری" د حویلی دروازه مې بنده کړل همغسی ګنګس انداز باندی د کور خواته روانه شوم تر غرمی پوه نشوم څه می وکړل څه مې ونکړل! د ګل بی بی د کوچنی لور په غږ لږ د فکرونو ښځه را ووتلم چې ویل یې جهان کاکا راغلی او ډوډی غواړی! اول ځل وو جهان د غرمه ډوډی ته راتلو نو د غادت مطابق د غرمه ډوډی خوړل شوی وه او ما یواځی لږ قورمه جونید لپاره ساتلی وه او جهان ته هیس نه وو پاتی مجبور هګی می ورته پخې کړل، دومره ګنګس وم چې پوه نشوم

هګي ته مې د مالګي لځایه سوډا اچولی؟! هګي می جهان ته چې کوټه کې ناست وو ویوړل سرخان مې هوار کړو او زه د چای راوړلو لپاره آشپزخانی ته لاړم، چای مې چې راوړو جهان مې د ډوډی خوړلو حال کې ولید پیاله مې ورته ډکه کړل او غوښتل مې چې پاسیږم خو جهان د لاس ونیولم او خپل مخ ته یې کینولم د ډوډی خوړلو حال کې وویل: تر ډوډی خوړلو دلته زما مخ ته شینه(کینه) چې ستا په لیدو دا د سوډا ډک هګي هم په جلا خوند او کیفیت لری!

د جهان په خبری مې په حیرت د هګي خواته وکتل، څه سوډا؟ غوښتل مې د هغه له مخ ښځه هګي واخلم چې جهان په خندا زما لاس ونیوی او ویې ویل: مه کوه وژی یم په کراره مې ډوډی خوړلو ته پریږده.
- تاسو ویل سوډا ده پکی؟ نو بیا ولی خوری؟
زما په خبری جهان خپل سر راپورته کړو او ویې ویل: په قصد دی اچولی وه؟
په حیرت او تلوار مې وویل: نه پخدای فکر مې نشو ورته د مالګي ..
جهان- بس صحیح دی نو تا کوم قصد نه درلود اوس هم فکر وکړه مالګه دی اچولی وه تمام.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه خو ...
جهان- پرېژده دا خبری ولاړسه ځان تیاره که.
په حیرت می وویل: د څه لپاره؟
جهان- نن وختی راغلم ځکه چې بابا راته ویل د کاکا کور می موږ ته میلمستیا کړی د پشی خلاصه ولو دپاره(دا یو رسم او رواج دی زیات افغانان یې لری مخصوص د اطرافو ده چی ناوی چی کله واده شی بیا د زوم خپلوان ناوی زوم ته میلمستیا کوی او غواړی او دغه میلمستیا ته د هغوی په ژبه پښه خلاصه ول وایې!)

- ماته خو هیچا ونه ویل؟
جهان- امم شاید دیاده یې وتلی!
څه مې ونه ویل او لځایه پاسیدم ځانته یو جوړه کالی می راوخیستل او دی فکر کی شوم چي ولی دومره ناوخته؟ پښه حلاصه ول موږ د ناوی به دریم ورځ کو نه دوه هفتې وروسته؟ ځان سره می وویل شاید دا هم د دوی کوم رواج وی! هسی د رواجو او رسمونو څخه ډک دی، حمام می وکړو او تر ماذدیګر لګیا وم ځان می جوړ کو، د جهان لپاره می یو جوړه سپین کالي او تور واسکټ کیخودو ترڅو واچوی خپله می هم یو جوړه هندی کالي چی ګلابی رنګ یې وو واغوندل

زړه می غوښتی جونید هم لځان سره بوځو خو نه پوهیدم دا خبره کول جهان ته مناسب وه کنه؟ آخیره په سل زړه نا زړه مي په کراره جهان ته چی خپل په موبایل کی لګیا وو ومی ویل: هغه ما ویل جونید ځان سره بوځو..!؟
جهان د موبایل څخه نظر واخیست او ماته یې په کتلو هغه هم کرار وویل: ستا زړه څه غواړی؟ ویسو کنه؟
په تلوار می وویل: ځان سره یې بوځو دلته تنها دی.
زما په خبری د جهان په شونډو نری مسکا راغله او ویې ویل: ته د هغه غم مه کوه جونید اول سیټ د موټر د وخت ځانته نیولی هغه بل پرون یې ویل زه ځم د نیکه کورته!

د جهان په خبری یو دم د حرکت څخه وولیدم او تول ذوق او شوق می چی میلمسیتا ته درلود لمینځه لاړو، د نیکه کور؟ مطلب دا د جهان د ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

#شهاب ?:
خسر کور راتلی؟ د ګلدسته کور؟ نه پوهیږم خو ناساپه مي بد احساس پیدا کړو فکر می کو جهان خپل د خسر کورته دومره خوشحال دی؟ بد احساس لری چی د هغه چا کورته لاړشی چی ته يي په لور بنه راغلی يی؟ او دا چی لور یی مړه شوی هم ده بیخی زور غواړی! په کراره او نیولی غږ می وویل: جهان!

جهان راوکتل او کرار یی وویل: جان!
خپل خبره می پورته بنکته کړل او ومی ویل: نکیری زه لاړنشم؟
زما په خبری د جهان تندی تروش سو او ویی ویل: ولی؟ څه وسو یو دم؟
- هیس ...! هسی لږ سر می درد کوی د شور ماشور حوصله نلرم.
جهان څو ثانی په ځیر ځیر زما خواته راوکتل بیا خپل لځایه راپورته شو زما خواته راغي او خپل لاس يي زما په تندی کیخود او ویې ویل: تبه خو هم نلری بیا ولی دی سر درد کوی؟

هیس مي ونه ویل او سر مي بنکته واچوی سترګی می د اوبنکو ډکی شوی، د شرم ځای و چی ووایم ما ستا د مړی بنځی سره بخیلی وشوه؟ او زړه می نغواړی د هغی د پلار کورته لاړشم او بد احساس لرم! هیس می ونه ویل چی جهان زما سر خپل په لاس راپورته کړو څو ثانی په ځیر ځیر زما خواته وکتل بیا يي کرار وویل: زما زړه هم نغواړی ولاړسم، خو مجبوری ده اول د بابا خبره د تربور او قومی خبره دی او بل زه د هغی خدای بخشلی په لقب او نوم دا وار هغه کورته پشه نه ایژدم بلکی ستا د میره په صفت اول ځم او خپل د کاکا او دویم خپل د خور د سترګو هلته ځم نور هیس.

یعنی پوی شوی وو زما د خفه کیدو په دلیل؟ هو ضرور پوی شوی وو چی داسی غوښتل دلداری راکړی! دروغ ولی ووایم زړه می خوشحاله شو د جهان په خبرو او هغه بد احسای می لمینځه لاړو د ربنتیا هم چی خبری معجزه لری! ځان می تیار کړو او ماذدګر خواته د جهان جونید او د جهان مرر سره موټر کی سپاره د جهان د کاکا د کور خواته روان شو لاره لری وه څکه وخت مو حرکت وکړو، مخکی د انارو او نور میو باغونه مو مخ ته راغلل او ډیر بنایسته طبعیت وو، جونید به هر خوا ګوته نیول او ماته به يي هغه ځای رامعرفی کوی، تر نیمی لاری د جونید خبری او معرفی کول وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیم ساعت وروسته چی موټر پاخه سړک خواته په حرکت شو جونید هم خاموش سو!
لکه چی د دی څخه هغه طرف لاره ورته معلومه نه وه؟ د هغه په خاموشه کیدو جهان په خندا وویل: څه وسو کوچنی قاچاقبره؟ نور د ترکی لاره نده درمعلوم؟
د جهان په خبری ما او د جهان مور کرار وخندل چې جهان د جونید چی د هغه څنګ کی اول سیټ کی ناست وو غومبری کش کړل او په خندا لګیا شو دا ځل جهان ورته آدرس او معرفی ورکول تر یو ساعت چی هلته رسیدو د ماشام آذنونه هم وشول، کرار کرار بیا د پاخه سړک څخه خام او کنډ وکپړ سړک ته ورداخل شو او د څو کوڅو تیره ولو وروسته جهان د یو غټ کور مخکی موټر و دره ویې.

د موټر دریدو سره زما د زړه درزا هم پورته شوه، احساس می کوی د جنګ میدان ته روانه یم! یا هم راغلی یم خپل بنه وګورم؟ هر شی چی وو خو بد احساس می درلود، جهان او جونید د موټر څخه بنکته شول ما هم غوښتل چی بنکته شم چې د جهان مور کرار راته وویل: ولی دی خپل طلاوی ندی په لاس کړی؟ خرڅ کړی خو دی ندی؟

په حیرت مې د جهان مورته وکتل او ومی ویل: ولی خرڅ کړم؟
جهان مور- څه پوهیږم شاید زړه دی نغوشتل!
په تروش تندی می وویل: نه نمیدی خرڅ کړی، ما طلا زیات نه خوښیږی ځکه نه اچوم.
د جهان مور داسی خپل شونډه وچیچل لکه چی ما کوم کنځل یا بده خبره کړی وی بیایې وویل: طلا وانچوی په ځان دا خلک فکر کوی ناوی خپل طلا خرڅ کړی او اوضاع یې خرابه ده.

- جرینګ جرینګ غږ کوی، عصاب می ورته خراب کیږی او زما لاس هم خوږ کوی د طلا سره حساسیت لرم!
جهان مور- اول همداسی وی خو وروسته عادت کوی، په لاس کړی نور طلاوی دی صحیح دی؟
- سمده په سترګو.
جهان مور- تل یې په لاس کوه کنه درنه خفه کیږم.
- د کور بیرون یې هم په لاس کړم؟ مثال ډاکتر یا خرید ته چی ځم؟

جهان مور- هو د فیروز خان ارباب مږو د جهان خان شزه تل باید لاسونه د طلاو ډک

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی کنه خلک به چشی وایې؟ چی خان صیب خپل مژور ته طلا نده اخیستی؟(اصلا بحث کول د جهان د مور سره بی فایده وه د هغې فکر په همغه قدیمی وختونو کی بند پاتی وو مجبور د سر په خوځه ولو می یواځی خبره ورته تایید کړل چی خفه نشی او د موټر څخه ښکته شو د جهان د کاکا کورته په ننوتلو د کور ښځی زموږ مخکی راغلل او ما و جهان باندی شیرنی و شیندل

جهان د میلمه خانی خواته روان شو او ما و د جهان مور هم د ښځو سره، یو جماعت ښځی او ماشومان مو مخ ته راغلل چی ما یواځی په ښځو کی د جهان خور ګلنازه او ماشومانو کی د ګلنازی مشره لور چی د اته کالو وه وپیژندل، د ټولو سره می ستړی مشی وکړل او د جهان د مور څنګ ته په نالی کیناستم، ټولو ماته داسی راکتل لکه چی د فضا یا بل کوم ناشناس کورئ څخه راغلی یم؟

پیغلی انجونو د ستړی مشی وروسته په کار لګیا شول د جهان مور هم د سپین سرو ښځو سره په خبرو لګیا شوه، ګلنازه هم چی زما د وینو تږې وه! ولاکه سم ستړی مشی لا راسره کړی وی مثال د خبری وریندراه یې یم! زه یواځی پاتی شوم! کاش روقیه راسره راغلی وایی؟ خو افسوس چی روقیه د دی کور اینړور یاد کیدل او دوی دا رسم درلود چی د واده تر ورځی جنی به د خسر کور ته نه ځی!؟ دوی هم عجیب خلک دی خپل دوه خویندی د کاکا زامنو ته ورکړی او دوه د کاکا لورګانی خپل ځانونو ته کړی؟

البته اوس یوه حسابه کیږی ځکه چی د جهان ښځه مړه وه!؟ یواځی پاتی وم مجبور د یواځی توب څخه می د ګلنازی خلور کلن ماشوم سره خبری او مجلس شروع کړو؟! د جهان مور به هر یو دقه وروسته زما خواته راکتل او زما د طلاو څخه د خالی لاس په لیدو به یې تندی تروش کیدی! وایې خدای هر بنده په یو جلا عذاب او امتحان اخته کوی؟ او د جهان د مور عذاب زما په نظر طلا وه؟!

ډوډی وقت شو سرخان د بیلا بیلو خوړو او رنګونو ډک شو، دویم ګوله مې کړی وه یا هم لاس کی می وه چې د جهان د کاکا ښځه چی د عمر څخه بیحده مشره وه ویې ویل:ان شاءالله بل کال دغه وخت د دسترخوان په سر د سردار زوی وزغلی راوزغلی او موږ ورته مه کوه مه کوه ووایو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حیرت مې د جهان د کاکا ښځې ته وکتل! دهغې په خبرو ټولو ان شاءالله او خدای دی وکړی ویل شروع کړل! اوس ماشوم غوښتل یو تازه ناوی ته ښه دعا ده خو دا چی د زوی خبره یې ورسره یوځای کړل خوښه می نشول، دا د خدای ورکړه ده جنی او هلک ماته فرق نه درلود او د دوی خبری ما ته دسی ښکاره شول لکه چی د جنی د نوم څخه یې لا کرکه کیدل! طاقت می ونشو او د جهان د کاکا ښځې ته مې وویل: که ماشوم دا اوس هم پیدا شوی وایې تر کاله مندی نشو وهلی زیات چالاکې کړی وایې په لاس او پښو یې ځان کش کوی!؟

زما په خبری د ګلناز ایندرور د خندا څخه شنه شوه یو څو نور ښځو هم وخندل او د جهان مور زما پښه کلک چونګاری کړل ترڅو چوپه شم او کرار یې وویل: دا یو لفظ دی چی وایو تر کاله د خیر دعا معنا لری!

ګلنازی خپل کینه دلته هم وخودل او په مسخره لهجه یې وویل: تاسو ماشالله د کوچنیانو په تربیه کی آموخته معلومیږی(اشاره یې زما څو دقو مخکی کار ته وو چی ددی د څلور کلن ماشوم سره می سات تیره وو) د نورو ده نه یم خبره خو ستا کوچنی زه بیریژم د کال په سر زغاستل چې څه کوی خبری ونکی!؟

د ګلناز خبرو ته ما پدی څو وقتو کې تل ځان خاموش نیولی وو او جواب مې نه ورکوی خو نن زه د هغې کور کې د هغې د وریندار په صفت میلمنه وم او دا جواب یې هیس زما په مزاج ښه ونه لګیدی او جواب مې ورکړو: د ماشومانو تربیه آموخت او تمرین ته اړتیا نلری بلکې عقل او شعور ته اړتیا لری ځکه ماشومان زموږ د کارونو او خبرو هینداره وی.

د جهان د کاکا ښځې په لوړ غږ د جهان د مور نوم واخیست او ورته ویې ویل: ناوی دی هوښیاره شکاری!(د جهان د کاکا ښځې خواته مې وکتل یعنی طعنه او پیغور یې راکړو؟ بیا مې د جهان د مور خواته وکتل هغې بغیر لدی چی خپل سر پورته کړی جواب ورکړو: شزه د سړی، او سړی د شزی لپاره جامه ده دواړه باید یو اندازه او برابر وی ترڅو یو کور آباد کړی.(دوی دواړو اوس ما ته طعنه او پیغور راکوی یا تعریف یې کوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان د مور د خبرو په تایید د جهان د کاکا ښځې وویل: یو ښځه شاید ملکه ویې خو خپل پادشاه میره خپل پر بیعقلی تر غلامی او نوکری ورسره ویې، او یو ښځه شاید بی سواده او غریب وی خو خپل پر هوښیارتیا او عقل خپل خاوند تر عرش رسه ولې شی، سړیان د یو ښځې د لمنې څخه پورته کیږی څه مور ویې څه ښځه، ډیر ښځو بغیر له میړو څخه ژوند کړی او ماشومان یې غټان کړی او دنیا ته یې مخکی کړی

خو ډیر کم سړیانو بغیر له ښځی د شتون څخه خپل ژوند مخکې وړی! ښځی بی سړیانو هم ژوند کولی شی خو سړی په آسانی نسی کولی، هیڅکله د واده لپاره ناوخته نده هر کله چې یو سم دینداره او کورنې لرونکی جنی پیدا کړل واده وکړی تلوار ښه کار ندی.

د جهان د کاکا د ښځی خبری پر ما هم ښه ولګیدی هم بد! خو نور څه مې ونه ویل ډوډی وخوړل شوه او چای راوړل شو، بیا همغه چل وسو ټولو ځانته یواځې یواځې ډله جوړه کړی وه او زه یکی تنها پاتی وم! خو نور می نه ماشوم سره خبری وکړل نه هم مشر سره تر هغه وخت یواځی کیناستلم چې د جهان د کاکا ښځې یو شې زما خواته ونیو او د جهان مور په تلوار ماته وویل: ناوی واخله لاس کی ډالی لاس کی سوک نه پاتی کوی!

د هغی په خبره ما هم تلوار وکړو او د جهان د کاکا د ښځې د لاس څخه مې هغه پلاستیک واخیست دا د دوی رسم وو ناوی چې میلمستیا ته بوځی نو یو جوړه کالي ناوی او زوم ته ورکوی! یو ساعت نور هم لکه جهنم پشان پر ما تیر شو تر دی چی د جونید غږ راغی او ویې ویل چې جهان بیرون موږ ته په تمه دی، د ټولو څخه اول زه لځایه پاسیدم حجاب مې په تلوار واغوستو که زما زړه وایې بیخی مې د چا سره خدای پامانی هم نکول او مستقیم الفرار! خو دا کار اوس زما د موقعیت او ځای سره خوند نکو زه د

جهان میرمن په حساب راتلم باید سم رفتار مې کړی وایې؟!

د یو یو نفر سره مې خدای پامانی وکړل او د کور څخه ووتلو جهان د موټر څنګ کی موږ ته په تمه وو جونید نه غوښتل راشی او غوښتل یې شپه وکړی خپل د نیکه کور ته خو نه جهان اجازه ورکړل نه هم زما زړه وو چې پاتی شی اخیره مو په زوره لځان سره ویوړ، موټر حرکت وکړو د لاری نیم کی جونید ویده شو ما ته هم سخت خوب راتلو خو سترګی مې په زوره خلاص نیولی وه، د جهان مور زما سره خبری نکول لکه چې راڅخه خفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه لدی چې د جهان د کاکا د ښځې جواب مې ورکړی وو؟! په هر حال ماته کوم فرق نه کو ما خپل د زړه خبره کړی وه او پښيمانه نه وم وربااندی.

کور ته په رسيدو جهان جونيد په غيږ کې د هغه تر کوټې ويوړ او زه هم خپل کوټې ته ولاړم زر زر مې خپل د مخ ښخه آرايش پاک کړو او دومره ستړی وم چې ځايونه مې هوار کړل او پريوتم، ثو دقې وروسته جهان هم راغلو هغه داسې خپل ځان زما ښنګ ته په نالې ختا کړو جې ما په ويرې ورکتل او هغه وويل: دسې ستړی سوم چې مه وايه! دری ساعت د بوډا ګانو مجلس ته مې غوږ نيولی وو! هغوی هم لکه بی بی سی راديو پشان بنګ بنګ وو!

زړه مې غوښت ورسره ټوکې وکړم او ووايم ته هم بوډا يې خو! خو د هغه شپې په ياد راوړلو خوله مې بنده کړه او يواځې يو اهوم مې وويل چې جهان ښمليدلې خپل مخ زما خوا ته راوګرځه وو او ويې ويل: تا ته خو چا ڇشې ونه ويل؟

ما هم وروکتل زړه مې غوښتل يو څه لږ زړه مې ورته تش کړم او ورته ووايم چې نن ټولو ښنګه زما حق کې زياتې وکړل! او زما سره يې تند رفتار وکړو، خو يو دليل مې خوله بنده کړه او هغه هم په نوم د جهان کورني! هو هغوی که ښه وه که بد وه د جهان خپلوان او کورني حساب کې راتلل او ما نشو کولی د خور غيبت او ګيله دی ورور ته وکړم، زما په سکوت او خاموشی جهان لږ نور هم رانږدی شو او پداسې حال کې چې زما لاس يې خپل لاسونو کې نيوی کرار يې وويل:

جهان- ولی دسې چوپه سوی؟ ماته رشتيا ووايه چا خو درته کم بده خبره ونکړل؟
- ته څه فکر کوی؟
جهان- يعنې ويکړل؟
- اممم ستا کورنی ده ته يې زما ښخه ښه پيژنی زه څه ووايم؟
جهان- زه د کاکا په کورنی کی د هيچا د خولې ښخه بيره نلرم بغير د ګلناز د ژبی ښخه! د هغې ژبه سم د مار نيش دی، هغی خو ڇشی درته ندی ويلی؟

په حيرت وم لدی چې جهان دومره ښه کينه يې او ڇينجن انسان پيژنی! هغه ته هم خپل خور معلوم ده خو ولی؟ همدغه پوښتنه می د جهان ښخه وکړل: ولې په ټولو باور لری

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماته يې څه ندی ویلی او هغه وخت خپل په خور باور نلری؟

جهان یو ژوره ساه واخیسته او ویې ویل: بس نو پیژنم یې.
- هوم.
جهان- شه نور ځنګه وه؟ قیصه راته وکړه چشی دی وکړل چشی دی ونکړل؟ سوک دی خوش سو؟ د چا خخه دی بد راغلل؟ ته ولی د نورو شزو رکم مجلس نکوی کله چې یو واده یا ملمستیا ته ولاړسی بیا تر یو میاشت د هغه ورځې په کیسه کولو خپل سات تیره وی!
- اممم څه ووایم نه پوهیږم!

جهان- څه ووایې نه پوهیژی؟
- اهوم.
جهان- اممم صبر زه درته ووایم بیا ته ووایه صحیح دی؟
- سمده.
جهان- زه چې ولاړم د هغه تورشک(شیرنی) ویشتلو څخه که تیر سم میلمه خانې ته چې ننوتلم مشر کاکا په غضب د مجلس سر کې ناست وو ماما مې هم اندی ته و ما یو سلام وکې او د دی نورو میلمنو سره مې ستړی مشی وکړل کاکا ته چې ورسیدم غوشتل مې د تل پشان لاس یې مچ کم خو هغه ما ته غیژ راکړل؟!

جهان خپل د خبری دی ځای کی خاموش شو چې ما په هیجان وروکتل، زړه می ویل کاکا یې ورته ضرور یو خبره کړی! په هغه تک توره شپه کی یوائی د جهان نفس مې آوریدی شو او لاسونه مې ورنه احسای کولی شو نور مې څهره ورڅخه نشو لیدلی خو پوهیدم چې ضرور یې تندی تروش دی د څو ثانیو خاموشی وروسته جهان کرار وویل: ما د اول د دی کاکا سره مې جوړه نه وه، هغه متل دی وایې پنځه ګوتی یو برابر ندی زما دا کاکا هم زما د نیکه په زامنو کی د ټولو سره بیل وو!

دا کاکا مې د نور کاکاګانو او ماماګانو پر خلاف ډیر دنیا طلب او توربور او نام ونشان او دی خبرو ته بیحده توجه کوی، دا کاکا می د پلار څخه ډیر مشر دی او د دی لځایه چې نیکه می د کلي اربابی ده ته ورکی نیکه مې د کلي اربابی او خانی خپل دویم زوی ته ورکړه! مطلب زما پلار ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حیرت می وویل: ولی؟
جهان خپل لاس زما په مخ تیر کړو او خو وینتیان مي چې په مخ راغلی وه هغه یې ورڅخه لری کړل او کرار یې وویل: دا مشر کاکا می په ځواني کی ډیر لوفر،بدماش او شوقی انسان وو! نور خبری لا یو خواته هغه باندی زه کار نلرم هغه د ده او د خدای مینځ کی معامله ده! دا کاکا می چی د 20 کالو تازه ځوان سوی وو زما د نیکه او د نور ټول کورنی خلاف زما یو عمه وه هغه یې یو بیګانه سړی چې نه مو نوم ورنه پیژندی نه نشان! خپل په سر ورکړی وه!

په حیرت می وویل: څنګه یې ورکړی وه؟
جهان- یا هغه رکم چی ته فکر کوی هغه رکم نه یادوم خرڅه کړی نه وه خو د ټولو په بیخبری کی زما عمه یو بیګانه کس ته په نکاح ورکړی وه او همغه شپه یې د کندهار باسلی وه!
- بیا څه وسول؟
جهان- څه به سوی وایې زما دا کاکا نیکه عاق کړی!
- عاق کړی؟

جهان د امم په ویلو خپل سر زما پر بالشت کیخود او په داسی حال کې چی یو لاس باندی زما وینتیانو کې ګوتی وهل ویې ویل: د پلار د خوا د زوی عاق کیدل ډیر غټ ګناه ده وایې خدای به د شب قدر په شپه د روژی میاشت کی ټول کسان چی هر رکم ګناه یې کړی ویې وبخشی خو عاقق کړی اولاد نه بخشی.
- بیا څه وسو؟ یعنی هغه عمه مو پیدا کړل چاته یې ورکړی وه؟ ولی؟

جهان- نه یم خبر هغه وخت زه لا بیدا نه وم او دا ټول خبری می هم د مشرانو له خولی آوریدلی.
نا ساپه د ارباب هغه خبره مي پیاد شول چې ویل یې" فکر کوه خبره چې د یو خولی او یو سړی نه بل سړی ته رسیژی سل رنګ او سل کیفیت بدله وی!" دا خبره ما جهان ته وکړل چې هغه په خندا وویل: دا جمله دی سونی د بابا د خبرو رکم وه، زه

پدی موضوع د کاکا سره مي شاټ نه یم ستا خبره خبری تر خبری بدلیژی هغه موضوع

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم شاید ځانته داستان درلود، په مجموع کی زما کاکا ډیر ښکه ووایم! اممم یغنی ځوانی کی ډیر عیاش وو او اوس چی خپل د زور او توان ولیدلی نو د دی لځایه چی توبه وباسی ایله چینجنی خبری کوی او موږ د کاکا زامن یو بل سره په جنګ اچوی.!

- په څه دلیل؟
جهان- الله اعلم نه یم خبر بس دغسی کار همیشه کوی.
- چی دسی انسان دی بیا تاسو ولی خپل دوه خویندی د هغوی کور ته ورکړی او تاسو هم ورنه لورګانی کړی؟
جهان- هی هی هغه هم ځانته داستان لری څه یې کوی تنها دونی درته وایم چې ما د کاکا د کور سره می جوړه نده، نو کوشش وکه ډیر رفت او آمد ورسره ونکی.

- اهوم ... ربنتیا و مو نه ویل؟
جهان- چشی؟
- دا چی کاکا مو چی کله غیږ درکړل څه یې درته وویل؟
جهان څو ثانی خاموش څو بیا په کراره وویل: هیس بس یو خبره وه چی هغه د قه کی جواب هم وخوړی.... شه اوس ته ووایه چشی دی وکړل؟
د هغه په خبره به نیولی غږ مې ورته وویل: هیچا راسره خبری ونکړل!
جهان- ولی؟

- نه پو هیږم ټولو دسی راته بد بد کتل هیچا راسره خبری نکول! هغه ټول مجلس کی یواځی ناسته وم!
پدی آخیری خبری خپل زړه می لا په ځان وسوځیدی دومره په عاجزی می وویل! چی جهان د څو میاشتو وروسته خپل غیږ ماته خلاص کړو او پداسی حال کی چی زه یې خپل د سینی پوری نیولم زما د غوږ اندی ته یې وویل: بلا دی د ټولو پسی سی په غم کی یې؟ بیخی دی خبری نکوی..
- اهوم.

جهان د دی لپاره چی ما د هغه غمژن حالت ښخه راوباسی ویې ویل: اصلا زه یو پیشنهاد لرم درته منې؟
- څه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- یا نو اول دا راته ووایه چې د معاملی نفر یې کنه؟
- څنګه معامله؟
جهان- دسی معامله چې دواړه خواته یې ستا فایده ده!
- خو ووایه څه؟
جهان- اممم زه دی سبا وړم چکر ته هغه هم ستا د انارو باغ ته خو یو شرط لرم؟
- څه؟
جهان- هغه بیا سبا درته وایم!

- نه اوس ووایه څنګه شرط؟ کنه بیخی نه ځم.
زما په خبری جهان وخندل او ویې ویل: یا نووو ستا د تلو یا نه تلو تصمیم زما په لاس کیدی تللو کیدی خو ضرور وړم یواځی هغه شرط بیا ستا په غاړه پریږدم چی منی کنه؟
- خو اوس ووایه څه شرط دی؟ کنه ما ته تر سهاره خوب نه راځی!
زما په خبری جهان به لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ای زه جار خپل د دونی بی صبر شزی سم! و می ویل خو د معاملی دواړو سر کی ستا فایده ده زه ستا بد کله غوشتلی سم؟ د جهان په خبرو د شرم څخه می مخ تک سور شو خو نور مې څه ورته ونه ویل.

***

سهار می د تل پشان چای دم کړو تنور ته می لرګی ورواچول د جونید د مکتب شیان می وربرابر کړل، وابنه مې تر غوجلی د جهان د مور لاس ته ویوړل خو غوایانو ته نږدی نشوم ډاریدم ورنه، د جهان هغه تور آس ته می هم وابنه واچول د جهان خبره ربنتیا ثابته شوه اس په دری هفتو کی زما سره عادت شو او زما او د جهان د لاس نه بغیر د هیچا د لاس څخه وابنه نخوړل! خلاص چی چیرته وه ادی؟ چی وګوری هغه هوسی چی د ډیر ناز د غرمی په دولس بجو راویینه کیدل او کار ته یې لاس نه وهی اوس د مولا په آذان راویینه کیږی او د یو لښکر قوم کار کوی! په رینتیا هم چی وقت او شرایط انسان بدله وی.

خپل کارونه می خلاص کړه او جهان ته په تمه وم ترخو راشی او باغ ته لاړشو!
خوشحال وم او د ماشومانو پشان شوق می درلود چی وګورم هغه باغ څنګه دی؟ او دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چی زما په نوم وو نو زما تلوسه يې ورته نور هم زياته کړی وه! جهان د غرمه د آذان وروسته راغی او کله چې زه تيار چمتو وليدم نو په خندا يې وويل: ای ماشالله ته دونی تکړه وی او زه خبر نه وم!؟
- خود نو تکړه يم خو زما د لياقت ليدلو لپاره د بصيرت سترګی پکار دی!
جهان- بی له شکه ستا په لياقت کی موږ کوم شک نلرو آغلې.

نه پوهيږم ولی خو ناساپه د جهان د آغلی په لفظ می زړه خراب شو آغلی تل ماته حسيب ويل! کرار می ورته وويل: ماته آغلی مه وايه.
جهان- ولی؟
- همداسی نه می خوښيږی دا لفظ.
جهان خو ثانی راوکتل بيا يې په تروش تندی وويل: صحيح دی.
لڅايه پاسيدم او جهان ته چې د کوتې دروازه کي ولاړ وو ومی ويل: زه ځم د جونيد ډوډی د سرخان سره ورته په آشپزخانه کی کيږدم هسی نه راشی د مکتب څخه او سوک ډوډی ورنکړی او وږی پاتی شی!

جهان- اممم نه پاتی کيژی وژی دونی ژوندی بنی ادم به پيدا سی چه ده ته يو ګوله ډوډی ورکړی.
- يا زه بايد خپل يې ورته تياره کړم.
جهان- چشی دی وويل اوس؟
په حيرت می د جهان خواته چې په خندا يې ماته راکتل ومی کتل او ومی ويل: ومی ويل نه زه بايد خپل ورته ډوډی تياره کړم!
- يا يا د هغه نه مخکی دی يو لفظ ووايې؟

په حيرت می وويل: هيس می هم ونه ويل؟!
جهان په خندا وويل: زموږ لهجه دی وکړل نازولې د "نه" د ځايه دی "يا" وويل!
په حيرت می د جهان خندانه څهری ته وکتل او ومی ويل: شايد دا څو وقته می زيات دا لفظونه آوريدلی ځکه ناساپه ستاسو لهجه می وکړل.!
جهان په خندا راکتل چې زه يې له څنګ تيره شوم جونيد ته می ډوډی برابره کړل ترڅو کله چې د مکتب څخه راشی ويخوری، ما ځان سره يو څو پيالی او د چايو ډک ترموز راوخيستو نور شيان می راونخيستل ځکه جهان ويل هلته شته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د باغ خواته په موټر کی روانشو البته و به نه وایم هغه خبری چی د جهان مور او وریندارګیانو په پسپسک انداز یو د بل په غوږنو کی زما په اړه کول! نه پوهیږم دی خبری کی اوس څه مشکل وو چې زه دی خپل د خاوند سره باغ ته په چکر ولاړشم؟! د لس دقو تلو وروسته جهان موټر د یو ښایسته باغ مخ کی و دره ویې او د ښکته کیدو حال کی وویل: ته مه راشته(راښکته) کیږه زه دروازه د باغ خلاصه کوم موټر د ننه ننباسم.

د سر په ښوره ولو می د سمده جواب ورکړو، جهان د باغ لویه دروازه خلاصه کړه او موټر یی دننه ویوړ، د موټر سره به ښکته کیدو د حیرت می سترګی خلاصی پاتی شوی یو کامل شنه فضا د انار د ونو ډکه! دومره په ترتیب او منظم درختی شاوخوا کینول شوی وه چې انسان فکر کو جنت ته راغلی! د باغ سر او بر ماته نه ښکاره کیدو په حیرت حیرت می شاوخوا کتل او ترموز پیالی می هم لاس کی وه چی جهان زما د لاس هغه واخیستل او ویې ویل: لاندی هم ګوره دلته د اوبو کوچنی ویالی دی هسی نه پکشې(پکی غوزاره نسی!

بغیر لدی چی د جهان خبره په غوږ ونیسم په شوق باندی په باغ کی په ګرځیدو شوم یو څه چی مخ ته ولاړم د باغ په یو څنده کی می په یو کوچنی کوټې چی خام دیوالونه یې وه نظر پریوت او د جهان خواته په کتو چی زما شاته کرار کرار راروان و ترڅو که زه وغوږزیدم ما راګیر کړی و مي ویل: هغه څه دی؟
جهان زما د لاس د ګوتې په تعقیب هغه کوټی ته پام شو او کرار یې وویل: هغه کوټه ده کله ناکله پخوا د ملګرو سره راتلو دلته مو باڼدار کوی بیا شپه هم دلته پای کیدو.

د پوهیدو په انداز می سر پورته ښکته کړو او بیا روانه شوم، یو څه چی نور مخکی ولاړم نو یو خالی فضا چی شاوخوا یی درختی وه او دلته چمن و نظر ولګیدی یو فرش هم ټول شوی هلته ایخودلی وه جهان وویل چی فرش آوار کړم او ما هم په تلوار هغه فرش هوار کړو جهان ترموز او پیالی هملته په فرش کیخودل او ماته یې وویل: ته یو دوه دقی و دریږه زه درته اوس د هغه کوټی نه نالی راوړم، جهان دا خبره وکړل او د هغه خام کوټې طرف ته روان شو د څو دقو وروسته د یو نالی او دوه بالښتو سره راغی نالی به فرش هواره کړل او بالښت یی هم په سر ورته کیخودو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ماته چې ولاړه وم ویې ویل: راځه شینه
د هغه په خبری می کرار خپل د چیلکو بند ختا کړو او په نالی کیناستم چې جهان هم زما د کار مطابق خپل بوتونه د پښو وباسل او زما څنګ ته کیناستی، ما شاوخوا کتل او د مخامخ فضا د ښایست څخه نه مړه کیدم! چې جهان پیاله او ترموز څان خواته کش کړو او د پیالو ډکو حال کی وویل: لږ ستړیا چې دی کمه سوه د باغ تر اخیره یو څه چکر وهو او کم انار چې پخ سوی هغه به هم راوشکو ترخو سبا یې کورته ویسو.

د جهان په خبر په حیرت می وویل: سبا؟ یعنی نن نه ځو کورته؟
جهان- یعنی دونی جر د دی باغ څخه دی زړه ونیول سو چې غواړی کور ته ولاړسی؟
- نه زما مطلب دا نه وو یعنی وایم دلته شپه کو؟
جهان- هو نو دلته شایسته فضا ده خلاص هوا ده ما غوشه راوړی اور به بل کو کباب به جوړ کړو او دلته به شپه تیره کو زه خو دغسی کار ته چکر وایم!
هیس می ونه ویل چې جهان وویل: اممم ښنګه خوشه دی ده؟

زړه می د جونید پسی وو چې اوس به څه کوی؟ د هغه مور احساس می درلود چې خپل اولاد یی کور کی یواځی پریخودلی او خپل تللی چکر ته؟ زما په خاموشی د جهان تندی تروش سو او ویې ویل: تاته وایم چشی مشکل دی چې دسی مروره سوی؟ دا ځای دی خوش نسو که سنګه؟

- ځای می خوښ شو هغه ...(نه پوهیدم څه ورته ووایم؟ که ویلی مې وایې د جونید لپاره په اندیښنه یم! هغه به هم ویلی وایې زوی زما دی تشویش یې ستا دی؟ د دی لفظ د آوریدلو څخه ډاریدم نوځکه هیس مې ونه ویل چې جهان دا ځل په کراره لهجه وویل:

جهان- ګوره زما د میژی وریه کله چې یو خبره یو شئ درباندی بد ولګیدی ډاریک ماته ووایه دسی خاموشه کیژه مه! کنه هغه وخت زما زړه کی سل خبری ځې راځی او سل بیځایه فکر کوم!
د جهان د خبری په اول لفظ حیرانه وم! او اخیره مې صبر ونشو او پوښتنه مې وکړل: دا د میړی وری څه معنا؟
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ګوره شه زموږ د پاره دا لفظ شه معنا راکوی ځکه موږ اطرافی خلک یو او دغه خبری راته مهم او د ژوند دی! خو شاید ستاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لهجي اصلی معنا دی خوشه نسی؟

- میره خو پوهیږم څه ته وایې خو دا وری څه معنا؟
جهان پداسی حال کی چي په خندا یي ماته راکتل ویي ویل: د اطراف خلکو ته مهم او د ځان او کورنی ښځه ګران میژه او غوایان وی! ځکه د دوی ژوند په دغه حیواناتو مخ ته ځي نو ځکه کله چې یو نفر وربانډی ډیر ګران سی نو ورته وایې زما د میژی وریه!
مطلب کوم شې باندی چی زما ژوند تیر کیږی او ماته مهم دی ته د هغه بچی یی؟ یعنی زما د ژوند د مهم شی یو ټوټه او برخه؟

په پوره توجه می د جهان خبری وآوریدل بیا می ورته وویل: اصطلاحی معنا چې تاسو ورته وکړل ښه وو ګوزاره یي کول! خو لغت ي زما په نظر ډیر بد دی! ځکه انسان د حیواناتو سره سم کول او د هغه بچی غږ کول زما په نظر د هغه مقام او حیثیت ته توهین په حساب راځی؟!
جهان هم نری مسکا په خوله زما خبرو ته غوږ نیولی وو کله چې زما خبری خلاصی شوی هغه کرار وویل: ستا خبره زه منم رشتیا وایې بس یو اطرافی لهجه ده خوش دی نسو نور نه درته وایم ته امر کوه یوا ځی.

د جهان پدی خبری په شرم می وویل: داسی مه وایست ما یوا ځی خپل فکر بیان کړو د هر چا خپل لهجه او نظر دی او د احترام وړ.!
جهان- شاید د هر چا دپاره د هغه نظر وی خو زما د پاره ستا نظر زما نظر دی ته چی هر شي ووایی زه هغه ته صحیح وایم.
هیس مې ونه ویل او سر مي ښکته واچوی چی جهان وویل: فکر دی یو خبری ته سوی؟
په ګنګس انداز می ورروکتل او ومی ویل: کوم خبری ته؟
جهان- دا چې ته همیشه ما په نوم ناری کوی!
په حیرت مي وویل: نو څه ناری کړم؟

جهان- اممم هر شی چی دی زړه وی خو نوم مه اخله شه ندی!
- ولی؟
جهان- د اسلامي لحاظ ګناه لری شزه دی خپل میره په نوم ناری کړ!
په همغه حیران لهجه مي وویل: رښتیا وایست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- هو ولای ما خو دغسی آوریدلی!
- عجیب ده!؟

جهان جواب رانکړو او خپل د چای په ځکلو شو د ماښام د آذان مخکی مو د درختو څخه هغه انار چي پاخه شوی وه راوشکول او ما تول یو دسمال کی وتړل او دومره ډیر می وخوړل چی جهان راته وویل پام کوه مریضه دی نکړی؟ خو ما د جهان خبری ته هیس توجه ونکړل او هر انار چی زما په نظر خوند يي تروش و هغه مي خوړی؟! د ماښام د لمانځه وروسته جهان د موټر څخه راوړی غوښه راوړه او د انګار او اور د بل کولو وروسته د کباب په پوخ کیدو لګیا شو، زه يي هم خپل څنګ ته کینولی وم هر نوی کباب به چي سور کوی ماته به يي راکوی خو زما هیس زړه نه غوښتل ځکه په انارو می ځان موړ کړی وو، خو بیا هم جهان یوڅه په زوره راباندی وخوړل!

تر ډیره د اور څنګ ته ناست و او د اور لمبی ته مي کتل چي جهان د شالخوا خپل پټو زما پر اوږو واچوی او زه يي د ځان خواته کش کړم پداسی حال کي چي زه يي غیږ پوری نیولم ترخو یخ می ونشي ويي ويل: ستا په نظر ولاړسو کوتی ته که دلته پریوځو؟
- اممم ستا څه نظر دی؟
جهان- زه خو وایم کوتي ته ولاړسو دلته هوا نیمی شپي خواته بیخی زیاته یخه کیږی هسی مریضه به سی.!
- اهوم صحیح دی کوتي ته به لاړشو خو اوس نه!

جهان- نو کله؟
- هر وخت دا د لرګیو اور مړ شو بیا!
جهان- اهوم ستاسو ښهریانو خبره رمانتیک فضا ده!
- اهوم.
جهان- ته ولی تل خاموش يي او خبری نکوی؟
- نه مي دی زده!
جهان- خبری زده کول نغواړی کله چي یو نفر درباندی ګران وی بغیر د کوم خاص موضوع څخه په ساعتو دغسی خبری کوی!شاید زه تاته هغه د زړه کس نه معلومیژم جی خبری نه راسره کوی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل مې خپل سر د جهان د سینې څخه پورته کړم او جواب ورکړم خو هغه د دې کار څخه منع کړم او بداسې حال کې زه یې خپل اولی ځای یعنی غیږ ته رابللم کرار یې وویل: بغیر د دې چې خپل د ځایه ولاړسې دغسې هم خبرې کولی سې.
څو ثانې خاموش وم او خپل خبرې مې لځان سره پورته ښکته کول اخیر سل زړه مې یو کړل او ومې ویل: زه ستا د غوسې څخه ویریږم! فکر کوم که خبرې وکړم ستا په مزاج به ښه ونه لګیږی او...

جهان- خبرې تر خبرو فرق لری ته د خبرو لځایه طعنه وهی لکه د مار پشان دی دا ځینې خبرې نیش وهی!
- اهوم نو زما خبرې همدغه دی جان او قربان مې نزده.
جهان و خندل ځکه سینه یې زما د سر لاندې ښکته پورته شوه بیا یې وویل: اوس ما هم ستا نه جان او قربان ندی غوشتلي دغسې عادی خبرې راسره وکړه.
- لکه څنګه؟
جهان- لکه امممم سوني وخت کیږی موږ واده کړی ته یو وار لا زما مخ ته نه راځي کله چې د شپې له کاره راځم، یو وار دی لا تراوسه زما څخه پوشتنه نده کړې چې چیرې وې؟ چشې دې کول؟ ډوډې دی خوړلی؟

ستا په نظر شاید زما خبرې بې منطق او بیځایه شکاره سی، خو زه غواړم کله چې د سهار په آذان د کور وځم او ماشام ستړی هلاکه د کار راځم نو په خوشحالي راسم چې یو سوک راته انتظار دی د کور چراغ می روښانه دی! نه دا چې زړه کی می لخ لخ وی چې څه به یې کړی وبی؟ اوس بیا به په غوسه وی؟ بیا به یې تندی تروش وی؟ زه غواړم دا د څو کالو د یواځي توب او تنهای خاطرې ته راته خپل په خندا او ورین تندی له یاده وباسی، ته زما خواته یو قدم مخکی راسره زه درته زر ګام درزغلم.

ته لژ دونی کک زما زړه ته وګوره او زما خاطر وساته بیا ته ووایه جهان مړ سه که مړ نسوم درته انسان به نه یم.

جهان دا خبرې وکړل او خاموش سو، هغه زما څخه اضافه شی ونغوښت هغه یواځې خپل حق کوم چې پر ما درلود هغه راته بیان کړو، ربښتیا هم چې سړیان د مینې تږی دی او تل غواړی یو څوک ورته پام او توجه ورکړی! دا چې وایو ښځي احساساتی دی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړیان نه! دا هسی خبره ده سړیان د ښځو څخه زیات احساساتی دی، نور می هم ځان د جهان غیږ ته نږدی کی او ومی ویل: اممم تا ویل شرط لری څه شرط دی درلود؟

جهان- اممم مطلب بهانه راوړل زما خبرو ته؟! خیر مشکل نسته خدای به خیر کی.
- نه بهانه نه راوړم ستاسو خبری می وآوریدل فکر به وربا‌ندی وکړم اوس دا راته ووایست چی څه شرط مو وو؟

جهان زه خپل د غیږ څخه جلا کړم او پداسی حال کې چی هغه تور سترګو کی د اور لمبی پورته ښکته کیدل کرار زما لاسونه ونیول او ویې ویل: ما دا د اوس وقت هلکانو رکم د مینی الفاظ نزده چی درته په خوله بیان کړم او نه مې هم د لیلا د زلفو په خاطر شعرونه ویلی! زه یو اطرافی ساده سړی یم او خپل په چم به درته ووایم: ته زما ځان یې ستا هره خبره چی د خولی راوځی ډاریک زما په زړه لړیږی، پر ما ناز وکه نخری وکه زه یې ټول درته وړم حتا جنګ وکه شنزل وکه زه ولاکه درته شی ووایم د دی ټولو خبرو سره زما زړه کی اوس هم لږ شک او بد احساس سته!

زه غواړم دا لږ شک او تردید هم لمینځه ویسم (جهان لږ شانتی خاموش سو بیا یې ناساپه وویل: زما سره نکاح وتړه؟ او دا نکاح د نورو سره فرق لری ما دواړه وار د نکاح وخت کی ستا څخه مخامخ "هو" خپل په غوږونو وا نه وریدل خو دا وار شرط می همدغه دی مخامخ زما نکاح ته "هو" ووایه!
په حیرت می وویل: نکاح؟

جهان- هو زه تراوسه فکر کوم دا ټول خبری او کارونه او ستا راضی کیدل په زوره سوی غواړم خپل په غوږونو ستا د "هو" جواب وآورم ترڅو دا زړه مې کرار پیدا کړی!
- بده نده لاړشو مولا ته ووایو راشه زموږ دریم ځل نکاح وتړه؟
جهان- چا ویل مولا ته ځو؟
- خو ته وایې د سر نکاح وتړو؟
جهان- زه وایم خپل په غوږو باندی ستا د "هو" جواب غواړم وآورم! نه د مولا د خولی؟!
دغه زما شرط دی. منی که نه یې منی؟

په ګنګس او خاموش نظر مي جهان ته کتل! او نه پوهیدم څه جواب ورکړم اخیر مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وویل: هر څنګه چی ستا خوښه وی که د دریم ځل نکاح تړلو باندی ته خوشحالیږی او زړه دی آرامه کیږی دا خو آسانه خبره ده.
زما په خبری جهان په خوشحالی وویل: یعنی زما سره نکاح تړی؟
- موږ نکاح تړلی یواځی همغه نکاح تازه کو!

جهان- صحیح دی نو راځه!
په حیرت می وویل: چیرته؟
زما د جواب لځایه جهان یو څو ثانی شاوخوا وکتل بیا لکه چې اراده یې بدل شول ویې ویل: یا دغه ځای سم دی صبر زه یو څه نور لرګی هم راوړم اور تازه کړم.(جهان دا خبره وکړل او د لرګیو پسی د هغه خام کوټې خواته روانشو خو دومره تیاره وه ماته نه ښکاره کیدی، زه ناسته وم او د اور لمبو ته چې د خاموشه کیدو حال کی وه سترکی نیولی وه چې جهان د تازه لرګو سره راغی او اور یې له سر بل کړو کلخ چی د اور لمبی په مستی باندی د آسمان خواته پورته شول جهان بیرته زما څنګ ته راغی او ویې ویل:

جهان- شه نو څنګه تیاره یې؟
په حیرت می وویل: څه ته؟
جهان- دونی جر دی دیاده ووتل زما خبری لیونی مې؟
ګنګس انداز می ورکتل چی جهان وویل: نکاح یادوم درته!
د هغه پدی خبره می سترکی د حیرت څخه خلاصی شوی او ومی ویل: نکاح؟ اوس پدی نیمه شپه مولا د کومی خوا کوی؟ شاهیدان؟

زما په خبری جهان وخندل او پداسی حال کی چی زما لاسونه یې خپل لاسونو کی نیول او هغه تور سترګو کی د اور لمبی په نڅا ول ویې ویل: زه درته خطبه د نکاح وایم خدای او دا لیونی زړه مې هم شاهید په توګه نیسم بس ندی دونی غټ شاهیدان؟ دا نکاح غواړم د زړونو د یو والې نکاح وی نه د خلکو د خولی خوږه کولو او مبارکی اخیستلو! نن پدی نیمه شپه زه غواړم دوه زړونه یو د بل په نوم کړم نه یواځی نومونه؟

په حیرت می ورکتل د څو ثانیو وروسته مې وویل: هر رکم چی ستا زړه آرم کیږی همغسی وکړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان په خوشحالی راوکتل پداسی حال کې چی زما لاسونه یې کلک خپل د گوتو مینځ کی نیول په عربی باندی د نکاح خطبه ویل شروع کړل؟! زه د حیرت ورته خلاصه خوله ناسته وم جهان خپل په ښایسته غږ څو دقی عربی الفاظ وویل چی زه صرف همغه یو لفظ باندی پوه شوم هغه چی فرمایی: نکاح زما سنت دی او هر یو چی زما د سنت څخه مخ وګرځه وی هغه زما د امت څخه ندی؟! د څو نور الفاظو وروسته جهان په پښتو وویل: آیا تا جهان خان سدوزی ولد فیروز خان سدوزی چې پدی نوم بل زوی لری په مکرر او یاد شوی مهر بغیر له کوم زور او زیاتی او جبر څخه خپل په زړه او پوره هوش او حواس د میره په حیث قبول دی؟

شاید مورړ دواړه د لیونتوب اخری حد ته رسیدلی وو چی نیمه شپه ناست وو او خپل نکاح مو خپل تازهه کول! خو ماته دغه لیونتوب او ماشومتوب د جهان سره خوښ وو، مخامخ می د جهان سترګو ته چې په خوشحالی زما د جواب په تمه وو نظر واچوی او په کلک داسی ډاډمن لهجه چی نه می اول وار د کوژدی وخت کی ویلی وه نه هم د واده په ورځ! و مې ویل: هو زما قبول دی.

جهان څو ځله هغه الفاظ تکرار کړل او ما هم هغومره وار ورته یو کلک "هو" وویل چی جهان زما تندی او لاسونه ښکل کړل او په خوشحالی خپل جیب ته لاس کړو او ویې ویل: ستا مهر زما په غاړه پور دی اوس خو دم په دستی نلرم تول درکړم خو دغه ګوتمی خپل د مهر په یو حصه کی قبول کړه د نن لپاره!

په حیرت می د جهان لاس کی یو مردانه ګوتمی چی فیروزه یې رنګ یې وو او شاوخوا میده نور غمی په کی کارول شوی وه وکړل او په حیرت می وویل: دیته کوم اړتیا نشته دا ستا ګوتمی ده لاس کی کړه!
جهان- شه خبره نده انجلی ته مهر یې ورنکړی اوس زما سره نور شی نسته دغه ګوتمی ستا د مهر په اندازه ارزی تر سبا چی کورته ځو لخیره دا خپل د مهر په حیث ځان سره وساته.(په یرت می ګوتمی ته کتل زړه می نغوښت واخلم خو جهان نه منل مجبور د لاس څخه می ورنه واخیستل

چی جهان په همغه خوشحال انداز زه خپل غیږ خواته کش کړم او اول ځل وو چی ما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان له خولی قولونه، آرمانونه، وعدی، د خوشحال راتلونکی ډاډ! او داسی نازونه چی هیڅکله یې نه وه راکړی وا مې وریدل؟! یو دقه کی سوک وایې دا عربی الفاظو جادو وکړو چی هغه تریخ او تروش تندی جهان یې پدی خوش اخلاق او نرم خوی جهان بدل کړو! ټول شپه جهان زما څخه د کعبی پشان طواف وکړو او د یو ښایسته او آرام ژوند ډاډ یې راکړو داسی چی هره خبره یې زما په زړه لګیده او ما وزری کول او آسمانو ته مې الوتنه کول..

سوک وایې چی خبری دنیا نشی بدل کولی؟ زه خو وایم الفاظ او خبری قوی ترینه وصلحه ده چی هم انسان د پښو اچولی شی او هم وزری ورکولی شې ترڅو پرواز وکړی! د جهان په الفاظو د محبت او مینې ډک لاسونو زه تر عرش ورسه ولم او ذهن می یواځی د یو لفظ په محور څرخیده جهان! د هغه وعدو او قولونو زه د دی نړی څخه جلا کړم او یو تخیلی نړی ته داخل کړم، یو دم می د دی څو میاشتنو غم او خفګان د وجود څخه ووتی او راحت احساس مې پیدا کړو!

د جهان غیږ کې وم او هغه راباندی خپل قوی نارینه لاسونه حصار کړی وه ترڅو یخ مې ونه وهی دواړو بغیر له کوم خبری څخه د آسمان ستورو ته کتل! نن شپه راته د آسمان ستوری هم بل رکم ښکاره کیدل! داسی لکه چې یو محفل او جشن وی او دوی پکی نغمې وایې! سر مې د جهان په سینه ایخودلی وو او هغه کرار کرار خپل په ګوتو زما ویښتیان اړول چې په کرار غږ مې ورته وویل: جهان!

زما د غږ پشان هغه هم کرار جوای رانکړو: جان جهان چشی وایې؟
خپل سر مې د هغه د سینې څخه پورته کړو او ومې ویل: کله ځو کابل ته؟ دلته زما زړه تنګ دی!
جهان زما د مخ ویښتیان د غوږ شاته کړل او همغه کرار لهجه باندی وویل: اوس نکیژی نه مې هلته کور نیولی نه مې خپل کار او بار برابر کړی اوس ولاړسو مجبور ته خپل د پلار کور کې پاتی سی، ترڅو زه خپل کارونه کابل خواته کوم او یو کور او ځای اخلم ډیر وخت نیسی او زه دونی طاقت نلرم چی ستا نه جلا خپل وخت تیر کړم!

- ستا په نظر سومره وخت کی ستا کارونه برابر کیږی؟
جهان- اممم شاید پنځه شپږ میاشتی وقت ونیسی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دومره ډیر؟؟
جهان- امهم ځکه غواړم کامل خپل کار د کابل خواته واړوم ترڅو یو دقه لا د مجبوری څخه دیخوا رانشم او ته یواځی پاتی نشی!
- خو زما زړه د ادی بابا پسی تنګ شوی!

جهان- یو میاشت پسته(وروروسته) روژه ده بیا اختر دی لخیره نو ته خو نغواړی اول اختر او اوله روژه د واده نه بعد د پلار په کور تیره کړی؟
- نو څه کیږی؟
جهان- بده خبره ده زه دی یو میاشت د واده بعد هم د خسر په کور چاپه واچوم چی چشی دی شزه می دلته ده!
په شیطنت مې وویل: نو تاسو څه کوی؟ تاسو خپل کار کوی زه هم روژه کابل کی تیره وم دلته نکیږی!

جهان- ولی دلته نکیږی؟ ډودی نسته که کور نسته چی نکیږی؟
- دوړه شته...(کرار می وویل:خو کار هم زیات دی.
زما پدی خبری جهان زما سر خپل د سینی څخه پورته کړو او زما سترګو ته په کتلو یې وویل: ډیر کار دربادی کوی؟ ستړی یې؟
-اهوم.
جهان- ولی دی ماته اول نه ویل؟
خاموش شوم او هیس مې ونه ویل چې جهان وویل: نن چی ولاړو زه د ادی سره خبری کوم.

په تلوار می وویل: نه داسی کار ونکړی!
زما په داسی لهجی د جهان وریځی له حیرت پورته شول او ویې ویل: ولی؟
- اخ ستاسو مور به بد فکر وکړی هسی ارباب چی تولو مخکی وویل چی نور دی زه لوښی ونه وینځم ځکه لاسونه می خراب کیږی تولو دسی بد بد راکتل او یو بل غوږونو کی زما په اړه پسپسک کوی..
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او پداسی حال کې چی بیرته زما سر خپل په سینه ایږدی ویې ویل: د شزو کار دغه پسپسک دی هر کار وکی دوی خپل دغه کار نه پریږدی نو زما منی دا ستاسو شهریانو به لهجه سر ای رکم مردم جمپ هم نګیر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار لمانځه وروسته د تلو اراده مو وکړل ما د پرون د درختو راشکول شوی انار راوخیستل او موټر د کور خواته حرکت وکړو، ښه احساس می درلود جهان راته د هر باغ او سم ځای ښخه به چی تیریدو نوم اخیستو او را پیژندی، تول لاره تر کوره جهان زما لاس کلک نیولی وو او ځان سره لګیا وو یو شعر یې وایې که سندره؟ نه وم خبر خو خوشحال وو، کورته په رسیدو جهان د موټر هرنګ ووهی او جونید لکه چی زموږ د راتلو په انتظار د دروازی شاته ناست وو؟ ځکه همغه دقه یې دروازه خلاصه کړه.

په خوشحالی د موټر ښکته شوم او د جونید خواته روانه شوم کوم انار چی زما په نظر د تولو ښخه سم او خوندور وه هغه می د جونید لپاره یواځی کړی وه، انار می د هغه خواته ونیول خو هغه سر ښکته اچولی وو او ماته یې نه راکتل!
- جونید.
زما په غږ هغه سترګی راپورته کړل خو تندی تروش وو، ای چی سومره په همدی ماشومتوب کی د جهان پشان اخلاق او خوی لری تندی خپل د پلار پشان تروش کړی وو او خبری نکول لکه چی خفه وو؟ څو دانی اناره می د هغه جیب کی واچول او یو دانه می هم په زوره په لاس کی ورکړو او په مهربانه لهجه مي ورته وویل: زما ښخه مرور یې؟

د دی ښخه مخکی چی جونید جواب راکړی جهان موټر و دره ویې او زموږ خواته راغی د جونید په لیدو یې په خندا وویل: ګوره هلک تندی به نه تروش کوی وی مي نه وړی ځکه هغه بل وار چی باغ کی مو شپه کړی وه تا تول شپه نه خپل دی خوب وکی نه دی موږ پریشود(پریخودو) او اخر هم مریض سوی، نو ځکه می دا وار ویې نوړی.

جونید بغیر لدی چی د جهان خبرو ته توجه وکړی ما ته یې د اوښکو ډک نظر راوکتل او ویې ویل: خیر دی چیری مه ځه.!
د جونید پدی خبره ما او جهان دواړه ورته په حیرت وکتل! چی جهان څو قدم په تلوار د جونید خواته نږدی شو او پداسی حال کی چی په ځمکی کوندو وهل ترڅو د جونید هم قد شی ویې ویل: چیری ولاړنسی؟ موږ خو نور چیری نه ځو یو پرون شپه ولاړو چی هغه هم وګوره د مولا په آذان ستا د پاره جر راغلو!

جونید په همغه معصوم انداز وویل: هغه ګلناز عمه ویــ..

(c) ketabton.com: The Digital Library

جونید خپل خبره پوره کړی نه وه چې د کور تول ښځې او ماشوم راووتل؟! داسی موږ ته کتل لکه جی یو غټ جرم او ختا مو کړی وی؟ جهان د ځمکی راپورته شو، او تندی وار له واره تروش خو لکه چې پوهیدی څه خبره ده؟! خو زه هک حیرانه د انارو دسمال په لاس کی ولاړه وم! جهان جونید لکه یو ۵ کلن ماشوم خپل غیږ ته پورته کړو او د سر په اشاره یې ماته وویل چی ورپسی شم، زه هم بی اختیاره د هغه پسی شوم

د د هلیز مخکی جهان جونید ښکته کړو او پداسی حال کی چی موږ دواړو ته یې د پورته منزل او کوټی خواته اشاره کول ویې ویل: تاسو دواړه ولاړسی کوټی ته زه هم اوس درځم.
بغیر له کوم خبری هک حیرانه می د جونید لاس ونیو او خپل کوټی خواته روانه شوم یعنی څه خبره شوی وه چی پدی سهار وختی دوی داسی حال جوړ کړی وو؟ چا غوښتل ما د کور ښځه وشړی چی جونید دومره ویریدلی وو او ویل یې مه ځه؟
دویم زینی ته موږ دواړو قدم لا نه و اخیستی چی د ګلناز کینه او د کرکی ډک غږ مې واوریدی چی جهان ته یې وویل:

ګلناز- افرین دی ویې پر تا لالا سل آفرین دی وی پرتا! ته هم ځانته عالم او با سواده وایې؟ جهان په یو نیولي او ډډ غږ وویل: ولای تراوسه خو ما دسی ندی ویلی چی زه مولوی یم! دا خبره پر ما مه تړی اول او دویم بیا چا ستا پوزه درکش کړی چی اور یې زما او زما د کورنی ښځه وځی؟

ګلناز په ژړا وویل: ستا د کورنی ښځه؟ اوه نو تا خو زه خپل د کورنی د لیست ښځه باسلی یم زه خو ستا په کورنی کی نه راځم که راتلم نو تا به دسی کار زما د ژوند سره نکولی! جهان په غوسه ناکه لهجه ورته وویل: ګلنـــاز خبره مه کش کوه ماته د هندی فلمو بازیګره د ځان ښځه مه جوړه وه مطلب خبره دی کوه چشی غواړی؟
ګلناز- چشی غواړم؟ خپل حق غواړم!
جهان- د چشی حق؟

ګلناز- خپل د ژوند حق غواړم.
جهان- ما ستا د ژوند سره چشی کړی چی تا زما ګریوان نیولی؟
ګلناز- ولی دی دا شهری انجلی وکړل؟ ولی دی پرما غم جوړ کی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډېر حیرت څخه می خوله خلاصه پاتی شوه! ما پدی څه غم جوړ کړی؟ غوښتل می غوږ ونیسم او پوه شم څه چل دی؟ خو جونید په تروش تندی د لاس کش کړم د کوټې خواته او ما یواځې د جهان د ډېر قهر او غضب څخه یوه جمله واوریده: زما واده پر تا غم جوړ کړی؟

غوښتل می خپل لاس د جونید څخه جلا کړم او د هغوی خبرو ته غوږ ونیسم خو جونیدی د جهان په شان په تروش تندی وویل: جهان بابا وویل تاسو کوټې ته ولاړسی نو شه ندی چی خبرو ته یې په پټه غوږ ونیسو بده خبره ده.

د جونید په خبرو په حیران نظر می وروکتل! دا دومره کوچنی ماشوم دومره خبرو باندی پوهیدی؟ کوټې ته ننوتلو او ما په کراره جونید ته وویل: ته خبر یې ولی ګلناز عمه دی جنګ کوی؟
جونید د سر په خوځه ولو د "هو" جواب راکړو چې زه یې نوره هم خواته نږدی شوم او ومې ویل: ولی؟ په څه دلیل هغی زما څخه بد راځی؟
جونید هیس ونه ویل چی ما کرار او مهربانه غږ باندی وویل: تخو نغواړی زه ددی ځایه لاړشم!

جونید- یا..
- نو ماته ووایه ولی دی ګلناز عمه دسی کارونه کوی؟
جونید- هغ... هغه غواړی خاله بابا ته وکړی؟
په حیرت می وروکتل: څه چاته وکړی؟
جونید- ګلناز خاله ویل فاطمه خاله جهان بابا ته کوا!
په حیران نظر می ورکتل اخیر کیسه څه ده؟ دا فاطمه یې لا سوک ده؟ ولی ګلناز د اول ورځ څخه زما څخه بد راتل؟ ولی د هغی په راتلو تر څو ورځو د ټول کورنی تندی ماته تروش کیدی؟ اخیر دلیل څه دی؟ په سل زحمت او خواری او چالاکی می جونید په خبرو راویستی!

او دومره پوه شوم چی ګلناز د جهان موخی وه(بدل) او د جهان د ښځې د وفات وروسته دوی دواړو کورنی دا صلاح کړی وه چی د ګلدسته دویم خور چی فاطمه نومیدل او د جونید خاله راتلل هغه جهان ته وکړی ترڅو خپل خوری یعنی جونید دا غټ کړی خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان د دې خبرې څخه انکار کړی وو، خو بیا هم دوی ورته امید ساتلی و چې شاید یوه ورځ جهان راضي شي! او اوس چې د ۹ کالو وروسته جهان د هغې لځایه زه وکړم نو د ګلنازې میره ته يې هم زور ورکړی و او ګلناز ته يې ویلی وه یا دې جهان زما د خور سره نکاح وتړي یا هم زه پر تا بل ښځه کوم!

او په همدې دلیل ګلناز زما سره داسې شاټ وه او جنګیدل! نه پوهیږم ولې خو د ټولو څخه مې په فاطمه زړه وسوځید! د یو ساعت وروسته جهان په تروش تندی کوټې ته راداخل شو سترګې د ډیر قهر او غوسې څخه تکې سرې شوی وه، جونید ته يې د کوټې څخه د وتلو وویل د جونید د تلو وروسته جهان په نالی پریوت او ماته اشاره وکړل ترڅو څنګ ته يې لاړه شم، زه هم په کرار د هغه د سر سره کیناستلم چې جهان په قهر وویل:

جهان- را ومې نغوښتي چې زما سر ته لکه بت شینې(کینې)
- نو څه وکړم؟
زما په خبرې جهان یو نظر راواچو او د شونډې لاندې استغفار وویل شاید د دې لپاره چې خپل غوسه کنټرول کړی، خپل سر يې زما په زنګون کیخود او ویې ویل: کله چې یو ښزه وګوری میره يې په قهر او غضب دی نو چشې کوی چې هغه کرار کړی؟
- څه کوی؟
جهان- اممم شاید یو پیاله چای ورته راوړی یا يې سر ورته چاپی کې یا هم شاید یو مچ ورکړی ترڅو هغه غوسه را کمه کړی!

د جهان په خبرې د شرم څخه تکه سره شوم خو همت مې ونه بایلود او د هغه سر مې کرار کرار ورته چاپی کو، د څو دقو وروسته کرار مې ورته وویل: څنګه شو؟
جهان- هومم لاسونه دې جادو لري انسان کراره وی.
په شرم او حیا مې وویل: مطلب مې ګلناز او ستاسو کورنی وه!
جهان- اها! هیس ګلناز په خبره نه پوهیژی د هغې سره بحث کول بې فایده دی.
- اوس نو څه کوی؟
جهان- اممم منتظر یم شپې ته هغه دووس میره يې راسې چې سر خلاص کم خبره چیشې ده چې ده بیا نیلی زینګ دی!

نه پوهیدم څنګه د جهان څخه د هغه د انکار دلیل پوښتنه وکړم چي جهان وویل: امم آورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چشي غواړی ووایې چې دسی زړه نا زړه یې په ویلو کی؟
حیران شوم لدی چې پوی شوی وو غواړم یو خبره وکړم! کرار می ورته وویل: هغ..
هغه ما غوښتل پوښتنه وکړم تاسو ولی خپل د کاک دا بل لور فاطمه ونکړل!؟ (جهان تندی تروش سو او جواب یې رانکړو چی ما په تلوار وویل: مطلب هغه د جونید خاله په حساب راتلل او خاله خو د مور حیثت لری نو جونید یې ښه ساتو!
#شهاب ?:
جهان په پوسخند وویل: د مور حیثیت لری جونید یې ښه ساتی؟(جهان ناساپه خپل سر زما د زنګون څخه پورته کړو او په نیولی غږ یې وویل: هغې جونید نسو ساتلی.
- ولی نشو ساتلی؟
جهان- ځکه هغې خپل ساتنې ته ضرورت درلود!
په حیران نظر مې ورکتل څه مطلب هغې خپل ساتنی ته ضرورت درلود؟ زما په ګنګس انداز جهان خپل د سر وینتیانو کی لاس تیر کړو او ویې ویل: کله چې ګلدسته مړه سوه فاطمه د 8/7 کالو کوچنی انجلی وه د ګلدستی د وفات څخه مخکی دلته زموږ کورته راتلل ما خپل په غیژ کی دا غټه کړه هغه ما ته دسی وه لکه جونید! ما ورته ویل که زما د زوی خاله په حساب کی نه راتلی ما به خپل زوی ته کولی! او دوی ویل چی ته یې ....
استغفرالله...

په حیرت او خلاصه خوله مې جهان ته کتل! یعنی دا د جهان څخه ډیر ماشومه وه! ناساپه می هغه شپه د میلمستیا را یاد شوه هغه د ګلنازی ایندرور چی زما په خبری خندلی وه هغه خو دغه فاطمه نده کوم چې دوی یادوی؟ مور یې هغه ته د فاطمی په نوم غږ کړی وو! او د جهان مور هم هغی ته بل رکم کتل؟ تازه ټول خبرو په سر او بر پوه شوم حیران وم څه ووایم؟ جهان تر ماښام کوته کې پروت د ماښام د آذان وروسته جونید راغی او ویې ویل چې ماما راغلی! د هغه په خبره جهان د کوټی څخه د وتلو اراده وکړل چې ما یې مخ ونیول!

جهان په حیرت زما خواته کتل چې ما په عاجز او کراره لهجه ورته وویل: جنګ ونکړی سمده!
زما په خبری د جهان په خوله نری مسکا راغله او زما پشان کرار یې وویل: زه تاته بدماش معلومیژم؟ زړه خو می غواړی چی یو جوړ فرش ورکړم خو اوس دلته خپل کور کی هغه زما میلمه دی او موږ عادت نلر میلمه باندی لاس پورته کړو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه په خبرو لړ زړه مې ډاډ من شو او لاس مې ورنه خوشی کړو چې جهان په بسم الله ویلو د کوټې څخه ووت! نه پوهېږم سومره وقت به لاندی هغه تیر کړی وو خو زما زړه بې واره درزیدی! که ربښتیا ووایم ډاریدم هسې نه جهان د کورنې خبرو کې راشي او هغه جنۍ خپل په نکاح کړی؟ خو د جهان خبرو او قولونو ته مې چې کتل لږ زړه مې آرم کیدی، شاید یو ساعت کوټه کې لکه لیونیانو سرخیدم راسرخیدم چې حویلۍ کې د ډز غږ شو؟!

د ټوپک د ډز په غږ زړه مې ناساپه د وهلو څخه و دریدی! د ډز غږ سره د ښځو شور ماشور هم پورته شوو! په یو تلوار د کوټې څخه ووتلم چې ټکری مې د سر څخه ختا شو خو زما فکر نشو ورته د دهلیز څخه دباندی حویلې خواته ووتلم ټول ښځې ماشومان او سړیان حویلۍ کې ولاړ وه! زړه مې بی واره درزیدی! شاوخوا مې د جهان پسې کتل ګلناز مې ولیده چې په خوشحالی مخامخ سترګې ښځ کړی وه او ولاړه وه نظر مې و نه تعیقب کړو او جمشید مې ولیدو چې ټوپک یې په لاس کې وو!

او بی واره یې هوایي ډزی کول! هک حیرانه ځای پر ځای ولاړه وم نه پوهیدم کیسه څه ده دا ډزی ولی کیږی؟ جهان چیرته دی؟ خپل د لمن په کش کیدو نظر مې لاندی راښکته شو چې جونید مې په تروش تندی ولید د هغه لاس کې زما د سر ټکری وو؟ ټکری زما خواته نیولی وو او زه یې د لمن څخه کش کولم ترڅو د سړیانو د نظر څخه مې پټه وساتی! ما لا ټکری د جونید د لاس څخه نه واخیستی چې یو نارینه مظبوط لاس زه خپل خواته مش کړم داسې چې بی واره شا خواته غورځیدم خو هغه ونیولم او خپل د غوږ څنګ ته مې د جهان قهرجن او غوسه ناک غږ واوریدو!

- لڅ سر د باندی د دی شل لنډغرو مخکی ته چشي کوی هــــــا!؟
د هغه غږ شاید عصبی وو شاید غوسه ناکه وو خو همدا چې وامې وریدی زړه مې په کراره شو! په تلوار دهغه خواته وڅرخیدم چې هغه زما ټکری زما په سر کړو او زه یې خپل د کوټې خواته ځان پسی کش کړم! کوټې ته چې ورسیدو ما په تلوار د جهان بدن ته کتل ترڅو کوم د زخم او مرمی نشان پیدا کړم خو هغه روغ رمټ و.! زما پدی کار جهان په حیرت وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- په تا چشی سوی ولی دسی کوی؟
- هغ.... هغه مرمی ړز وو.... ټوپک ... ت ... ته چا وویشتلی ...؟
جهان چی زما خراب حال ولید زما خواته رانږدی شو او کرار یې وویل: هیس شئ نسته هغه ړزی هسی د جمشید چینجی دی نو څه ووایم ورته، وګوره زه یو دم شه یم!
- ولی ړزی کوی؟

جهان یو ژوره ساه واخیستل او پداسی حال کې چی په نالی کیناستی زه یې هم خپل څنګ ته کینولم او کرار یې وویل: فاطمه یې ورکړه!
په حیرت او تلوار می ورروکتل خپل په غوږونو می باور نکیدی! یعنی څه چی فاطمه یې ورکړل؟ یعنی جهان فاطمه خپل په نوم کړل؟ نو هغه دومره د ده راکړل شوی وعدی او قولونه زما سره څه شول؟ یو دقه کی دا ټول دنیا راته اور وګرځیدل او خپل د ژوند ټول امیدونه می له لاسه ورکړل! فکر می کو برزخ کې شتون لرم دومره نفس ګیره!

جهان چې زما وچ شونګو او بریدلی رنګ ته فکر شو په تلوار یې وویل: ای لیونی تاته وایم ما ونکړل، ما ته غوژ څه هغه یې بشیر په نوم کړل!
- د .... چ...ا .. د چا په نوم کړل؟؟؟
جهان زه خپل غیږ خواته کش کړم او پداسی حال کې چی زما د سر ویښتیان یې ښکل کول ویې ویل: هی هی زما لیوني زه ستا یو ویښته پدی ټول دنیا نه ورکوم څه ورسیږی در باندی بله ښځه راوړم!

فاطمه د لالا مشر زوی بشیر ته ورکړل(جهان دا خبره وکړل او یو زوره ساه یط واخیستل ناساپه می مغزو فعالیت پیل کړو او لکه چی د یو لوی حادثې او پیښی نه باید دسی ووایم لکه د مرګ څخه چی بیرته ژوند ته راغلم! داسی احساس می درلود! څو دقی د حیرت او ویری څخه می خبری نشو کولی داسی چی جهان هم زما په حال پوی شو او یو پیاله اوبه یې راته راوړل د لږ ځنډ وروسته مې کرار وویل: فاطمه خو د بشیر څخه ډیره لویه ده؟

جهان به افسوس خپل سر وخوځه ویې او ویې ویل: بس نو چشی ووایم؟ کاکا دا خبره نه پریژدل ویل ما ستاسو د کور په نوم کړی جنی اوس بل یو یې نکوی ما هم نه منل اخیر .... لالا ویل زه یې بشیر ته کوم؟هم نوم پر ځای سي هم نشان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تولو ومنل؟
جهان- اممم مجبور چې ویې مني دا د ډېرو غږ. همدغه معنا درلود چې فیروز خان ارباب ملسې بشیر خان ته یې کوژده وکړل؟

***

او همغه د جهان خبره شوه د هغه شپې په سبا د جهان د تول ککورنی تندی د خوشحالی څخه خلاص وو او هر د کلي نفر به چې مبارکی ته راتلل دوی ورته شیرنی ورکول تول خوشحال وه بغیر ده یو نفر څخه! هغه هم د جهان مشره وریندار یعنی د بشیر مور؟ حق یې هم درلود زوی ته یې یو داسی جنی کړی وه چی عمر کی ورته زوی د ماشوم لځایه راتلو! د جهان وریندار اول تندی جهان ته تروش نیولی وو او بل ماته؟! حتا زما د سلام او مبارکی جواب یې لا رانکړو! خو ما هم څه ورته ونیول.

د جهان مشری وریندار د دسمال راوړلو په وخت تولو ته وویل چې زما د زوی ارمان د دی ښځی سره پوره نشو زوی مې چې ځوان شو یو بل ښځه هم ورته کوم! که ووایم زړه مې د جهان د کاکا په لور فاطمی وسوځید بی ځایه خبره به ویې؟ اخ د هغه جنی څه ګناه وه چې دسی قسمت یې په ژوند راغلو؟ جهان تندی تروش وو لدی خپلوی څخه هغه لکه چې رضا نه وو خو ارباب خب ږره خلاصه کړی وه! روژه هم کرار، کرار په راتلو شول د بشیر له دسما راوړلو یوه میاشت پوره شوی وه، روژه دومره سخته نه وه خو یو لوی مشکل ما درلود!؟

هغه هم په نوم د ګرمی او حساسیت؟ کندهار او بلخصوص د جهان دوی کور دومره ګرم وو چې دوی کولر روښانه کو او کولر هوا او باد زما په پوست نه لګیدی او سخت د پینو او ملا درد یې راوچوی دومره چې مجبور جهان ډاکټر ته ویوړم هغه خوا چې راغلم او د کور خلک خبر شول زما مشکل څه دی؟ یو بل ریشخند یې راپسی وتړو او ګل بې بی خو د تولو مخکی راته پلاستکی ناوکی ویل!

جهان د بام سر تول پرده ونیو ترڅو د همسایه بام څخه سوک دیخوا دید ونلری، او بیچاره به دشپی زما لپاره د کولر یخ هوا پریخود او د بام په سر یخ هوا ته خملیدو! هلته هم پر ما خوب حرام و؟ ځکه دسپی او نور حیواناتو غږونه راتلل او زه یې خوب ته نه بریخودم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د شرم څخه می نور دا خبره جهان ته نشو کولی! البته هغه خپل پوی شوی وو چې تل يې کوښښ کو زما سر خپل غیږ کې ونیسی ترڅو د حیواناتو غږونه وا نه ورم خو بیا هم ګوزاره سخته وه؟!

د اختر مخه رانږدی وه یو هفته به اختر ته پاتی وه، زما حالت بیحده خراب شوی وو نه مې ډوډی خوړلی شوه او نه راکې دمه او شومه وه! خسته خسته وم هیس کار می نشو کولی نه پوهیږم ولې؟! زړه مې دومره نازک شوی وو چې د مرغه په پر وهلو مې هم ژړا ته شروع ورکول، بیچاره جهان راسره سیل مرض شوی وو یوه خبره به يې نشو کولی کنه ما د ماشومانو پشان ژړل؟! د اختر د کالو اخیستلو لپاره جهان خپل مور ته روپې ورکړی وه البته ماته يې هم راکړل او د دی خبری په ویلو جی ته لړ خرید زما د مور او وریندارګیانو سره وکړه کوم شې چی دی پاتی شو ما ته ووایه چې زه درته راوړم زه يې خپل د مور او وریندارګیانو په لاس اول ځل د کندهار بازار ته واستولم.

خرید بیحده زیات وو ځکه پنځه شپږ ښځی او لس دولس ماشومانو ته کالی اخیستل هغه هم داسی چی هر دانه يې خوښ نه ویې او سل دوکانه ګرځیدل هغه هم روژه کی!؟ د خدای عذاب معنا درلود! د دوه دری دوکانو کتلو وروسته زما نفس په شمار شو نور مې پښو یاری نکول چې د دوی پسی دی بازار وګورم! زما د حال په لیدو خو اول دوی ښه راپسی وخندل او ریشخند يې راباندی ووهه! تر دی چی د جهان مور هغوی ته وویل چې دا به زما سره بیرته کورته لاړشی او تاسو خرید وکړی! زړه نیولی د ژړا څخه ډک بیرته کورته راغلم

هیس شئ می وانخیستی د اختر لپاره زړه مې دومره نازک شوی وو چې د کوټې مینځ کی ناسته وم او په لوړ غږ مې ساندی وهل! نه پوهیږم څومره وخت به می هلته ژړلی وی او ناسته به وم چی خوب وړی وم کله چې راویخه شوم ګورم کمپل او نالی کې ځملیدلی یم؟! جهان هم زما څخه یوڅه لری د نالې په څنډ ناست وو زما د خلاص سترګو په لیدو يې کرار وویل:

جهان- په تا چشی سوی زما نازولی؟
د هغه په ناز زما سترګی بیا زما بې ارادی د اوښکو ډکی شول! چې جهان زما سر خپل غیږ کې ونیو او زما د کرار کولو کوښښ يې شروع کړو خو هغه چی هرسومره زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرام کیدو کوښښ کوی هغومره زما ژړا نور هم زیات کیدل! بی دلیل مې ژړا ته شروع کړی وه جهان خپل د غیږ. څخه جلا کړم او په کرار او ناز لرونکی لهجه یې وویل:

جهان- اخ قربان دی سم ولی جاړی؟ چشی سوی؟ چا درته چشی ویلی؟ ادی کمه خبره کړی؟ چشی دی؟ تخو ماته ووایه!
زه خپله خپل په درد نه پوهیدم نو څه به مې ویلی وایې جهان ته؟ یوائی لفظ او بهانه مې چی ذهن ته راغلل همغه مې ورته په لړزانده غږ. وویل: ادی غواړم!
زما په خبره د جهان وریځی د حیرت څخه پورته شول سو دقی هک حیران راوکتل بیا یې کرار وویل: صحیح دی په سترګو دا خو ژړا نلری خو کرار ووایه زړه مي خپل د مور پلار پسی دیغ سوی، امر وکړه زه دی وړم.

په همغه نیولی غږ. مې وویل: کله؟
جهان- اممم دا چی تا ورته دونی دیغت کړی بیا به جر ولاړسو د اختر په دریم که خدای غوشتل ولاړ به سو کابل ته صحیح دی؟
- نه .... نه ... زه اوس غواړم!
جهان په حیرت وویل: اوس؟ اختر ته پنځه ورځی لا ندی پاتی اوس که دی ویسم مطلب اختر هم هلته تیره وی!؟
خاموش نظر می ورکتل چې هغه زما لاسونه خپل لاس کې ونیول او کرار یې وویل: تخو نغواړی اول اختر زما نه تنها هلته تیر کړی هومم؟

هیس مې نه ویل یوائی سترکی مې د اوښکو ډکی وه چې جهان بیا خپل غیږ. ته دعوت کړم او ما بیا زړا ته شروع ورکړل، بیخی مې خپل په احساساتو کنترول نه درلود د جهان خبره هسی خبری ته می بهانه کتل چې وژاړم، تر ماذدیګر مابنام جهان په سل اتیا لارو چارو زه راضی کړم چی د اختر په دریم به می کابل ته وړی! او ما ژړا د مابنام په آذان یوځه لږ. کرار شول د ډیر زړا څخه می فشار صفر شوی وو یو خو روژه هم وه بلخوا دا دونی ژړا هم انرژی غوښت بی توانه او خسته په ځای څملیدلی وم.

جهان د نیم ساعت لپاره د کوټی څخه ووت او ما جونید ولید چې زما د کوټی دروازی مخکی به عاجز انداز ولاړ وو او ماته یې راکتل د هغه په لیدو می دومره زړه وسوځید غږ. مې کړل چې راشی کله چې راغلو نه بو هیرم ولی خو د اول ځل لپاره می جونید غیږ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کی ونیو او بیا مې ژړا ته شروع ورکړل او د سپین سرو ښځو پشان مې ورته خبری شروع کړل.

- اخ زما بی موره زویه، تولو د اختر کالي وکړل ته همداسی پاتی شوی؟ تاته چا وه نه ویل چې کالی لری؟ څپلی لری؟ اختر ته څه غواړی؟ اخ زما یتیم بچیه!(نه پوهیږم ولی خو خبر می کول او ژړل می بیچاره ماشوم زما پدسی ژړا ویریدلی وو او کوښښ یې کوی چی ما آرامه کړی هی ویل یې جهان بابا راته کالی اخیستی. څپلی لرم او خپل په ماشومانه انداز یې غوښتل ما کراره کړی خو ما همغسی ساندی ورسره وهل چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او جهان په ورختا راداخل شو!

جهان- چشی سوی؟
د جهان په راتلو جونید زما د غیږ څخه جلا شو او په ژړا د کوټی څخه ووت چې ما د جونید تلو ته په اشاره وویل: هیڅ ورنه پوښتنه ونکړل چی کالی لری؟ اختر ته څه غواړی څه نغواړی؟ یو کونج کی لکه صغیر ناست وو او ....(ژړا می خبره پری کړل چې جهان په تروش تندی رانږدی شو او ما تازه د هغه لاس کی یو د پیتزا قوطی او کباب ولید هغه ډوډی زما مخ ته کیخودل او په همغه تروش تندی وویل: دونی به یتیم صغیر او بی کسه هم نه یی؟! د تولو څخه اول مې هغه ته د اختر شیان واخیستل، په تا چشی سوی چی هر دقه دی په ځان غم جوړ کړی؟

د جهان په خبرو بیا مې هم ژړا راروانه وه چې هغه په ګواښ لرونکی لهجې وویل: قسم درته یادوم به والله هی کی یو بله اوشکه دی توی کړل ما د کور پدی بل مخ نکی بیا نو دا! که ریښتیا ووایم د جهان پداسی محکم لهجه و ویریدم او خپل د اوښکو د توی کیدو مخه می ونیول او شکر دا ځل کامیاب شوم چې جهان په تروش تندی ډوډی زما مخ ته کیخودل او د کوټی څخه ووت د څو دقو وروسته د یو دسترخوان سره راغلو او ټول اخیستل شوی شیان یې په درسترخوان منظم کیخودل، د جهان د کیناستلو سره سم مولا الله اکبر کړل، اولی ګوله جهان زما خواته ونیول یو څه کباب په ګرمه ډوډی کی بیچل شوی همدا چې د کباب بوی مې په پوزه ولګید کانګی مې راغله!

او په یو تلوار د تشناب خواته می منډه کړل چې نږدی وو وغورځیږم! تشناب ته په رسیدو د کانګی کولو لپاره هیس وه نه خو هسی می زړه بد کیدی بیچاره جهان د تشناب

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولی سره ولاړ و او هی پوښتنه یې کول چی څه وسو؟ خو ما هسی اوق اوق نور راکی هیس دمه نه وه پاتی او د ډیر کمزورتیا څخه هملته غورځیدم چې جهان تشناب ته راداخل شو او زما اوږی د شا لخوا ونیول په همغه کمزور حال کې می ورته وویل: ورځه د باندی زه کانګی کوم!

جهان به تروش تندی وویل: مشکل نسته زه دلته دریږم درته ته خپل په پشو نسی دریدلی!
- نه ورځه اوس راځم.
جهان بغیر لدی چی زما خبری ته غوږ ونیسی څو دقی هملته زما سره ولاړ و کله چې لږ ډاډمن شوم حال مې ښه دی جهان زما لاس او مخ باندی اوبه واچول او بیرون راوتلو زه بی حال د الماری څنګ نالی باندی څملیدم چې جهان خپل واسکټ او خولي په سر د الماری څخه زما حجاب راوخیستو او زما خواته راغی ترڅو حجاب اچولو کې راسره مرسته وکړی.

- څه کوی؟
جهان- حجاب دی واغونده وړم دی ډاکتر ته حتما یو شی دربانډی سوی چی دا رکم سوی یی؟
په کمزروی غږ می وویل: زه ښه یم.

خو جهان بغیر لدی چی زما خبره وآوری حجاب یې پر ما وپیچو او د لاس څخه یې ونیولم او ځان پسی روانه کړم او د هیڅا پوښتنی ته چی ویل یې چیرته ځی؟ جواب یې ورنکړو موټر چی حرکت وکړو ما د موټر په ښښی سر تکیه کړو او ترڅو چی موټر دریدو همغسی ګنګس او بی خبره وم نه پوهیږم کله ډاکتر ته ورسیدو او کله د ډاکتر کوټی ته زه داخله شوم مخامخ ډاکټری مخکی چی یو د عمر څخه لږ پخه ښځه معلومیده په پریدلی رنګ په چوکی ورته ناسته وم!

ډاکتره خپل د چوکی څخه زما خواته را جیګه شوه او پداسی حال کې چی ماته رانږدی کیدل ویې ویل: د څو کالو یې نوم دی چشی دی؟
په لړزانده غږ مي وویل: 22 کالو یم نوم مي هم هوسې ده!
ډاکتره- مجرد که متاهل؟
- متاهل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټره پداسې حال کې چې زما په لاس د فشار علاه لګول ویې ویل: هغه سړی چې
درسره راغلی دی هغه دې میړه دی؟
- هو.

ډاکټره- سونی وخت مو دواده کیږی؟
- دوه دونیم میاشتې کیږی!
ډاکټری خپل غوږو ته هغه د دوی مخصوص ګوشکی نوم مې ورنه نه و زده! هغه یې
واچول او زما د فشار کتلو وقت کې وویل: د دې ښځه مخکی هم کله دی دسی فشار صفر
شوی وو؟
- نه!
ډاکټره بیرته خپل ځایګ کې کیناستل او د پارچی لیکلو وقت کې وویل: ورځه خپل میړه ته
ناری کړه!

خپل ځایه په یو سختې او ګنګس انداز پاسیدم دروازه مې چی خلاصه کړه جهان مې
دکوټې مخکی پداسی حال چې یو پښه یې پر بل اچولې وه او تسبیح په ګوتو کې اړول
راړول په چوکی باندی تروش تندی ولید د دراوزی خلاصیدو په غږ یې زما خواته
راوکتل او زر ځایه راپورته شو.
جهان- چشی ویل ډاکتر؟
په بی حال غږ مې وویل: وایې ته راشه.

جهان زه د اوږی ښځه ونیولم او ځای سره یې د کوټې ته ننویستم دواړه ښنګ په ښنګ
ډاکتر ته مخامخ کیناستلو چې ډاکټری خپل سر د پارچی لیکلو ښځه راپورته کړو او پداسی
حال کې چی هغه لیکل شوی نسخه یې د جهان خواته نیول ویې ویل: اوس خو کم تیسټ
نشو کولی ځکه فشار یې بیخی په صفر دی دغه لیکل شوی سیروم او پیچکاریانی راوړه
لړ چی دمه یې راسته سوه یو دوه ټیسټ به ورنه واخلو!

جهان په ورختا لهجه وویل: مشکل یې چشی دی؟
ډاکټره- امم تروسه کامل ډاډمن نه یم نو نسم ویلی ته دا نسخه راوړه خدای مهربان دی.
جهان زه کوټه کی پریخودم او د نسخه راوړلو لپاره د باندی ووت، ډاکټری د کوټې کونج
کټ ته اشاره وکړل او ویې ویل: هلته پریوځه په هغه کټ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سل زور او زحمت مې ځان تر کټ ورسه ویې پنخه دقو کې جهان د دوا سره راورسید ډاکتره زما د لاس په رګ لګیا وه ترڅو کنول تیر کړی خو زه د ماشومتوب څخه د پیچکاری کنول څخه ډاریدم نو د ډاره مې تول رګونه ورک شوی وه، د لس دقو وروسته په سل زحمت ډاکتری راته کنول تیر کړو اول یو تقویتی د فشار سیروم

چی هغه کې د کانګی پیچکاری اضافه کړل او یو هم د بدن د درد، سیروم نیم ساعت کې خلاص شو او زما طبعیت یې یو څه برابر کړو سر مې یو څه سپک شو او نور ګنګس نه وم ډاکتری یو بل نسخه زما خواته ونیول او ویې ویل: لاندی لابراتوار کې دا تیسټ وکړی بیا ماته راوړی.

نسخه مې واخیست او د کوتی څخه ووتلم زما په لیدو جهان زر رامخکی شو او کله چې زما رنګ او روی لږ تازه ولید له ورایه تندی خلاص شو.
جهان- ښه یې اوس؟
- هو.
جهان- زه شکر چې دمه دی لږ راسته ده.
نسخه مې د جهان خواته ونیول او ورته د چک آپ می وویل، هغه هم زما لاس نیولی د همغه یاد شوی ځای په خوا روان شو یو ساعت کې د چک آپ معلومات ورقی زمونږ لاس ته راکړل او ما هغه په لاس کې نیولی د ډاکتری کوتی ته داخله شوم.

معاینات مې د ډاکتری و مخ ته کیخودل او هغی هم د څو دقو ورقو اړول راړول وروسته ماته وویل: ورځه میره ته دی ناری کړه.
داسی زور یې راکړی و داچی هر دقه ډاکتری ویل میره ته دی ناری کړه! زړه مې غوښتل یو غټ جنګ ورسره وکړم خو څه می ونه ویل جهان ته مې غږ کړل بیچاره په تشویش کوتی ته راغلو دواړو په انتظار د ډاکتری خولی ته کتل!

هغی هم دسی په ناز خپل تیکر یو ځل جوړ کوی بیا قلم لاس کې پورته کوی خو خوله یې د خبرو لپاره نه خلاصه ول اخیر جهان په قهر جن لهجه وویل: مهربانی آورو څه مشکل دی؟
د جهان په غږ ډاکتر د معاینات کتلو څخه سترګی واخیستل او مونږ دواړو ته یې په کتلو وویل: دا اول وار چې دی راوړل وربانڈی شکی وم خو ډاډمن نه وم خو اوس ډاډمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم!

جهان په یو نا آرمه لهجه وویل: په چشی ډاډمن نه واست؟ زما د شزی مشکل چشی دی؟
ډاکټری خو دقی موږ دواړو ته وکتل بیا یې په مسکا جهان ته مخ کړو او ویې ویل:
مبارک شزه مو کوچنی لری.!

جهان په ګنګس انداز د ډاکټری ښخه پوښتنه وکړل: چشی؟ زه پوی نسوم!
ډاکټره- وایم مبارک مو شه تاسو پلار کیږی!
ډاکټری خبری کول خو زما مغزو کې یو لفظ ګرځیدی"مبارک شزه مو کوچنی
لری.!"مبارک شزه مو کوچنی لری.! "مبارک شزه مو کوچنی لری.! " د جهان په کار
چې زما لاس یې کلک ونیو او په خندا یې راوکتل د هغه ګنګس انداز ښخه راووتلم!
ډاکټرې خبری کول او جهان ورته سر خوځه ویې خو زه تروا‌سه هک حیرانه وم.

ډاکټری- دا څو ورځی روژی دی نه نیسي هم مور او هم جنین(مطلب ماشوم) دواړه
بیحده کمزوری او ضعیفه دی کوشش وکړی ډیره ستړی نشی او تقویت یې کړی هر رکم
خواړه او خوراک یې چی خوشیژی هغه ورته واخلی، د استرس او خفګان ماحول ښخه
یې وساتی، ځکه چې اول واری ماشوم یې دی شاید د ډیر خوړو او

خوراکونو سره حساسیت پیدا کړی(مطلب هغه چې ښځه د حامله داری وقت کې یو
خاص خوراک یا شي ته زړه کیږی موژ لهجه کې ورته اجای وایو او تاسو ورته نه یم
خبر څه وایست؟) او ویې نشی خوړلی، دی وخت کې د شزی هرمونونه بدل کیږی نو
شاید کوچنی،کوچنی الفاظو باندی غوسه،ژړا، قهر او داسی احساسات ښکاره کړی نو لږ
دی وقت کې خیال ساتی.
جهان په بی قراری وویل: نور چشی؟

ډاکټره- نور کوم خاص مشکل نلری زه ورته دوا زیاته نه لیکم کوشش وکړی د دوا او
سیروم لځایه میوه او نور خوراکی مواد ورکړی چې لژ انرژی پیدا کړی (ډاکټری سر
راپورته کړو او جهان ته په کتو یې کرار وویل: او کوشش وکړی د حال مراعت یې
وکړی(د ډاکټری د خبری په مطلب زه پوه نشوم خو جهان لکه چې پوی شو چی سر یې
کرار و خوځه ویې) اوس لاړشی د اختر نه بعد یو وار راوړی چې یو عمومی چک آپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورڅخه واخلو.

جهان- د کوچنی جنسیت اوس نه معلومیږی؟
ډاکتره- بهتره به وی وو ایست جنین نه کوچنی! تراوسه د 1:5 میاشتو یو د غوښی ټوټه ده! نه سر لری نه بر! تر ځلورم او حتا کله ناکله تر 7 میاشتی د کوچنی جنسیت معلوم کول سخت وی او تاسو اوس غواړی معلوم کړی؟
جهان- یا ... هغه .... خدای دی خیر کړی ... نور خو کوم داسی خاص دوا یا بل شی خو په کار ندی؟
ډاکتره- یواځی او یواځی ښه ساتنه او خوراک کوشش وکړی خوشحاله یې وساتی.
جهان- په سترګو.

جهان د خوشحالی څخه نه پوهیدی څه وکړی؟! د شفخانی ټول نرسانو او خاله ګانو ته یې د شیرنی په توګه پیسی ورکړل! تر موټر چی رسیدو جهان خو یو شل ځل پوښتنه وکړل چشی ته دی زړه کیږی درته واخلم؟ او ما یواځی د سر په خوځه ولو د نا جواب ورکو، زمما لاس یې کلک نیولی وو د شفخانی څخه نیولی تر کوره! یو دم یې لځان څخه نه جلا کولم کور ته د رسیدو مخکې د یو هوټل مخکې موټر و دره ویې او ماته په منت شو ترڅو یو شې وخورم! خو ما هیس شې ته زړه نه کیدو

جهان ښکته شو او د هوټل د هر خوراک او هر شئ چې هلته پوخ کیدو یو یو خوراک راوخیست او موټر ته راپورته شو چې ما په کراره ورته وویل: تا روژه ماته کړه؟
زما په خبری جهان راوکتل او د "نه" پشان یې سر وخوځه ویې او په خندا یې وویل:
درسته ورځ تږی(تږی) وم ځان سره می ویل مولا الله کړل اکبر ته یې نه پریږدم او یو ځګ وبه چیشم! خو اوس فکر کوم نه تږی یم نه وږی! اصلا بیخی لکه په آسمانو کې چی ګرځم دسی خوشحاله یم.

جهان زما لاس خپل لاس کې کلک ونیو او د ښکل کولو حال کې وویل: اوس زه الفاظ نلرم د بیان لپاره باید یو څه کرار شینم ځان سره او دا خبری هضم کړم! تراوسه هغه ستوی شهریانو خبره شوک کې یم!

جهان خندل خبری کول نازونه یې راکول پوښتنی کول، خو زه کرار خاموشه ناسته وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر منده وم! او د فکر ښخه زیات ویریدلی! نه پوهیږم ولی خو زړه مې نا آرمه و! ککورته په رسیدو جهان بغیر لدی چی چاته کوم څه وواېي زه یې تقریبا نیولی نه باید ووایم په غیږ کې خپل تر کوټې ویوړم! او بیا په تلوار د کوټې ښخه ووت د څو دقو وروسته د جهان مور راغله! زما په خیال جهان هغې ته خبر ورکړی وو چې د مور تندی داسی خلاص وو او په خندا یې زما تندی ښکل کړو،

جهان مور- خدای دی پخیر او خوشحالی دی دنیا ته راوړی د مور او پلار د سای لاندی خدای دی یو الصالح اولاد خدای زما د زوی په نصیب کړی.
ما د شرم ښخه سر ښکته اچولی وو خو جهان د خوشحالی ښخه نه تینګ کیدی هې ویل یې غواړم هوای ډزی وکړم! خو مور یې ورته ویل شرم دی د ماشوم په پیدا کیدو خلک ډزی کوی نه په نس کیدو؟ البته خبره یې ما منل اول ځل و د جهان د مور د خبری سره موافق وم، جهان مور څو دقی زموږ سره کیناستل او نصیحتونه او خبری وکړل د تلو وقت کې وویل:

جهان مور- هیچا ته ونه وایې چی کوچنی لری!
په حیرت مې وویل: ولی؟
جهان مور- د خلکو سترګې وژی دی نظر کوی دی، تر هغو چې نس دی یوڅه مخکی راځی او خلک درباندی پوهیژی ته چاته شی مه وایه!

ما جواب ورنکړو او د شرم ښخه مې سترګی ښکته واچول خو جهان وویل: بد به وکی هغه سوک چې بد نظر باندی زما شزی او کوچنی ته وګوری! هغه دواړه سترګی ورته د کاسې ښخه راباسم!

د جهان مور نور څه ونه ویل او د کوټې ښخه ووتل چې جهان اخیستلې تول خوراکونه زما مخ ته کیخودل! او په یو خاص لهجه یې وویل: امممم شه نو شه ملکه عالیٰ چشی دی خوشیژی پدی فقیرانه خوراکونو کی؟
په شرم او حیا مې وروکتل او ومې ویل: دسی خبری مه کوه.
جهان په خندا وویل: ولی ونکم؟ ته اوس یواځی امر کوه امر نور باره خلاصه یې!
په شرم مې وویل: اوس مې یواځی خبره منی؟ که ماشوم نه وایې ندی منل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- هغه وخت مې هم منل هغه وخت حکم منل دی واجب وو خو اوس فرض دی فرض ...!
جهان په خندا او نازونو د هر اخیستل شوی خوراک ځخه لږ لږ راکړل، او زه پوه شوم چې د سور کړی کباب سره مې نه لږی او په لیدو یې کانګې می راتلل، نور دومره خوراکونو سره مې حساسیت نه درلود ماښام د دی دوه میاشتو د عادت مطابق غوښتل مې د بام په سر ځایونه هوار کړم خو جهان پرینخودم او ځپل یې هم فرش هوار کړو هم ځایونه واچول بیا دهغه ځخه وروسته یط ماته اجازه راکړل چې ورسره په کراره کراره د بام سر ته پورته شم!

دسی با احتیاط یې رفتار کو چې ما هم داسی احساس پیدا کړو چې هسی نه غلطه و خوځیږم او ماشوم باندی یو شئ وشی؟ ماشوم! عجیبه احساس دی کنه؟ یو داسی انسان چې ستا د بدن د وینو او وجود ځخه جوړ شوی؟ او ستا ځپل په تعلق کیدی! داسی چې هیس سوک یې ستا ځخه نشی جلا کولی!

شپه د نیمی ځخه تیره وه جهان ویده شوی وو خو ماته خوب نه راتلو کله مې د آسمان ستورو ته کتل او کله مې هم د سپوږمي ړنا ته او کله مې هم د حیواناتو شور ماشور تر غوږ نیوی عجیبه احساس مې درلود! لدی چې یو ژوندی مخلوق د اوس لپاره زما نس کیدی او زما د وجود د رګ، رګ او ځاځکی،ځاځکی وینې ځخه تغذیه کوی او ژوند اخلی عجیب کیفیت یې درلود!

ځپل لاس مې په نس کیخودو خو هیس کوم عجیب شې می احساس نکړو؟ ډاکتری ویل تراوسه یو ټوټه غوښه ده؟ زموږ د پوهنتون استاد ویل د ماشوم زړه په ځلور میاشتنی کې جوړیږی؟! او همغه ځلور میاشتو کې خدای د ماشوم شکل او صورت جوړه وی! د هغه ځخه مخکی هیس شئ نه وی! یعنی اوس زما په ګیډه کې د جهان ماشوم دی! پدی فکر د جهان خواته راوګرځیدم چې کرار خوب باندی ویده و د سپوږمی په ړنا کې مخ کامل راته ښکاره کیدو.

نه پوهیږم ولې خو یو احساس د هغه خواته نږدی کولم؟ لاس مې د هغه په مخ کیخود د هغه په ویښتیانو ،ګیره مې لمس کړل! یعنی ماشوم به د جهان په ځهری وی یا زما؟ که هلک و شاید پلار ته لاړشی؟ نه ځینی هلکان ما لیدلی ځپل د مور پشان سترګی او قواره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لری! مطلب سترګی به يې توری وی؟ بغیر له کوم ارادی په همدی فکرونو کې ډوبه شوی وم او لاس مې هم د جهان په وینتیانو کې تیره و چې د جهان د خوب ډک غږ مې واوریدی:

جهان- خوب نه درځی؟
- راویښ مې کړی؟
جهان کامل زما خواته را وڅرخید او زه يې خپل غیږ خواته را کشه کړم او کرار يې وویل: امهم چشی ته دی فکر کوی چې دسی دی زما خواته په ځیر، ځیر کتل؟
- جهان!
جهان- جان جهان.
- یعنی ستا په نظر ماشوم به د چا په شکل او قواره ویې؟
جهان په خندا وویل: امم دی کې علمی بحث دی!

- ووایه نو ته غواړی ماشوم دی د چا په قواره او شکل وی؟ ستا څه خوښیږی هلک که جنی؟
جهان- هلک او انجلی دواړه د خدای رحمت دی، ماته فرق نکوی خو زما د زړه خبره که وسی زه لور غواړم!
- ولی لور؟ زوی ولی نغواړی؟
جهان- فکر وکه ستا په قواره او اخلاقو یو کوچنی بدماش ژبه وره لور ولرم! هی هی سومره خوند به وکی!
- زه بدماشه او ژبه وره یم؟؟

جهان کرار وخندل او ویې ویل: یا .. یا اوس نه یادوم هغه وختی اول وار مې چې ته کابل کې ولیدی زما د موټر په خط اچولو چې جنګ مو وکې(جهان کرار وخندل او زه يې نور هم خپل سینی پوری ونیولم او ویې ویل: هغه ورځ زما دسی خوش سول ستا هغه ملا مات کونکی جوابونه هههه

د هغه ورځ په یاد راوړلو خندا مې په خوله راغله او ورته مې وویل: هغه ورځ ته بیخی عجیب ستایل کړی وو! په هغه سور دوبی او ګرمی کیدی غټ پټو، واسکټ، او سپین کرمیچ بوټان دی په پښو کړی وه او هغه عطر دی د دری متر لری درنه خوشبوی تلل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان په خندا وویل: بده وه خوشبی تلل بد بوی خو نه تلی!
- دومره هم سوک عطر په ځان نه خالی کوی.
جهان- رشتیا که ووایم زما سره د عطرو کوچنی قوطی و لاره کې د هغه سر خلاص سوی وو او ټول زما پر کال چپه سوی وه کنی زه دونی د عطر وهلو شوقی نه یم.

جهان خبرو خبرو کې خپل لاس زما په نس کیخودلی و! چې ما ورته وویل: لاس دی لری کړه.
جهان- ولی؟
- بد مې راځی دسی زما په نس لاس وهې!
جهان- یووو زه خو ستا سره کار نلرم خپل لور ته ناز ورکوم!
- لور؟
جهان- اهوم زما شایسته لور.
- که هلک شو بیا؟
جهان- امم بیا نو خپل بچی ته ناز ورکوم!

- تراوسه خو یو هم نشته د ډاکټری خبره هسی یو تونه غوښنه ده نو لاس دی لری کوه.
جهان خپل لاس لری کړو او دا ځل یې زه خپل غیږ کې ونیولم او کرار یې وویل: اصلا زوی او لور ایله کوه اوس مهم مور یې ده.
جهان خپل د خبری کولو وروسته په خندا شو چې ما په شرم غوښتل ورڅخه لړ لری شم خو هغه اجازه رانکړل او همغسی غیږ کې نیولی د ویده کیدو یې وویل.

د هغه ورځ په سهار جهان خرید ته تللی و او ماته جونید ته یې د اختر کالي اخیستی وه، د ټولو څخه چې راته جالب،خوښ او هم عجیبه احساس مې پیدا کړو د جهان لخوا په اخیستل شوی یو جوړه د ماشومانو کالو کې وو! یو جوړه ګلابی رنګ بیحد کوچنی کالی! د جهان په خبره زما راروان ماشوم ته!

ټول ورځ مې هغه ماشومانه کالو ته کتل او په شونډو مې مسکا راتلل، د اختر اول ورځ د جهان دوی کور کی د محشر د ورځی پشان وه! ټول کلي سړیان راتلل ارباب ته د اختر مبارکی لپاره! کارونه هم بیمده زیات وه چای به مو دم کړی نه وه چې ماشوم به ودریدی چی نور چای هغه خلاص شول! ټول ورځ مې وقت پیدا نکړو چې لاس او مخ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومینځم او د اختر کالي مې واچوم د ماذديګر خوات لړ کور په آرامه شو، د سهار ښځه مې جهان هم نه و ليدلی يواځې د اختر مونځ ته چې تلې د کالو ورکولو حال کې مې ليدلی و!

رښتيا که ووايم زړه مې ورڅخه ونيول شو! د هغه خبره زما اول اختر د هغوی کور کې هغه بايد يو اختر مبارکی يو خبره خو راسره کړی وايې؟ خو د سهار چې د کور ښځه وتلې و او ماته يې هيس خبر نه و راکړی، خفه او زړه نيولې خپل د کوټې خواته روانه شوم نه مې د اختر کالي واچول او نه مې هم کوم سينګار وکړو خفه او خسته کوټه کې کيناستم! خپل لاسونه ته مې وکتل چې په نکريزو سره وه! دا راته مابنام جهان په زوره سره کړل! دومره ما ويل مه کوه او هغه ويل نه بايد لاسونه دی سره کړی اخير زما لاسونه يې په زوره راته سره کړل البته خپل لاس يې هم په نکريزو شو!

او سومره سهار د جهان د نکريزو په سور لاس باندی ارباب او ورونو يې وخندل او طعنی ورکړل البته جهان د ټولو جواب په کامل آرمتيا کی ورکړو او ويې ويل خپل د ښزی لاس مې سور کوی پدی کې د چشې شرم دی؟ خو زه سومره وشرميدم پدی کار د جهان ورينداركيانو او مور ته! په همدی فکرونو کوټه کې ناسته وم چې د کوټې دروازه نلاصه شوه او جهان راداخل شو زما په ليدو چې نه مې کالې اګولی وه او نه مې هم سينګار کړی وو په حيرت يې وويل:

جهان- ته ولی دسی ناسته يې؟
په غوسه مې ورنه مخ وګرځه ويې او ومې ويل: خپل لوفر بازی دی وکړل اوس راغلی؟
جهان په حيرت وويل: زه او لوفر بازی؟
- هو نو د سهار چی د کور ووتی اوس د مابنام په آذان راغلی دا هم ستا په کور کی زما اختر دغه اختر دی ياده وی چې ستا سره يې يوځای تير کړم؟
جهان په خندا زما خواته رانږدی شو او ويې ويل: زما په سر يو قوم قسم اخلې هغه وقت ته ماته لوفر وايې؟ هی هی د رشتيا هم چې پر ښزی باندی د ميره قدر هيس کله نه معلوميژی.!

- که لوفر دی نه کول نو څه د اختر په اول ورځ خپل د خسر کور ته تللی وی؟
جهان په لوړ غږ وخندل او ويې ويل: ته د کوم خوا خبره سوی چې زه د خسر کور ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللی وم؟
د جهان پدی خبره مې ورروکتل نه پوهیږم ولی خو سترګو کې می اوښکی راتوئی شول
چې جهان په تلوار وویل: ای ای و نه ژاړی زه یو دانه خسر لرم او د هغه پسی تللی وم
کابل ته!

په حیرت می ورروکتل: چیرته؟
جهان زما ځنګ ته کیناستی او زما د لاس په نیولو یې وویل: هغه ډاکتری ویل ته ډیر
کمزوری یې او نه باید ستړی سی نو ما ځان سره ویل چې د دی دنیا سر څخه تا ویسم
کابل ته و لاکه خدای نکرده نه ته پاتی سی نه کوچنی! نو زه ولاړم معلم صیب او ستا مور
مې راوړل!
په حیرت مې وویل: ادی او بابا راغلل؟
جهان- هو.

- رشتیا وایې؟
جهان- ما تراوسه تاته درواغ ویلی؟
بغیر لدی چې د جهان خبری ته توجه وکړم په تلوار لځایه پاسیدم چې جهان وویل: ای په
کراره سوک دسی نه ولاړیژی.
بیا می هم کوم توجه ورته ونکړل او غوښتل مې لاړشم وګورم چی جهان ربنتیا وایې او
ادی او بابا یې راوړی کنه؟ خو جهان پرینخودم او ویل اول کالی بدل کړه لږ سینګار وکړه
هسی نه پلار دی ما را ونیسی چې زما پر لور ظلم کوی؟!

دومره ډیر یې وویل چې مجبور په تلوار مې کالی بدل کړل او نه پوهیږم سر کم مې
سینګار وکړو او د کوټی دروازی خواته په پرواز شوم، د زینو څخه د راښکته کیدلو وقت
باندی د جهان زاره وچودل هی ویل په کراره په کراره خو ما هیس توجه نکول دهلیز ته
چې ورسیدم د ادی او بابا غږ مې د جهان د مور د کوټی څخه وآورید په تلوار مې دروازه
خلاص کړه، فکر مې کو کلونه، کلونه کیږی چې ادی او بابا مې ندی لیدلی!

نه مې د جهان مور ته نه ارباب ته او نه مې هم په کوټه کی موجود کسانو هیچا ته فکر
ونکړو او خپل ځان مې د ادی غیږ کې واچو! ادی مې کلکه نیولی وه او اوښکې او سلګی
وه زړه تنګون وو چې د ساندو او ژړا په شکل وریدل، د ادی د غیږ څخه جلا شوم او دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځل د بابا امن غیره او مردانه لاسونه وه چې زه یې خپل په حصار کې ونیولم زما د ډیر ژړا څخه د جهان طاقت تمام شو او ویې ویل: بس دی مه ژاړه.

د هغه په خبره بابا زه خپل د غیږ څخه جلا کړم او په خندا یې وویل: بس دی مه ژاړه کنه دا خاوند دی موږ بیرته کور ته استوی.
جهان- استغفرالله خدای دی نکوی .... یا ه .. هغه د دی دپاره شه نده دونی ژړا...!
په شرم مې سترګی ښکته واچول د ادی او د بابا د خبرو څخه معلومیدل چې جهان دی هغوی ته ټول حال ویلی وی؟

د ادی څنګ ته ناسته وم دومره مې ځان د هغی شاته پټ کړی و چې د ارباب او د جهان د ورونو نظر راباندی ونه لړیږی ټول یوه کوټه کی ناست وو! ارباب او بابا په خبرو کې ګرم راغلی وه جهان هم د جهانګیر سره خبری کول او تندی تروش وو! د جهان وریندارګیانی کوټې ته رانغلل ځکه د بابا څخه یې مخ نیوی!

د نیم ساعت کیناستلو وروسته ادی په موټر کې سټریا بهانه کړل او زما سره د کوټې راوتلل، خپل کوټی ته مې ویوړل زما کوټه او شیان ادی نه وه لیدلی! ادی په ځیر ځیر زما کوټه چک کول د کوټې وروسته زما نمبر و زه یې د لاس څخه ونیولم او مخامخ راته کیناستل مخامخ د ادی نظر ته می نشو کتلی او شرمیدلم چې ادی خپل لاس زما په سر تیر کړو او کرار یې وویل: خدای دی ما ستا څخه قربان کړی.

په تلوار مې وویل: خدای دی نکوی.
ادی- جهان زوی چې راته وویل کوچنی لری باور مې نکیدی! تراوسه فکر کوم هسی یو خبره وه؟
په شرم مې سر لاندی واچوی چې ادی غیږ کې ونیولم او د جهان د مور پشان دعاګانی شروع کړل ادی او بابا یو هفته کامل زما سره پاتی شول، او هغه یو هفته زما د ژوند بهترینه یو هفته وه! ادی نه تلل خو د آسما په زیات ټینګار او ګیلو چې ویل یې زه مو پریخودم هغه لور لپاره مو کندهار ته ولاړی! ادی مجبوره شوه لاړه شي.

د ادی او بابا د تلو وقت کې به زه خپل د ژړا او بد حال او د جهان غوسه به یاده نکړم، هغه ورځ د جهان په خبرو د هغه ټول وریندارګیانی پوه شول چې زه ماشوم لرم؟! د کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه مې خلاصه کړل او جهان مې د الماری ښنګ ته د حساب کتاب حال کې ولید! زما پر لیدو یې خپل د کار وبار نوټونه او حسابونه را ټول کړل او خپل ښنګ ته یې اشاره وکړل، د اوبو جګ مې کیخود او د جهان ښنګ ته کیناستلم چې هغه هم خپل غیږ خواته کش کړم او په ګیله مند انداز یې وویل:

جهان- ډیره بی وفا یې.
- ولی؟
جهان- یو هفته!
خندا مې راغله پوه شوم چی مطلب یې څه و!؟ یو هفته چې ادی او بابا دلته وه ما کامل خپل بیستره او شیان ټول کړی وه او د ادی سره د بام په سر ویده کیدلم او جهان یو هفته کامل دلته کوټه کی وو!
زما په خندا جهان کرار وویل: خانده خانده مشکل نسته، زما نمبر به هم راسی.
- وای ما څه کړی؟

جهان- چشی دی کړی؟
- خود نو څه می کړی؟
جهان زما مخ خپل خواته وګرځه‌و او په همغه کرار انداز یې وویل: منم چی مور او پلار دی وه اول وار د واده نه بعد زموږ کورته راغلی وه! خو دا معنا نه درلودل چې ته دی 24 ساعت ورسره اوسیږی... که نور نه وو ماشام خوب وخت کی خو راتلی سوی!
- هغه ادی ن ....
جهان زما خبره پری کړل او په خندا یې وویل: اهااا دورواغ به نه وایې! ځکه خپل مې ستا او ستا د مور ژغ واوریدی چی هغی ویل ولاړسه خپل کوټې کی د میره سره دی بیده سه او تا ویل میره ایله کوه ....

د شرم څخه مې سر ښکته واچوی، چی جهان په همغه لهجه وویل: شه نو شه میره ایله کوه!
- نه ما دسی نه ویل.
جهان- اممم تا دسی نه ویل شه ..
خاموش شوم چی جهان وویل: ستا د دی خبری په ضد پو هیژی چشی کوم؟
- څه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان د شیطنت خپل وریځې پورته واچول او ویې ویل: ځم ایران ته یو دوه کاله دسی یواځی پاتی سی بیا زما په قدر پوهیژی بیا هغه وخت ګورم وایې میره ایله کوه یا نه؟

د جهان په خبره ما په لوړ غږ وخندل او ومې ویل: چیرته ځی؟
جهان هم زما په خندا وخندل او ویې ویل: ایران ته مسافر کیژم ستا د لاسه.
په شیطنت مې وویل: چیرته؟؟؟
زما په شوخ لهجه د جهان په خوله مسکا راغله او ویې ویل: ایـــــران ته.
په شیطنت مې وویل: کله ځی؟
جهان- چیری؟
په شیطنت مې وویل: وی خو ته وایې ځم ایران ته وایم کله ځې چی کالی دی درته سم کړم د سفر بکس دی درته جوړ کړم؟

زما په خبری جهان خپل وریځی د حیرت پورته کړل او ویې ویل: یعنی د رشتیا دونی زړه دی غواړی زه ولاړسم درنه؟
د هغه د غیږ څخه مې ځان جلا کړو او د ځایونو اچولو وقت کې می په شیطنت وویل: ما خو څه ندی ویلی! ته وایې روان یم ما هم ویل پخیر ...(په زوره مې ځان کلک کړی و چې له خندا شنه نشم، جهان په یو نامیده نظر نالی زما د لاس واخیستل او د هوار کولو حال کې ماته یو قهرناکه نظر واچوی او ویې ویل:

جهان- هی خدایه یو دغه پاتی و د یو کوچنی(ماته یې اشاره وکړل) د لاس د توکو سم! د دی لځایه چی ووایه مه ځه زړه می درپسی تنګ کیژی وایې کوم کالی درته بکس کې ویژدم!
په هوار شوی نالی څملیدم او خپل مخ مې د هغه څخه وګرځه ویې، د هغه نامیده او حیرت ناکه څهری ته مې چی کتل خندا مې راتلل نو ځکه مې مخ ورنه وګرځه ویې چې جهان زما د غوږ اندی ته وویل: فکر د دی زما حق خوری!

ـ د څه حق دی؟
جهان- یو هفته خو د غلطی څخه لا زما خواته رانغلی اوسم چی راغلی ما ته دی شا ګرځه ولی؟!
بغیر لدی چې مخ ور وګرځه وم په شیطان لهجه مې وویل: کوم خاوند چی خپل حامله

(c) ketabton.com: The Digital Library

داره ښځه د پلار په کور پرېږدی او خپل د لوفری لپاره ایران ته ځی داسی خاوند هیس حق نلری تمام.
جهان په خندا زه خپل خواته کش کړم او ویې ویل: هیس حق نلری؟ تمام؟ ها؟
په همغه شیطنت مې وویل: هو تمام زما او ستا نور کچی(خپل د لاس کوچنی گوته مې جهان ته د کچی مطلب قهر په معنا ونیول چې هغه هم ناځوانی ونکړل او زما گوته يې په غاښ کړل او په خندا يې وویل:

جهان- ته دوه ولیشتی(مطلب ټیټ قد) زما سره کچی کوی؟
- اول خو دوه ولیښته نه زما قد 166 دی دویم هو کچی.
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ښو ... ښو .. قد دی سونی دی 66؟
په غوسه مې وویل: 166!
جهان په خندا وویل: هغه سل تا ورپسی کړی کنه ته 66 ته يې.
- خپل به 66 ته يې زه ډېره هم لوړ قدی یم.
جهان په خندا وویل: هو هو ته چنارګله یی.

په ګواښ لرونکی انداز مې ورته وویل: کوم شک لری؟
جهان په همغه خندا وویل: یا ... یا زما دی توبه وی ته وواېه 180 قد لرم زه هم وایم په سترګو.
- سترګی دی بی بلا.
جهان- جـــار ناز ورکول دی هم زده دی خو نه وایی؟!
په شرم مې خپل نظر ورڅخه ونیو چې جهان خپل غیږ خواته ونیولم او په کراره يې وویل: رشتیا وواېه ایران ته ولاړسم خفه کیږی راپسی؟؟

یو دقه مې فکر وکړو چې د جهان څخه لری ژوند کول ښنګه دی! او همغه یو دقه فکر زما و جود له ویری و لړزه وی، په کراره می وویل: که ته ایران ته ولاړسی زه هم ځم د بابا کورته.
جهان- ولی؟
- نو ستا څخه بغیر زه دلته څه وکړم؟ ستا کورته زه ستا په نوم راغلی یم ستا په شتون دلته یم که ته یو ورځ ونه اوسیږی زه هم ځم لدی ځای څخه.
جهان- اممم دغسی ټوکی مې کول ما خو خپل ځان په غاړه کی ندی ولیدلی هلته ولاړسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دوه ورځو کی سکته کوم.

په خندا می وویل: خدای دی نکوی ولی؟
جهان- یعنی دونی ستا ښخه لری هر دقه به فکر کوم دا چشی کوی؟ ډوډی خوړلی؟ ستړی سوی خو نده؟ درد خو نلری؟ او خلاصه چې د هغه خو چې ترڅو راځم ستا د لاسه به بوډا یم!
په خندا او شیطنت می وویل: وی خپل بوډا توب پر ما مه اچوه د اول ښخه بوډا وی!!
جهان په خندا خپل د ګیری او سر څو سپین ویښتیانو ته اشاره وکړل او ویې ویل: بارو وکه د واده مخکی په شمار باندی دری ویشتیان می د ژیری سپین وه څلور هم د سر! اوس وګوره (د هغه په خبره ما هم په خندا د هغه د ګیری او و ویښتیانو سپین شوی ویښتیان شمارل شروع کړو هغه هم په خندا راکتل.

- دا یې هم 13.14.14.15.16.17...
زه لا د ویښتیانو د شمارلو حال کی وم چې جهان وویل: وه سم یې شمار کړه چی تول ستا د لاسه دسی سوی.
- ځان په ما باندی مه تاوان کوه د اول ښخه هم دست دوم ویی!
(دا خبره می د خولی ښخه بی ارادی ووتل او ژر می خپل به خوله لاس کیخود چې جهان د خندا او حیرت ښخه په لوړ غږ وویل: چشـــی زه دست دوم مال یم؟ زه تا ته چنایې کم کیفیت مال شکارم؟

په تلوار مې وویل: یا .. یا ما دسی مطلب نه وو.
جهان- شه نو شه زه اوس دست دویم مال سوم ..!
- نه ما دسی نه ویل.
جهان په شیطنت وویل: دست دوم مال ډیر کم کیفیت وی نازولی او دومره کار نکوی (جهان خپل د خبری سره سم زما نس ته اشاره وکړل چې د شرم ښخه می مخ تک سور شو او په غوسه مې ورته وویل: ډیر بی ادب یې.
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: وی خو رشتیا وایم.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریم میاشت مې تازه شروع شوی وه خو زما نس د عادی حالت څخه بیحده غټ معلومید! ما فکر کو چی د جهان د ډیر توجه څخه چی هی هر خوراک راکوی دسی چاغ شوی یم! خو د جهان مور ویل لاړشی ډاکتر ته اخیر جهان هم په تشویش شو او ډاکتر ته یې ویوړم! او ډاکتری یو داسی خبر راکړو چی هم خوشحاله شوم او هم و ویریدم! زه جمل حامله وم! (دوه ماشوم) د دی خبر په آوریدو ټول کور او کلې کی بد حال جوړ شو جهان خو د خوشحالی څخه نه پو هیدی څه وکړی، خو د جهان مور ماته په تشویش وه ویل یې اول واری ماشوم زیات سخت وی او هغه که جوړه یې وی بیخی زیات.

په هغه ورځ چی جهان خبر شو زه جوړه ماشومان لرم خیرات یې وکړو ارباب هم مولا پسی نفر استولی و ترخو ماته د نظر تعویذ ولیکی! د دوی په ټول کور کی تراوسه هیچا جوړه ماشوم نه وه په نس شوی؟ خو ما د مور لخوا د جوړه یې ماشومانو شانس درلود ځکه زما مور څو ځله جوړه یې هلکان یې پیدا شوی وه خو مړه! دغه خبری زه ډاره ولم

چی هسی نه د ادی چل پر ما وشی؟ ادی چی هم خبره شوه نو زیات په تشویش شوه خو ماته یې دلداری راکول چې خدای به خیر کړی.

ډاکتری زما د وضعیت چک کولو لپاره هر یو میاشت وروسته غوښتم او دری متره د نصیحتونو او خوراکونو لیست یې لیکی جهان هم بغیر د یو زری اشتباه او غلطی څخه ټول هغه شیان اخیستل او په ناز، جان، قربان یا حتا کله ناکله په ګواښ او قهر راباندی ټول هغه شیان خوړل! د ګل بی بی خبره سم راڅخه فارمی چرګه جوړه شوی وو! د جهان هغه دومره لوی اربابی کور کی ما نه لاس تور شی ته وهی نه سپین د سهار څخه به چی لګیا شوم تنها کار می خوراک خوب، خوراک خوب بس نور هیس کار می نه درلود،

په اوه ام میاشت د ګرځیدو نه وم وزن می چې چک کړو زه چی په زوره د 50 کیلو راتلم اوس د 88 کیلو وم! ډاکتری ویلی وه چی لږ لږ دی وګرځم او ډیر استراحت هم ښه ندی! خو د اوه میاشتو مفته خوړلو وروسته ما د دوه قدم وهلو طاقت نه درلود جهان به دلاس څخه ونیولم او په سل جبر،منت او سنت د حویلی د دی سر څخه تر هغه بل سر به ولاړم البته هغه هم د جهان خبره کاش ستا تګ وایې! ځان به مې په هغه اچولی وو هغه به ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسی کش کولم.

د ډاکټری په خبره چې ویلی وه په زینو مه پورته کیږه ښه ندی درته، جهان لاندی کوټی ته شیان راوړی وه، د ارباب د کوټی ځنګ کوټه زموږ ووا داسی بد موقعیت یې وو هر دقه که به د ارباب د مخ ځخه تیریدم داسی شرمیدم جهان ته مې ځو ځله وویل خو هغه ویل د ماشوم تر پیدا کیدو مجبور لاندی کوټه کې واوسیږو ځکه زینو باندی پورته کیدل تاته ښه ندی! ما چی هم ولیدو بله چاره نشته مجبور یا د کوټی ځخه نه وتلم زیاد یا هم که بهر تلم اول مې شاوخوا کتل چې ارباب خو نشته! بیا د کوټی ځخه بهر کیدلم.

نیمه شپه وه جهان په آرامه خوب ویده وو، خو ما ته خوب نه راتلو! پدی کور کی نه تلویزیون وو نه مې موبایل درلود نه هیس کوم بل شی! درسته ورځ یا می د جهان د الماری د اسلامی بخش کتابونه ویل یا هم همغه یو دانه د رحمان بابا دیوان اشعار مې مطالعه کول! زړه مې بیحده تنګ وو مخ مې د جهان خواته راوګرځه ویې غوښتل مې راویښ یې کړم! خو زړه مې ونشو درسته ورځ ستړی وو یو ماښام بیکاره شو هغه هم اوس زه یې خوب ته پرینږدم ظلم دی!

بغیر لدی چې جهان راویښ کړم په سل مشکل باندی لځایه پاسیدم خپل ټکری مې په سر کړو زړه مې غوښت لږ حویلی کې قدم ووهم! کرار کرار له کوټې ځخه ووتلم ټول کور کې یو درنه خاموشی خپره وه، شاید دشپې دوه دری بجو خوا وه په مشکل مې خپل ځپلی په پښو کړل پښی مې پرسیدلی وه! او په زحمت باندی ځپلو کې ځای کیدل! د دهلیز د دروازی خواته روانه وم یو لاس باندی مې خپل ملا نیولی وه بل مې هم په نس ایخودلی وو بیخی سمه نشوم تللی! د دهلیز دروازی ته رسیدلی نه وم چې د ارباب غږ مې د شالخوا واوریدی!

په ویری او وحشت باندی شاته راوګرځیدم چې ارباب خپل د کوټی د دراوزی ځخه زما خواته رانږدی شو زما په لیدو یې کرار وویل: و خو مې نه بیره ولې؟
- ن .... نه ..
ارباب- زه شه دی ... چیری تللی؟
نه پوهیدم څه جواب ورکړم؟ مجبور په شرم مې ورته وویل: هغه لږ زړه مې تنګ و غوښتل مې حویلی کې لږ وګرځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارباب- درد لری؟
د شرم څخه مي خپل شونډه وچيچل د کوټې څخه په راوتلو پښيمانه شوم، په ښکته سر مې
د نه پشان جواب ورکړو چې ارباب کرار وويل:

ارباب- پدی نیمه شپه یو درنې(حامله داره) ښځی ته شه ندی په دی تور تیاری کې
وګرځې هلته به دی خدای نکرده د پیشو د بچی میاو آوریدلی وی او د ویری به دی
کوچنیان نقصان کړی وی؟

په حيرت مې ورورکتل چې هغه زما د کوټې خواته اشاره وکړل او ویې ویل: که بیخی
خوب نه درځی جهان راویش که د هغه سره ولاړسه.
ارباب دا خبره وکړل او خپل د کوټی خواته بیرته روان شو، رښتیا وایي زه هسی خپل
دومره ډارنه شې یم د ارباب خبره د پیشو په میاو دری منه لځایه خیز وهم اوس دومره
شجاعت ما د کوم کړو چې د ارباب د کور پدی دومره غټ حویلی کې یواځی قدم ووهم
هغه هم دشپې په دری بجو؟

خپل کار ته حيرانه شوم ښپلی مې د پښو وباسل او د کوټی خواته روانه کیدم چې جهان
مې ورختا ولید چې د کوټی څخه راووت، زما په لیدو خو ثانی راوکتل لکه چې یو څه
زړه یې ډاډمن شو په همغه ګنګس انداز له خوبه رامخکی شو او ویې ویل: چیری تللی
وی؟
- خوب مې نه راتلو غوښتل مې قدم ووهم...

جهان- پدی نیمه شپه؟
- هوم.
جهان- زه به دی راویش کړی وایې.
- هوم خو ستړی وی زړه مې ونسو.
جهان خپلو ویښتیانو کې لاس تیر کړو او ویې ویل: زه راځه اوس خو راویش سوم.
- نه اوس مې نور زړه نغواړی هسی تکه توره شپه هم ده.
بیرته کوټی خواته روان شو، جهان خپل ځای کې څملیدی او زما به لیدو یې وویل: سبا زم
درته یو دانه موبایل اخلم هم به دی سات ورسره تیر سی او هم کله چې نه یم کولی سم
خبر دی واخلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوم په ویلو مې جواب ورکړو چې جهان کرار وویل: درد لری؟
- نه
جهان- بیا ولی دسی خفه او نا آرامه يې؟
- نه پوهيږم فکر کوم زړه مې يو چا خپل موټ کې نيولی او نفس مې را قيد کوی.
جهان زه خپل غيږ ته نږدی کړم داسی چې زه په تکليف نشم او کرار يې زما د غوږ څنګ ته خپل په هغه ښايسته غږ د قرآن ويل شروع کړل! دومره ښايسته يې تلاوت کوی چې زه ما ورته بی اختياره غوږ نيولی و، هر حرف هر لفظ هر آيت هر زبر هر زير يې داسی ښايسته قرات کو چې زما نفس تنګی لمينځه ويوړل،

همغسی خاموش د جهان تلاوت ته مې غوږ نيولی وو، چې خوب وړی وم، سهار کار ته د تلو مخکی جهان زه راويښه کړم، يو کتاب نصيحت او وصيت يې راته وکړو، بيا پداسی حال کې چې زما لاس کې روپې کيخودل زما تندی ښکل کړو، او خپل د کار خواته روان شو! ما هم کمپل راکش کړو او تر غرمی مې ورته خوبونه وکړل، د غرمی د آذان کولو مخکې روقيه په زر چل او فريب ولاړه کړم ترڅو يو شی وخورم، د ماشومانو پشان اخلاق مې پيدا کړی وه ترڅو چې جهان يا يو چا راته ويلی نه وايې او ډوډی راته راوړی نه وايې ما هم هيس نه خوړل!

د ډوډی خوړلو وروسته بيا مې سترګی د خوب څخه نه خلاصيدی روانه شوم چې کوټی کی ويده شم چې ناساپه مې د حويلی څخه د جونيد د ژړا غږ وآوريدی؟! په تلوار د حويلی خواته روانه شوم کله چې ورسيدم نو جونيد او بشير د جهان مشر وراره چې فاطمه يې ورته کړی وه د جنګ په حال کې وليد؟ بشير جونيد د لغتو لاندی نيولی وو د هغه پدی کار په يو تلوار د ځو دانو مخکی زينو څخه ښکته شوم داسی چې خپل وضعيت مې يودم لياده وتي و، هغوی ته په رسيدو بشير مې د اوږی څخه کش کړو او د جونيد څخه مې لری کړو، زموږ په غال ماغال د جهان وريندارګيانی هم بيرون راوتلل

په تلوار مې جونيد له ځمکی څخه را پورته کړو او په ورختای مې ورروکتل چې وګورم کوم ځای خو يې ندی خوږ شوی! کله چې دادمن شوم ښه دی نو خوله مې په بشير خلاصه کړه او ومې ويل: ته نه شرميږی غټ هلک يې ماشومان سره جنګ کوی او وهي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشير- ته زموږ په جنګ کې کار مه لره د کاکا شزى دا زه نن انسان کوم.
بشير دا خبره وکړل او غوښتل يې بيا د جونيد خواته راشي چې ما جونيد خپل شاته کړو او بشير ته مې وويل: څه يې کړى چې ته يې غواړى انسان کړى؟
بشير- بس يو شي کړى.
د جونيد خواته مى مخ را وګرځه و او پوښتنه مې ورڅخه ورکړل:ګ په څه باندى مو جنګ دى؟
جونيد په ډار شوى انداز راوکتل او ويې ويل: ما ورته پخداى که چشي ويلې وى يواځې مې وويل فاطمه خاله هم انار خوش دى ...
بشير- درته مې ونه ويل نوم يې مه اخله...
بشير دا خبره وکړه او بيا د جونيد خواته په راتګ شو چې ما په زوره ونيو او ومې ويل: څه خبره ده اوس په دى نوم اخيستو څه کيږى؟

بشير د قهر او غضب څخه تک سور شو او ويې ويل: زما د شزى نوم يې د دوکان مخکى د سل سړيانو مخ کې واخيست ...(د بشير په خبره د حيرت او تعجب څخه مې خوله خلاصه پاتى شوه! يا الله دا څه وايي په ځير ځير مى بشير ته وکتل قد او قواره يې لږ غټه وه خو د عمر څخه تازه 14 کالو ماشوم وو! خدايه دغه هم په ښځى پوهيږى! نه پوهيدم د حيرت څخه وخاندم که د داسى ماشوم په حال و ژاړم! جونيد ته مې وکتل او ومې ويل:

- که د بشير بد راځى نو ته يې هم د ښځى نوم مه اخله بده ده.
جونيد- خو هغه زما فاطمه خالــ..(جونيد لا خبره نه وه پوره کړى چې بشير ور حمله کړه او کنځل يې شروع کړل، غوښتل مې بشير ونيسم چې د هغه بوکس زما په خيټه ولګيدى او د درد څخه مې اخ پورته شو .... زموږ په شور ما شور د کرر خلک هم راووتلل زما به ليدو د جهان د مشر وريندارى غږ پورته شو..

وريندار- وى خداى دى ځواني مرګ که بشيره خپل د کاکا شزه دى خوږ کړل ..
د ډير درد په ځان نه يم پوهيدلى او همدلته ځاى پر ځاى کيناستم لاس مې خپل په نس نيولى وو او د درد څخه همدلته په ځمکى ځان مې راټول کړى وو، د ډير درد څخه مې نفس نشو اخيستى، غوږونه مې بنګ غږ کو او هيس آواز سم نه راتلو خو دومره پوه شوم چې يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غښتلی مردانه لاسونو لځایه پورته کړم زما په نظر ارباب وو! ځکه هغه وخت کور کی د هغه څخه بغیر بل هیس سوک نه وه، سترکی مې د درد څخه پټی وه..

د ډېر درده مې خولـه په مخ روان وه، فکر مې کو په نس کې می سوک چاقو ګان وهی دسی درد مې درلود، همغه حال کې می د ارباب د زور څخه حیرت وکړو! د 70/65 کالو بوډا سړی وو خو زه یې داسی جست له ځمکی پورته کړم او دهلیز ته یې ویوړم چې خپل هک حیرانه شوم! د جهان مور په ورختای زما سر خپل غیږ کې ونیو او روقیه ته یې چغی کړل: جر کوه یو پیاله وبه ورته راوړه.
روقیه په تلوار د آشپزخانی خانی خواته لاړه.

ارباب په غوسه وویل: دا کم د بی پدر اولاد وار وکیورباندی؟

ګل بی بی پداسی حال کې چې زما لاسونه یې نیولی وه او په ورختا یې چاپی کول ویې ویل: د جونید او بشیر جنګ و موژ فکر کوی سات تیره وی دواړه خو ناسابه بشیر وار وکی ...
ارباب د غوسی څخه تک سور شو او څو کنځل یې بشیر ته چې زما په نظر د ویری څخه تختیدلی و ور واچول او بیایی ماته وویل: ناوی شه یې؟

ما غږونه ټول آوریدل خو د درد څخه مې یو لفظ د خولی نه وت! اوبه راغله د جهان مور لږ زما به مخ واچول او یو څو غړپ یې خولی ته راکړل، خو ما تراوسه همغسی درد درلود او غوځیدی نشوم! ارباب چې ولید زما حال بیحده خراب دی په تلوار یې وویل: زه موتر باسم د باندی حجاب مجاب واغوندی وربادی یو وار ډاکټر ته یې ویسو.

تر موټر او ډاکټره چې رسیدم ما فکر کو د پینو څخه مې نفس ځی، زما د خراب حال په لیدو د جهان مور چې موټر کې زما سره ناسته وه او زما سر یې غیږ کې نیولی وو ژړا ته شروع ورکړل، چې د ارباب ورختا او غوسه ناکه غږ مې لږ لږ آوریدی لکه چې جهان ته یې زنګ وهلی و او ورته ویلی وه د شفخانی خواته راشی، لاس مې خپل په نس کیخودلی و او یو دعا! یو لفظ خپل د ژوند او خپل د صحت څخه مې مخکې د خدای وغوښتل" یا الله ته زما ماشومان وساته راته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(یو کال وروسته)

- جونید ....
زه چغي وهم او جونید په خندا زانګو تیل وهي، بی حوصله زانګو کلکه نیسم او وایم: مه کوه راویښ کوی بیا ولاکه یې تر ماښام ویده کړی.
جونید په تروش تندی وایي: دا دری ساعت کیږی بیده دی بس دی نو...

غوارم جونید د زانګو د ځنګ څخه پورته کړم چې اول د مدثر بیا د مزمل دواړو د ژړا غږ یو ځای پورته کیږی، ورختا کیږم او زانګو په کلک زنګوم خو نه لکه چې د جونید خبرو کار وکړو داوړه یې راویښ کړل، مجبور مدثر د جونید غیږ کې ورکوم او مزمل راخلم ترڅو شیدی ورکړم، جونید په خوشحالی د مدثر سره خبری شروع کوی او سات تیره وی، او زه هغوی ته په کټلو مزمل ته شیدی ورکوم ..

جونید مدثر داسی نیولی غیږ کې لکه چې یو قیمتی شئ وی او هسی نه ورنه مات شي! د هغه دومره وسواس او احتیاط ته مې خندا راځی، ساعت ته ګورم 1:30 دقی دی نیم ساعت پاتی چی جهان د کار څخه راشی نن پنجشنبه ده او موږ نن ماښام روان و کلي ته، خو ما تراوسه د سهار د سبا ناری لوښی لا ندی مینځلی! کالی مې هم ندی اتو کړی، کور هم بی نظمه دی! دا ځل مزمل جونید ته ورکوم او مدثر راخلم هغه ته د شیدو ورکولو حال کې نه پوهیږم سترګی مې د خوب څخه درنې کیږی...

نه پوهیږم څومره وقت به تیر شوی وو چې خوځیږم او د یو نازک شي احساس خپل پر اوږو باندی کوم د خوب څخه نیولی سترګی مې لږ خلاص وم، درنه خاموشی ټول کور نیولی همغه کور چې جهان یې ماته قول راکړی و، شاوخوا ګورم او ناساپه مې سترګی په ساعت لږیږی د ماذدیګر 4 بجی؟ په حیرت او وحشت لځایه مې پاسیږم. مدثر چیرته دی؟ مزمل چیرته دی؟ جونید؟ په تلوار غواړم د کوټی څخه د باندی لاړشم چې کرار پسپسک غږ د دهلیز څخه آورم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جونید غږ دی چي وايي: بابا شور يي وخوړو..!
جهان- د شيدو توشک يي خولی ته ونيسه چې راویش نسی.
کرار د کوټي دروازه خلاصه وم او څلور سره په دهليز کې يوځای مې تر سترګو کيږی؟
جهان مدثر غيږ کي نيولی او جونيد هم مزمل خولې ته د شيدو توشک نيولی او کرار يي زنګه ووو!

په خوله مې مسکا راځی د مخامخ صحنې په لیدو د کوټی دروازی ته تکیه وهم او دهغوی په ننداره درېږم دا صحنه دا ځای دا موقعيت خپل حافظه کې ساتم زما دری قد او نيم قد ماشومان او خاوند مې... جهان هغوی کرار کړی وه ترڅو زه ويده شم مسکا مې په خوله راغله سومره بدبختيانو وروسته خدای دا خوشبختی راکړل؟ نه پوهيږم د نيلوفر خبره غمونه چی تير شی بیا د انسان ياد کې دومره نه راځی شکر چې هغه ورځ خدای زما ماشومان وساتل.

کله چې شفخانی ته رسیدلی وو زه د ډير درد څخه بی هوښه شوی وم، ډاکترانو زما په ليدو ويلی وه چې ماشومانو ته اکسيجن نه رسيږی او مجبور عمليات وکړو ترڅو ماشومانو بهر کړو، د اوه مياشتو دواړه ماشومان يي زما د نس څخه د چاقوګانو او قيچيانو په زور بهر کړل او بنيينه کي واچول، د دی لځايه چې زما غيږ کي راکړی دری مياشتی ماشومان د سيروم او دوا ګانو په زور دی دنيا کي تينګ کړل، د دعاګانو برکت و د جهان د خيراتونو برکت و چې دواړه ژوندی پاتی شول، همدا چې د بنيينی څخه مو بهر کړل جهان کابل کې کور ونيو او مستقيم راغلو ښار ته.

په همغه مسکا مې خپل دا نوی تازه جوړ شوی کورنی ته کتل چې د جهان موبايل ته زنګ راغلو جهان ورختا کيږی زر خپل د موبايل پسی ګرځی ترڅو غږ يي ورڅخه کرار کړی او ماشومان راويښ نشی، جونيد هم په تلوار د جهان د موبايل پسی ګرځی چې زه په خندا وايم: جهان موبايل دی شاته دی.

دواړه په تلوار زما خواته راګوی جهان په خوله مسکا راځی خو جونيد وايي: ژر آواز بند که کنی دا دواړه بيا را ولاړيږی.
جهان په خندا موبايل خپل غوږ ته نيس او وايي: سيسسس بابا دی.
تول خاموشه کيږو او جهان موبايل ته جواب ورکوی: سلام عليکم بابا .... شه ياست ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو ... هو درځو ... بس دا اوس لخیره حرکت کو ... ادی چشی غواړی؟ ... نور چشی کم دی واخلو؟ .... هو .. هو دلی ده .. یو دقه ورته وایه صبر ....

جهان موبایل زما خواته نیسی او د سر په اشاره وایي چې ادی ده! تکیه د دروازی د لرگی څخه اخلم موبایل د جهان د لاس څخه اخلم او همغه حالت کې د جهان تندی ښکل کوم او کرار وایم: سومره خوند یې وکړو!
جهان په خندا راگوری چې زه موبایل خپل د غوږ ځنگ ته نیسم او د جهان د مور غږ آورم چې وایې: وی تاسو خو لڅ جر راسی دا ټول کارونه زما تر غاړی مو کړل ..

د خبرو وقت کې د آشپزخانی خواته روانیږم آشپزخانه پاکه ده د سهار لوښی مینځل شوی، کور د مخکی پشان بی نظم ندی، اتو شوی کالی مخامخ اچول شوی وه! د هغه حال په لیدو که وو‌ایم زه هره ورځ د پرون ورځی څخه زیات په جهان مئین کیږم دروغ به نه وی دا لفظ. د جهان د مور غږ آورم چی وایې: الو زما ژغ درځی؟

بی فکر وایم: هو هو آورم.
جهان مور- جر کوی ترځو چی هوا تیاره سوی نده حرکت وکی، په لاره کې روقیه ته یو جوړه خپل په خوشه کالی واخله دا نور یې ندی خوش سوی شوندان یې بوک نیولی مروره ده.
- صحیح دی په سترگو کوم رنگ کې واخلم؟
جهان مور- هر رنگ وی مشکل نسته تنها یو جوړه ورته واخله.
- سمده .
جهان مور- شه نو پخیر راسی خدای پامان.
- خدای پامان.

موبایل قطع کوم او غواړم د آشپزخانی څخه بهر شم چې د جهان دواړه لاسونه زما د ملا څخه را تاو کیږی او ما خپل غیږ کې نیسی او کرار وایې: شه بیده سوی؟
په ناز او شیطنت وایم: ستا اولادنه مگه ما خوب ته پریږدی؟
جهان زما د سر وینتیان ښکل کوی او وایې: سهار تا خوب ته نه پریږدی او د شپی ما خپل کار ته. (د جهان په شیطان لهجه د شرم څخه تکه سره کیږم او په خندا وایم: بی شرم.... راځه چې شیان سم کړو ناوخته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خپل خوله زما په مغزی ایږدی او کلک غچ ورڅخه اخلی چې زه یې په ورختای لځان څخه جلا کوم او وایم: ته او خدای .... پدی ګرمی کې زه نشم کولی هر دقه خپل مغزی پټ کړم خلک به څه وایې؟

جهان په خندا او شیطنت وایې:په خلکو باندی زما د شزی د مغزی څه؟؟
په دروغجنه غوسه وایم: یو څه لږ حیا وکړه د دری ماشومانو پلار یې بوډا سړی یې دا کارونه نور درسره خوند نکوی..

جهان په خندا وایې: یوه بله خبره دی وکړه باره زه ضمانت نه درکوم، هرکار چی وسو خپل د سترګو یې وګوره.

که ووایم د ګوابن څخه یې و ډاره شوم بده خبره ده؟ په کراره او نرم لهجه مې لځان څخه لری کړو او د ماشومانو څنګ ته مې واستوی، کلې ته د تلو هیس حوصله او عصاب مې نه وه خو مجبوری وه د روقیه او د جمشید واده و تللی نه وایې د جهان مور او ارباب خفه کیدل...

ځان جوړه وم په ماشومانو هم کالي اغوندم، مدثر ته پیمپر وهم جونید ناری وهل چې بوټان یې چیرته دی؟ مزمل هم کرار کرار چونګ،چونګ وو ژړل یې د جهان غږ هم پورته شوی و چې ویل یې زما د کالو واسکټ چیرته دی؟ او زه لګه د یو کور میرمن، د ماشومانو مور، د یو کامل ښځې پشان مې مدثر او مزمل غیږ کې نیولی وه جونید ته مې د هغه د بوټان آدرس ورکو او کوټه کې جهان ته چې الماری کې خپل د واسکټ پسی لګیا وو وویل: هغه تور واسکټ واچوه د دی سپین جوړه کالو سره سم خوند کوی...

جهان زما خواته راګرځی او ما هغه حال کې په لیدو په مسکا او خندا وایې:

ستا دسترګو وکتو ته مې زړه کیږي
ځان مې وینم ولیدو ته مې زړه کیږي

پریږده ډوب شمه یوځل بیا دژوند تل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودریاب ته غرقیدو ته مې زړه کیږي

دا خمار ژوند چې په بله باندې واوړي
راسه راسه ونشو ته مې زړه کیږي

ستا درُخ پرځمکه سرې سکروټې راغلې
ما بیا وسوځه لمبو ته مې زړه کیږي

جهان واخله د سورکو شونډو اورتون کې
وایرو ایرو ایرو ته مې زړه کیږي

شهر جني په کلی کی د ګرک آشتی د دویم جلد پای..
لیکوال: خواجه زی.

د نور داسی ښایسته ناولونو ویلو لپاره زموږ چینل جوین او موږ حمایت کړی..
https://t.me/shuhab00

مینه به ښه وی که نفرت به ښه وی
وایه چې کوم ډول حالت به ښه وی

که زړه دی تنګ وی وایه دابه ښه وی

سندره پریږده عبادت به ښه وی

چی کلیمی به یی ویلی اوس غزلی وایی

هغه صوفی هم مین شوی چاته حال نه وایی

(c) ketabton.com: The Digital Library

Edit From Bshair Ahmad Shabab

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library